

ALLAH'IM BANA NAMAZ KILMAYI NASIP ET

İDRİS TÜZÜN

SÜEDA

3.
Baskı

Yazar
İdris TÜZÜN

Editor
Metin UÇAR

Grafik & Kapak Tasarım
Ali PARILTİ

Baskı
Hayrat Neşriyat Matbaa Tesisleri

Baskı yılı
1. Baskı: 2018
3. Baskı: 2019

ISBN: 978-605-9505-13-0

Cumhuriyet Mah. Aşık Veysel Cad. No: 72/A
Kuşçukçeşme / İSTANBUL
Tel: 0 212 671 51 80
www.e-sueda.com

Allah'ım
bana
Namaz
kılmayı
nasip et

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	7
1. BURADA İŞİN NE?	9
2. KÂİNATTAKİ HER VARLIK İBADET EDER	12
3. NİÇİN İBADET ETMELİYİZ?	15
NÜKTE.....	17
BİRİNCİ KISIM	19
4. ŞÜKÜR.....	20
5. BU DÜNYA BİR ŞÜKÜR FABRİKASIDIR	22
6. NİMETLERİN FİYATI NEDİR?	24
7. İNSANLAR NİÇİN ŞÜKRETMEZ?	26
8. İYİLİĞİN KARŞILIĞI İYİLİK OLMALIDIR	28
9. ÇOBAN, ABA VE ÇARIK	30
10. GÖZLERİNİZİ KAÇA SATARSINIZ?	32
11. ALLAH'IN NİMETLERİNİ SAYMAYA KALKSANIZ SAYAMAZSINIZ.	38
12. BOLLUKTA DARLIK, DARLIKTA BOLLUK GÖRENLER.....	44
13. AZ İBADETİMİZ ALLAH KATINDA ÇOK KABUL EDİLİR.....	49
14. KIYAMETTE BÜTÜN NİMETLERDEN HESABA ÇEKİLECEĞİZ	51
İKİNCİ KISIM	55
15. NAMAZ	56
16. NAMAZ NEDİR?	57
17. NAMAZ ve İNSANIN HALİFE OLUŞU	60
Nükte	62
18. NAMAZ ve 24 ALTIN	63
19. KAVANOZA KOYACAĞIMIZ EN BÜYÜK TAŞ NAMAZ OLSUN	66
20. HUZURLU OLMAK İSTİYORSAN NAMAZ KIL!	68

21. NAMAZ VE DUA SAYESİNDE MUSİBETLERDEN KURTUL!	73
FIKRA: ATEİST FİLOZOF VE AYI	78
22. NAMAZ NEFİS TERBİYESİNE VESİLEDİR....	80
23. NAMAZ GÜNAHLARIN AFFINA VESİLEDİR.....	84
24. NAMAZ KILMADIĞI HALDE KALBİM TEMİZ DİYENLER....	92
25. BEŞ İKAZ.....	95
NAMAZ KILMAYA VAKİT BULAMAYANLARIN OKUMASI GEREKEN BİR YAZI ..	100
26. "NAMAZDA OKUNAN DUALARI BİLMEDİĞİM İÇİN NAMAZ KILMIYORUM" DİYENLER.....	103
27. BEŞ VAKİT NAMAZIN HİKMETİ.....	105
28. CEMAATLE NAMAZ.....	109
PABLO NERUDA ve CEMAATLE NAMAZ.....	110
29. ABİLERİM VE ABLALARIM	112
FIKRA	115
30. ÖLDÜKTEN SONRA DİRİLMEK HAKDIR	116
31. MAHŞER VE NAMAZ	119
32. MÂLİK BİN DİNAR'IN TEVBESİ	120
33. NAMAZ CENNETİN ANAHTARIDIR.. ..	123
34. DÜNYA VE CENNET ARASINDAKİ FARK.....	125
FIKRA: REKLAMLARA ALDANMAYIN!.....	129
35. NAMAZ KIL! BELKİ BAŞKALARI DA SENDEN ETKİLENİR DE NAMAZA BAŞLAR.....	130
BİR HATIRA: GÂVUR BİZİ MÜSLÜMAN ETTİ... ..	134
SON SÖZ	136

ÖNSÖZ

Kıymetli kardeşim!

Bir arkadaşım ısrarla benden namazla ilgili bir kitap yazmamı istedi ve isminin de "Allah'ım! Bana namaz kılmayı nasip et!" olmasını teklif etti. Eğer onun ısrarları olmasaydı bu kitap olmayacaktı.

Kitaba başlarken aslında namaz kılmak isteyip de kıl(a)mayanlar veya kılsa da tembel ve üşengeçleri gayrete getirmek için başlamıştım. Fakat konular genişledikçe kitabın namaz kılan kılmayan herkese faydalı olacağı ortaya çıktı. Kitabımızın müsveddesini okuyan bazı dostlarımızda bu yönde fikir beyan ettiler. Bu yüzden kitap -inşaallah- namaz kılmayan tembelleri namaza teşvik etmekle kalmayacak, namaz kılan fakat gevşek olanları gayrete getirecek, namaz kılan kimselere de kıldıkları namazın ne kadar önemli olduğunu hatırlatacak diye ümit ediyorum.

Kıymetli kardeşim!

Kitabımızda önce şükür konusu üzerinde durduk. Çünkü şükür namazın temelidir. Şükrün arkasından namazın ehemmiyeti üzerinde durduk. Fakat namazın nasıl kılınacağı, farzları, vacipleri gibi konular üzerinde durmadık. Çünkü bunlar ilmi hallerde tafsilatlı olarak var. Kanaatimizce önemli olan niçin namaz kılmamız gerektiğidir, namazı nasıl kılacağımız değildir. Mutlaka namaz kılması gerektiğine inanan bir kişi zaten namazın nasıl kılınacağını öğrenecektir.

Bazı kardeşlerimiz kitap müsvedde halindeyken okudular, bazı tenkitlerde ve tekliflerde bulundular. Burada onlara teşekkür ediyorum. Ayrıca kitabı okuyan siz kardeşlerimden de kitapla ilgili düşüncelerinizi (beğendiğiniz veya beğenmediğiniz yerleri) bizimle paylaşmanızı rica ediyorum! Sizin katkılarınızla kitabın ilerideki baskılarının daha iyi olacağına inanıyorum.

Kitabımızın namaz kılan veya kılmayan her kesimden Müslüman kardeşlerimize faydalı olmasını Rabbimizden niyaz ediyoruz. Onlardan da dua bekliyoruz. Allah sizi de bizi de affetsin. Dünya ve ahiret saadetini nasip etsin. Âmin!

1. BURADA İŞİN NE?

Kıymetli kardeşim!

Diyelim ki, gece evinde yatıp uyudun, fakat sabah gözünü açtığında kendini havada uçup gitmekte olan bir uçakta buldun. Böyle bir durumda aklına hangi sorular gelir?

Senin, benim ve her insanın aklına istisnasız 4 soru gelir:

- ✓ Beni buraya **kim** getirdi?
- ✓ Beni buraya getiren **niçin** getirdi?
- ✓ Bu uçak **nereye** gidiyor?
- ✓ Bu soruların cevabını **kimden** öğrenebilirim?

Kıymetli kardeşim!

Üzerinde yaşadığımız dünya da bir uçaktan farklı değil. (Daha doğrusu dünya bir uçan dairedir). Bu dünya uçağında gözünü açan -istisnasız- her insan, şuurlu veya şuursuz olarak kendine; "Bizi buraya **kim** getirdi, **niçin** getirdi, **nereye** gidiyoruz ve bu soruların cevabını **kimden** öğreneceğiz?" sorularını sorar. Bu dört soruyu cevaplandırmadıkça hayatın anlamını kavramamız mümkün değildir. Biz ve etrafımızdaki varlıkların ne olduklarını, neye hizmet ettiklerini, niçin var olup, niçin yok olduklarını bilmemiz mümkün olmaz. Yaşarız ama niçin yaşadığımızı bilemeden; ölürüz, ama niçin öldüğümüzü bilmeden.

Rus yazar Tolstoy kısaca kendi hayatını anlattığı "*İtiraflarım*" adlı kitapta küçükken dini bir eğitim aldığını, fakat koleje gittiğinde öğretmenlerin ve eğitimin tesiriyle ateist olduğunu, sonra da her türlü günahı işlediğini anlatır. Tolstoy, "İki olay benim gözümü açmama vesile oldu" diyor. Birinci olay, Paris'e yaptığı bir yolculukta bir mahkûmun giyotinle idam edilmesini görmesi, ikinci olayda genç yaştaki kardeşinin bir hastalıktan dolayı acı çeke çeke ölmesidir. Tolstoy kendi kendine "Ölüm diye bir şey

var. Fakat niçin var?" sorusunu sorar. Tabii bu sorular "Hayat niçin var? Hayatın amacı nedir? Niçin yaşıyorum?" sorularını da çağırıştırır. Allah'a inanan bir kişi için bu soruların cevabı kolay ve basittir. Fakat Allah'a inanmayan biri için bu sorulara cevap bulmak zordur. Tolstoy, "Başlangıçta bu sorular bana çocukça geldi, fakat daha sonraları dünyanın en mühim sorularının bunlar olduğunu gördüm" diyor ve şöyle devam ediyor: "Bu soruların cevabını bulmak için felsefeye ve bilime müracaat ettim. Onlar bana dediler ki: Bize istediğini sor. Yıldızları, hayvanları, bitkileri her şeyi sor. Fakat bunları sorma. Çünkü bu soruların cevabı yok dediler."

Tolstoy, bu soruların cevabını bulamadığından depresyona girdiğini, hatta kaç defa intiharı düşündüğünü, fakat "ileride bunlardan kurtulurum" düşüncesiyle kendini tuttuğunu söylüyor. Nihayet üç yıl süren bu depresyonlu dönemin ardından güçlkle Allah'a inanır ve o hallerden kurtulur.¹

Kıymetli kardeşim!

Hakikaten de, yukarıda bahsi geçen sorulara felsefe ve bilim cevap bulamamıştır. Bu sorulara doyurucu cevabı ancak Allah'a imanla bulmak mümkündür. Bilhassa Kur'ân, bu sorulara tafsilatlı ve en doğru cevabı vermiştir. Kur'ân'ın verdiği bu cevapları (aslında sen de biliyorsun, fakat yine de) kısaca anlatalım.

S- Bizi buraya kim getirdi?

C- Bizi buraya kâinatın yaratıcısı olan Allah getirdi. Allah'ın kitabı olan Kur'ân baştan sona, bizi yokluk âleminde, bu varlık âlemine getiren Allah'ın fiillerinden, isimlerinden, sıfatlarından ve zatından bahsederek, "Bizi bu dünya uçağına getiren kim?" sorusunu cevaplandırır, bize Allah'ı tanıtır. Bu hakikate **tevhid** hakikati diyoruz.

1 Tolstoy, *İtiiraflarım*, Furkan Basın Yayın, İstanbul, 1994.

S- Allah bizi niçin bu âleme getirdi?

Burada ne yapacağız?

C- Allah bizi kendisini tanımamız ve ibadet yapmamız için buraya getirdi. Kur'ân, yapacağımız ibadetlerden bahsetmekle beraber, ayrıca şahsi hayatımızı, aile hayatımızı ve diğer insanlara karşı vazifelerimizi de bize öğreterek, hayatımızı nasıl düzene koyacağımızı da gösterir. Böylelikle, "Bizi buraya getiren, niçin getirdi? Burada ne yapacağız?" sorularının cevabını tafsilatıyla öğreniriz.

Kur'ân'ın ikinci esasına, **ibadet ve adalet** hakikati diyoruz.

S- Ölen insanlar nereye gidiyor?

C- Kur'an, ölen insanların yok olmayıp, Allah'ın başka bir memleketi olan kabir âlemine geçtiklerini, orada bir müddet kalacaklarını, daha sonra kıyametin kopacağını ve bütün insanların tekrar diriltilerek mahşer yerinde durdurulup hesaba çekileceğini, bu hesap sonunda inanç ve ibadetlerine göre cennete veya cehenneme gideceklerini tafsilatla anlatır. Kur'ân'ın bu esasına **haşır** yani öldükten sonra dirilme hakikati diyoruz.

S- Aklımızı meşgul eden bu soruların cevabını kimden öğreneceğiz?

C- Kur'ân, bu soruların cevabını bizlere başta Peygamberimiz (sav) olmak üzere ancak peygamberlerin anlatacağını bildirmektedir. Kur'ân'ın bu esası ise **nübüvvet** yani peygamberlik hakikatidir.

İnsan aklına takılan sorulara Kur'ân'ın verdiği cevaplar, onun evrenselliğini de gösteren en mühim unsurdur. Zira zamanın, mekânın, milletlerin değişmesi ne bu soruları değiştirir ne de Kur'ân'ın akla uygun cevaplarını çürütebilir.²

2 Üstad Bediüzzaman, yukarıda bahsi geçen dört soru ve cevabın, Kur'ân'ın en mühim dört temel esası olduğunu, diğer konuların adeta bu dört esasın açılımı gibi olduğunu söyler. Bkz: İşârâtü'l-l'câz, Altınbaşak Neşriyat, s. 9.

var. Fakat niçin var?" sorusunu sorar. Tabii bu sorular "Hayat niçin var? Hayatın amacı nedir? Niçin yaşıyorum?" sorularını da çağrıştırır. Allah'a inanan bir kişi için bu soruların cevabı kolay ve basittir. Fakat Allah'a inanmayan biri için bu sorulara cevap bulmak zordur. Tolstoy , "Başlangıçta bu sorular bana çocukça geldi, fakat daha sonraları dünyanın en mühim sorularının bunlar olduğunu gördüm" diyor ve şöyle devam ediyor: "Bu soruların cevabını bulmak için felsefeye ve bilime müracaat ettim. Onlar bana dediler ki: Bize istediğini sor. Yıldızları, hayvanları, bitkileri her şeyi sor. Fakat bunları sorma. Çünkü bu soruların cevabı yok dediler."

Tolstoy, bu soruların cevabını bulamadığından depresyona girdiğini, hatta kaç defa intiharı düşündüğünü, fakat "ileride bunlardan kurtulurum" dşncesiyle kendini tuttuğunu söylüyor. Nihayet üç yıl süren bu depresyonlu dönemin ardından güçlükle Allah'a inanır ve o hallerden kurtulur.¹

Kıymetli kardeşim!

Hakikaten de, yukanda bahsi geçen sorulara felsefe ve bilim cevap bulamamıştır. Bu sorulara doyurucu cevabı ancak Allah'a imanla bulmak mümkündür. Bilhassa Kur'n, bu sorulara tafsilatlı ve en doğru cevabı vermiştir. Kur'ân'ın verdiği bu cevapları (aslında sen de biliyorsun, fakat yine de) kısaca anlatalım.

S- Bizi buraya kim getirdi?

C- Bizi buraya kâinatın yaratıcısı olan Allah getirdi. Allah'ın kitabı olan Kur'ân baştan sona, bizi yokluk leminden, bu varlık âlemine getiren Allah'ın fiillerinden, isimlerinden, sıfatlarından ve zatından bahsederek, "Bizi bu dünya uçağına getiren kim?" sorusunu cevaplandırır, bize Allah'ı tanıtır. Bu hakikate **tevhid** hakikati diyoruz.

1 Tolstoy, *İtiraf larım*, Furkan Basın Yayın, İstanbul, 1994.

**S- Allah bizi niçin bu âleme getirdi?
Burada ne yapacağız?**

C- Allah bizi kendisini tanımamız ve ibadet yapmamız için buraya getirdi. Kur'ân, yapacağımız ibadetlerden bahsetmekle beraber, ayrıca şahsi hayatımızı, aile hayatımızı ve diğer insanlara karşı vazifelerimizi de bize öğreterek, hayatımızı nasıl düzene koyacağımızı da gösterir. Böylelikle, "Bizi buraya getiren, niçin getirdi? Burada ne yapacağız?" sorularının cevabını tafsilatıyla öğreniriz.

Kur'ân'ın ikinci esasına, **ibadet ve adalet** hakikati diyoruz.

S- Ölen insanlar nereye gidiyor?

C- Kur'an, ölen insanların yok olmayıp, Allah'ın başka bir memleketi olan kabir âlemine geçtiklerini, orada bir müddet kalacaklarını, daha sonra kıyametin kopacağını ve bütün insanların tekrar diriltilerek mahşer yerinde durdurulup hesaba çekileceğini, bu hesap sonunda inanç ve ibadetlerine göre cennete veya cehenneme gideceklerini tafsilatla anlatır. Kur'ân'ın bu esasına **haşır** yani öldükten sonra dirilme hakikati diyoruz.

**S- Aklımızı meşgul eden bu soruların cevabını
kimden öğreneceğiz?**

C- Kur'ân, bu soruların cevabını bizlere başta Peygamberimiz (sav) olmak üzere ancak peygamberlerin anlatacağını bildirmektedir. Kur'ân'ın bu esası ise **nübüvvet** yani peygamberlik hakikatidir.

İnsan aklına takılan sorulara Kur'ân'ın verdiği cevaplar, onun evrenselliğini de gösteren en mühim unsurdur. Zira zamanın, mekânın, milletlerin değişmesi ne bu soruları değiştirir ne de Kur'ân'ın akla uygun cevaplarını çürütebilir.²

² Üstad Bediüzzaman, yukarıda bahsi geçen dört soru ve cevabın, Kur'ân'ın en mühim dört temel esası olduğunu, diğer konuların adeta bu dört esasın açılımı gibi olduğunu söyler. Bkz. *İşârâtü'l-l'câz, Altınbaşak Neşriyat, s. 9*

2. KÂİNATTAKİ HER VARLIK İBADET EDER

Kıymetli kardeşim!

İbadet, Allah'ın emrettiklerini yapıp, yasaklarından kaçınmaktır.

Kâinattaki canlı, cansız, büyük, küçük bütün varlıklar -gafil insanlar haricinde- Allah'a ibadet ederler. Tabii ki, her varlığın ibadeti değişiktir. Devlet için çalışan memurların işleri değişiktir, ama neticede hepsi aynı devlete hizmet ederler. Bu misalde olduğu gibi, yaratılmış her varlık, Allah'ın bir memurudur ve O'nun tarafından kendilerine hangi iş ibadet olarak verilmişse onu yaparlar. Bu yüzden bir bal arısının ibadetiyle, güneşin ibadeti birbirine benzemez. Bu konuda bazı ayetler şöyledir:

*"Yedi gök, yer ve bunlarda bulunan herkes O'nu tesbih eder (Subhanallah derler). O'nu hamd ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur. Ne var ki siz, onların tesbihini (ibadetlerini) anlamazsınız."*³

*"Göklerde bulunanlar, yerdeki canlılar ve bütün melekler, büyüklük taslamadan Allah'a secde ederler. Onlar, üstlerindeki Rablerinden korkarlar ve kendilerine ne emrolunursa onu yaparlar."*⁴

3 İsra, 44. İnsanlar "Subhanallah" diyerek Allah'ı tesbih ederler. Fakat hayvanlar ve cansız varlıkların tesbihi nasıldır, onlar da insan gibi "Subhanallah" derler mi? Âlimler bu soruyu iki şekilde izah etmişlerdir: a) Bütün varlıklar bizim gibi "Subhanallah" diyerek Allah'ı tesbih ederler. Canlı, cansız bütün varlıkların bizim anlayamayacağımız şekilde kendilerine mahsus bir hayatları ve şuurları vardır, bu hayat ve şuur ile Allah'ı tesbih ederler. Âyetin sonundaki "Fakat siz onların tesbihini anlamazsınız" ifadesi de bunun delilidir. b) Bu ve benzeri âyetlerde mecazî olarak lisan-ı hal kastedilmiştir. Varlıklar dilleriyle değil, yaptıkları fiillerle Allah'ın yüceliğini, azametini, noksan sıfatlardan munezzeh olduğunu ifade ederler. Örneğin saat bizimle konuşur, bize vakti bildirir, fakat kendisi konuştuğunun farkında değildir. İşte bütün varlıklarda, lisan-ı halleriyle konuşarak, Allah'ın yüceliğini, azametini, büyüklüğünü bize bildirir, manen tesbih ederler demişlerdir. (Bkz: Elmalılı Tefsiri, c. 5, s. 305) Bu iki görüşün ikisi de akla uygundur. Fakat iki görüşü birleştirerek varlıkların hem kendilerine mahsus bir dille, hem de lisan-ı halleriyle tesbih ettiklerini söylemek en güzel olanıdır.

4 Nahl, 48-50.

"Görmez misin ki, göklerde olanlar ve yerde olanlar, güneş, ay, yıldızlar, dağlar, ağaçlar, hayvanlar ve insanların birçoğu Allah'a secde ediyor; (insanlardan) birçoğunun üzerine de (inkârlarından ve azgınlıklarından dolayı) azap hak olmuştur. Allah kimi hor ve hakir kılırsa, artık onu değerli kılacak bir kimse yoktur. Şüphesiz Allah dilediğini yapar."⁵

"Kuşkusuz Rabbinin katındaki (melek)ler O'na kulluk etmekten kibirlenmezler, O'nu tesbih eder ve yalnız O'na secde ederler."⁶

"Göklerde ve yerde bulunanlarla dizi dizi kuşların Allah'ı tesbih ettiklerini görmez misin? Her biri kendi duasını ve tesbihini (öğrenmiş) bilmiştir. Allah, onların yapmakta olduklarını hakkıyla bilir."⁷

"Göklerde ve yerde bulunanlar da onların gölgeleri de sabah akşam ister istemez sadece Allah'a secde ederler."⁸

"Bitkiler ve ağaçlar secde ederler."⁹

Âlimler, "Ağaçların ve bitkilerin secde etmesi Allah'ın kanunlarına itaat ederek, boyun eğmeleridir" demişlerdir. Bazıları da "insan nasıl namaz esnasında Kâbe'ye yöneliyorsa, bitkiler ve ağaçlar da doğuşundan batışına kadar güneşe yönelirler" demişlerdir.

**Âlimler,
"Ağaçların ve
bitkilerin
secde etmesi
Allah'ın
kanunlarına
itaat ederek,
boyun
eğmeleridir"
demişlerdir.**

5 Hac, 18.

6 A'raf, 206.

7 Nur, 41.

8 Ra'd, 15.

9 Rahman, 6.

Sahabelerden Ebu Zerr (ra) şöyle demiştir: "Bir gün Peygamber (sav) tek başına oturuyordu. Ben gidip O'nun yanına oturdum. Az sonra yanımıza Ebu Bekir gelip oturdu. Daha sonrada Ömer ve Osman gelip oturdular. Peygamberimizin önünde yedi tane çakıl taşı bulunuyordu. Peygamberimiz o çakıl taşlarını alıp avucunda topladı. Bu çakıl taşları Peygamberimizin elinde, arıların vızıldaması gibi ses çıkararak tesbih etti. Ben, bu çakıl taşlarının sesini ve tesbihini bizzat işittim. Sonra Peygamberimiz, elindeki bu taşları yere koydu. Onların tesbihi de duyulmaz oldu. Peygamberimiz, daha sonra bu taşları Ebu Bekir'in avucuna koydu. Taşlar daha önceki gibi yine tesbih etmeye başladı. Sonra Peygamberimiz bu taşları alıp yere koydu. Taşların tesbihi de işitilmez oldu. Sonra bu taşları Ömer'in avucuna koydu. Taşlar yine tesbih etmeye başladı. Yere koyduğu zaman da taşların tesbihi duyulmaz oldu. Sonra onları alıp Osman'ın eline koydu. Taşların tesbihi yine evvelkiler gibi duyulmaya başladı. Ben, bu seferinde dahi onların tesbihini kulağımla işitiyordum. Onlar, tıpkı arı sesi gibi ses çıkararak tesbih ediyorlardı. Sonra bunları alıp yere koydu. Onların tesbihi de artık işitilmez oldu."¹⁰

Kıymetli kardeşim!

Melekler, hayvanlar, ağaçlar, bitkiler, güneş, ay ve yıldızlar, hatta taşlar, toplu bir şekilde Allah'a ibadet ederlerken, insanın onlara muhalefet edip, vazifesini yerine getirmemesi, namaz kılmaması doğru mudur?

Bir insan namaz vaktinde camiye girse, cemaat namaz kılarken o bir köşede eğlenceyle meşgul olsa, elbette o camide namaz kılanlar, o adama kızar, nefret ederler. Kâinat mescidinde de bütün varlıklar toplu halde ibadetle meşgul olurken, insan namaz kılmazsa, elbette kâinattaki varlıklarda ona kızar, nefret ederler.

10 İmam Suyutî, *Peygamberimizin Mucizeleri*, Uysal Kitabevi, Konya, c. 2, s. 143

3. NİÇİN İBADET ETMELİYİZ?

Kıymetli kardeşim!

Bazı insanlar Allah'ın maddi, manevi hadsiz nimetlerine bakarlar, bu nimetlerin karşılığında Allah'a şükretmek gerektiğini hissederler ve şükür için ibadet yaparlar. Nitekim Kur'ân'da bu konuda şöyle buyrulur: *"Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize ibadet ediniz. (...) O (Allah) ki, yeryüzünü size bir döşek ve göğü de bir bina kıldı. Gökten su indirip onunla size rızık olmak üzere ürünler meydana getirdi; artık Allah'a, bile bile eş koşmayın."*¹¹

Bazı insanlar da ölümü, kabri, cennet ve cehennemi düşünürler, ebedi olan cehennem azabından korkup kurtulmak, ebedi saadet olan cennet hayatını da kazanmak isterler ve Allah'a ibadet ederler. Yine bu konuda Kur'ân'da şöyle buyrulur: *"Artık kim azmış (ve inkâr etmiş) ve dünya hayatını ahirete tercih etmişse, şüphesiz cehennem (onun için) tek barınaktır. Rabbinin makamından korkan ve nefsinin kötü arzularından uzaklaştıran (Allah'a iman ve ibadet eden) kimse için, Şüphesiz cennet (onun) barınağıdır."*¹²

11 Bakara, 2/21

12 Naziat, 37-41

Bazı insanlar da, araştırmaları neticesinde, Allah'ın azametini, büyüklüğünü, yüceliğini, mükemmelliğini görür, O'na hayran olur, O'nu severler. Onlar Allah'a ibadet ederken *"Ben cinleri ve insanları ancak bana ibadet etsinler diye yarattım"*¹³ ayetine göre, yani "Madem Allah bizi yaratmış ve bizden ibadet istiyor, öyleyse O'na ibadet etmem gerekir" düşüncesiyle ibadet ederler. Onlar adeta askerin komutana itaati gibi başka hiçbir gerekçe aramazlar.

Bazı insanlar da bu üç sebebi birleştirirler ve ona göre ibadetlerini yaparlar.

İbadetlerin pek çok çeşidi vardır, fakat onlar içinde en mühimi namazdır. Namaz bütün ibadetleri bünyesinde barındırır.

Namaz kılmayan asker, namaz kılan arkadaşına sordu:

"Hangi asırda yaşıyoruz? Niçin kendini zahmete sokup her gün beş defa namaz kılıyorsun?"

Namaz kılan asker tam o sırada uzaktan görünen teğmeni gösterdi:

"Şu insan niçin yanından geçerken hazır ola geçiyor ve selam veriyorsun? Onun bütün emirlerine niçin itaat ediyorsun? 'Yat!' dese yatıyor 'Kalk!' dese kalkıyorsun? O da senin gibi iki ayağı, iki eli olan bir insan değil mi?"

Diğer asker güldü:

"Evet! O da benim gibi bir insan ama onun omzunda bir yıldız var."

Namaz kılan askerin cevabı ibretlikti:

"Ey arkadaş! Sen omzunda bir tane yıldız var diye senin gibi bir insana itaat ediyorsun da, ben yerdeki kumlar adedince yıldızları olan ve hepsini tespih tanesi gibi kudret eliyle çeviren Allah'a niçin itaat etmeyeyim? Niçin namaz kılıp emrini yerine getirmeyeyim?"

"Ey Rabbim!

Bana ve ana babama ihsan ettiğin

nimetlerine şükretmemi

ve senin razı olacağın salih amel işlememi

bana ilham et!

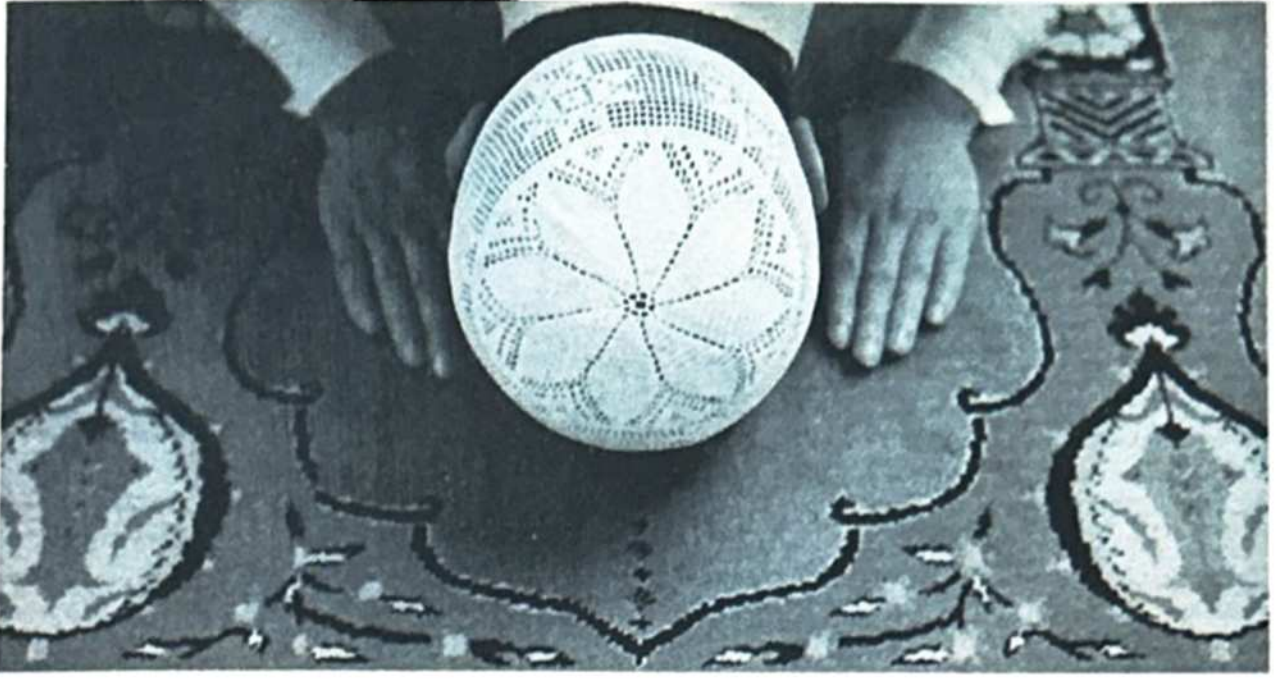
Benim neslimden gelenleri de

salih kimselerden eyle!

Doğrusu ben tevbe edip sana yöneldim.

Ve ben Müslümanlardanım."¹⁴

14 Ahkaf, 15.

4. ŞÜKÜR

Kur'ân'ın pek çok ayetinde müminler şükre davet edilmişlerdir. Örneğin bazı ayetler şöyledir:

"Bilakis sen Allah'a ibadet et ve şükredenlerden ol!"¹⁵

"Bana şükredin, nankörlük etmeyin!"¹⁶

*"Ey İman edenler! Size rızık olarak verdiğimiz şeylerin temizlerinden yi-
yin; yalnız Allah'a kulluk ediyorsanız, O'na şükredin."¹⁷*

*"Biz, yeryüzünde nice nice hurma bahçeleri, üzüm bağları yarattık ve ora-
larda birçok pınarlar fışkırttık. (Bunu) onların meyvelerinden ve elleriyle
yaptıkları şeylerden yesinler (diye yaptık). Hâlâ şükretmeyecekler mi?"¹⁸*

*"Eğer şükrederseniz and olsun ki, size (olan nimetlerimi) artırırım; nan-
körlük ederseniz bilin ki azabım çok şiddetlidir."¹⁹*

15 Zümer, 66.

16 Bakara, 152.

17 Bakara, 172

18 Yasin, 33, 34.

19 İbrahim, 7

*"Yakında şükredenleri mükâfatlandıracağız."*²⁰

Bütün bu ayetler, Allah'ın kullarından istediği en mühim şeyin, şükür olduğunu göstermektedir. Rahman Suresi'nde şükür etmemek, nimetleri bir yalanlama ve inkâr olarak gösterilmiş *"Rabbinizin nimetlerinden hangisini yalanlarsınız?"* ayeti otuz bir defa tekrar edilerek insanlar ve cinler tehdid edilmişlerdir.

Bazı âlimler şükrü "Şükür, iyilik yapan zata övgüde bulunmaktır." demişlerdir. Kul Allah'ın nimetleri karşılığında "Allah'ım! Verdiğin bu nimetlerden dolayı Sana şükürler olsun, Sana hamd ü sena olsun" dediğinde şükretmiş olur.

Bazıları da "Nimetin karşılığında dil, el veya kalple yapılan karşılık" diye tarif etmişlerdir. Nimet mukabilinde yapılan itaatler, ibadetler de bir şükürdür.

Bazı âlimler de "Şükür, Allah'a isyanı terk etmektir" demişlerdir.

Bazı âlimler de "Şükür, maddi veya manevi Allah'ın verdiği her şeyi, yine Allah'ın emrettiği şekilde kullanmaktır" demişlerdir. Örneğin Allah, göz vermiştir, o gözü, Allah'ın "Bak!" dediği şeye bakmakta, "Bakma!" dediği şeylere bakmamakta; dil vermiş, onu Allah'ın söyle dediği şeyi söyleyip, söyleme dediği şeylerde konuşmamak en güzel şükürdür. Bu yönüyle bütün azalarımızla şükür yapabiliriz.

Bazı âlimlerde "Hakiki şükür, insanın şükürden aciz olduğunu bilmesidir" demişlerdir. Çünkü Allah'ın nimetleri sayılamayacak kadar çoktur. Bu nimetler o kadar kıymetlidir ki, insanın yaptığı ibadetler o nimetlerin şükrüne kâfi gelmez demişlerdir. Dolayısıyla kul Allah'a şükretmeli, fakat yaptığı şükürün verilen nimetlerin karşısında küçük ve az olduğunu bilmelidir. Bu şuurla yapılan şükrü Allah rahmetiyle çokmuş gibi kabul eder.

20 Âl-ı Imran, 145.

5. BU DÜNYA BİR ŞÜKÜR FABRİKASIDIR

Üstad Bediüzzaman kâinatı şükür üreten bir fabrikaya benzetir. Nasıl bir fabrika hammaddeleri alıp, işleyip onu bir ürüne dönüştürüyorsa, kâinatta adeta şükür üreten bir fabrika şeklinde yaratılmıştır. Şöyle ki:

Kâinat fabrikasında cansız varlıklar güneş, bulut, hava, yağmur, toprak bir daire teşkil etmişler, dairenin merkezine de hayat konulmuştur. Bütün bu cansız varlıklar hayat sahibi varlıklara hizmet edecek bir hale getirilmiştir. Hayat sahibi bitkiler de bir daire teşkil etmişler, bu dairenin merkezine de hayvanlar ve insanlar konulmuştur. Bütün bitkiler, hayvanlara ve insanlara hizmetkâr olmuşlar. Hayvanlar ve insanlar da bir daire teşkil etmişler, bu dairenin merkezine de rızık konulmuştur. Hayvanlar da, insanlar da adeta rızık peşinde koşup, rızka hizmetkâr olmuşlar, her şeylerini rızık için yapar bir hale gelmişlerdir. Nasıl hayvanlar ve insanlar rızık etrafında toplanmış, ona bakıyor iseler, rızık da bütün çeşitleriyle manen ve maddeten şükrün etrafında bir daire olmuş, şükre bakıyor, şükür ile oluyor, şükrü yetiştiriyor, şükrü gösteriyor.²¹ Çünkü Allah rızık insanların şükretmesi için veriyor ve onlardan şükür bekliyor. Nitekim bir ayette "Rabbini-
zin rızkıdan yiye ve O'na şükredin!"²² buyrulmuştur.

Bütün cansız varlıklar, bitkiler, hayvanlar ve insanlar aslında şükür için çalışıyorlar, onu netice vermek, üretmek için koşturuyorlar. Eğer insanlar rızıklarına şükür etmezlerse bütün varlıkların çalışması boşa gider.

Bir otomobil fabrikasında bütün çalışanlar ürün çıkması için çalışırlar. Hammadde gelir bir birim onu işler diğer birime devreder, o işler öbürüne devreder. Neticede ürün son birime gelir. Artık otomobil hazırdır ve test sürüşleri yapıp tamamdır demektir. Son birimdeki adam eline balyozu alsa ve otomobil-

21 Mektubat, 28. Mektup, 5. Risale.

22 Sebe, 15.

leri paramparça etse, o fabrikadaki bütün çalışanların emekleri boşa gider ve onların haklarına tecavüz etmiş olur.

Kıymetli kardeşim!

Sofrada önümüze bir ekmek geliyor. Fakat bu ekmeğin bizim önümüze gelmesi için güneşten, rüzgârdan, buluttan, yağmurdan tut, tarladaki köylüden, ta fırıncıya varıncaya kadar herkes çalışmış, böylelikle ekmek önümüze gelebilmiştir. Biz önümüzdeki ekmeği yediğimiz halde "Elhamdülillah, şükür Ya Rabbi!" demediğimiz veya o ekmeği çöpe attığımız takdirde, canlı cansız bütün varlıkların çalışması boşa gider. Adeta fabrikanın son birimindeki adamın ürünleri parçalaması gibi, biz de şükür üreten bu dünya fabrikasındaki bütün çalışanların faaliyetlerini boşa çıkarmış oluruz. O zaman da bütün bu dünya fabrikasındaki varlıkların haklarına tecavüz etmiş oluruz.

Öyleyse bizim rızıklardan her istifade edişimizde "Elhamdülillah, şükür Ya Rabbi!" sözünü unutmamamız gerekir. Tabii ki şükür yalnız dilimizle sınırlı kalmamalı, fiillerimizle de şükür etmeliyiz. Bu çeşit şükrün en güzeli ise namazdır.

**Rızıklardan
her istifade
edişimizde
"Elhamdülillah,
şükür Ya Rabbi!"
sözünü
unutmamamız
gerekir.
Tabii ki şükür
yalnız dilimizle
sınırlı kalmamalı,
fiillerimizle de
şükür etmeliyiz.
Bu çeşit şükrün
en güzeli ise
namazdır.**

6. NİMETLERİN FİYATI NEDİR?

Dünyada her şey karşılıklıdır. Örneğin alış veriş esnasında satıcı bize mal verir, bizde karşılığında para veriz. Allah da bize verdiği sayısız nimetlerin karşılığında, bizden bir şeyler istiyor. Onlar da şükür ve ibadettir.

İbn Kesir Tefsirinde anlatıldığına göre, melekler İbrahim (as)'a insan kılığında misafir olarak geldiler. İbrahim (as) onların melek olduğunu bilmediğinden, onları evine buyur etti, sonra hemen bir buzağı kesti, pişirip onlara getirdi. Önlerine koydu ve "Buyurun!" dedi. Melekler ona "Ey İbrahim! Biz fiyatını ödemediğimiz bir yemeği yemeyiz." Dediler. İbrahim (as) onlara "Bu yemeğin de bir fiyatı vardır" dedi. Onlar "Fiyatı nedir?" dediler. O da "Yemeğin başında Allah'ın ismini anın (Bismillah deyin), yemeğin sonunda doyduğunuzda da Allah'a hamd edin (Elhamdülillah deyin)" dedi. Bunun üzerine Cebrail, Mikâil (as)'a baktı ve "Bu zat, Allah tarafından dost edinilmeye layık bir kimsedir" dedi.²³

23 İbn Kesir, *Tefsiru'l-Kur'ânı'l-Azım*, Daru Taybe, 1999, c. 4, s. 333.

Üstad Bediüzzaman, "Tablacı (satıcı) hükmünde olan insanlara bir fiyat veriyoruz. Acaba asıl mal sahibi olan Allah bizden ne fiyat istiyor?" sorusunu -belki de yukarıdaki rivayetten istifadeyle- şöyle cevaplandırır:

"Elcevap: Evet, o Mün'im-i Hakikî, bizden o kıymettar nimetlere, mallara bedel istediği fiyat üç şeydir: Biri zikir, biri şükür, biri fikirdir.

Başta "Bismillâh" zikirdir. Sonunda "Elhamdülillâh" şükürdür. Ortada, bu kıymetli, sanat harikası olan nimetlerin, Ehad ve Samed (olan Allah)'ın kudretinin mucizesi, rahmetinin hediyesi olduğunu düşünmek ve derk etmek (anlamak) fikirdir.

Bir padişahın kıymettar bir hediyesini sana getiren fakir bir adamın ayağını öpüp hediye sahibini tanımamak ne derece aptallık ise, öyle de, zahirî mün'imleri medih ve muhabbet edip hakiki nimet vereni unutmak, ondan bin derece daha aptallıktır.

Ey nefis! Böyle aptal olmamak istersen, Allah namına ver, Allah namına al, Allah namına başla, Allah namına işle, vesselâm."²⁴

**Evet, O
Mün'im-i Hakikî,
bizden
o kıymettar
nimetlere,
mallara bedel
istediği fiyat
üç şeydir:
Biri zikir,
biri şükür,
biri fikirdir.**

7. İNSANLAR NİÇİN ŞÜKRETMEZ?

Fahrettin Razî tefsirinde şöyle anlatır:

Mûsâ (as) karın ağrısına yakalandı ve hastalığı iyice şiddetlendi. Durumunu Cenâb-ı Allah'a arz etti. Allah da ona, sahradaki bir otu gösterdi. O da, ondan yedi, Allah'ın izniyle şifa buldu. Sonra, bir başka zaman bu hastalık ona tekrar musallat oldu. Bunun üzerine, aynı otu buldu ve yedi. Fakat hastalığı daha da arttı. Bunun üzerine "Ya Rabbi! İlk hastalığımda bu otu yedim ve hastalıktan kurtuldum. İkinci defa aynı hastalığa yakalandım, aynı otu yedim, fakat iyi olmadım, üstelik hastalığım daha da arttı." dedi. Bunun üzerine Cenâb-ı Hak şöyle buyurdu: "Çünkü ilk hastalığında seni ota sevk eden Ben idim, böylece onda şifa meydana geldi. İkincisinde ise, -benim emrimle değil- sen kendin ota gittin, bunu müteakip hastalığın arttı. Bilmiyor musun ki, bütün dünya öldürücü zehir, onun devası da Benim ismidir." (Yani Ey Musa, şifanın otta olmadığını, otta şifayı benim yarattığımı, otu kullanacağın zaman, benim ismimi anarak, şifayı benim vereceğimi düşünerek kullan!)

Kıymetli kardeşim!

Şifayı veren Allah'tır, doktorlar, ilaçlar vesiledir. Biz sebeplere müracaat etmeliyiz. Fakat sebepler aracılığıyla şifanın Allah'tan geldiğini unutmamalıyız.

Şifada böyle olduğu gibi, bize gelen bütün nimetler de böyledir. Günümüzde maddeye yapılan aşırı vurgu insanların sebeplere takılmasına ve sebeplerin arkasındaki Müsebbibü'l-Esbab yani sebepleri koyan Allah'ın unutulmasına sebep olmuştur. Bizim bu sebepler âlemi arkasında icraat gören Allah'ı aklımızla, kalbimizle görüp, O'na yönelip, nimetler için O'na şükretmemiz gerekir.

Osmanlı döneminde çoklukla oynatılan gölge oyununu diğer ifadeyle Hacivat ve Karagöz oyununu hepimiz biliriz. Oyunu seyredenler daha sonra "Hacivat şöyle söyledi, Karagöz böyle cevap verdi" veya "Hacivat şöyle yaptı, Karagöz de şöyle karşı-

lık verdi" diye oyunu anlatırlar. Hâlbuki Hacivat'la Karagöz ne konuşmuşlar, ne de hareket etmişlerdir. Aslında arkada duran biri onlar namına konuşmuş ve hareket ettirmiştir.

Bu âlemde farklı değildir. Şehadet âlemi dediğimiz bir madde âlemi, birde gözümüzle göremediğimiz gayb âlemi vardır. Zahirde şehadet âleminde sebeplerle ilgili bir takım olaylar olur. Hâlbuki işi yapan sebepler değil, arkada sebepleri icad eden zattır. Örneğin, küçücük bir incir çekirdeğinden, kocaman bir incir ağacı çıkar ve bu ağaç binlerce lezzetli yemişleri bize sunar. Kuru bir üzüm asmasından da yüzlerce üzüm salkımı alırız. Hasta olduğumuzda doktora gider, ilaçlar kullanırız, neticede şifaya kavuşuruz. Fakat ne incir ağacının yemişleri, ne de kuru üzüm asmasının lezzetli üzümleri, ne de ilaçları kullanınca bulduğumuz şifa, onların kendi hünerleri değildir. Onlar, birer sebeptirler. Hakikatte bunları onlara takan, onlar aracılığıyla bize ihsan eden, ikram eden Cenab-ı Haktır.

İşte hayatımızda karşılaştığımız nimetlerde hep sebeplere nazar etmemiz, bizim Allah'ı unutmamıza ve nankör olmamıza sebep olur. Nankörlükten çıkıp, şükreden bir kul olmamız için, bu sebeplerin arkasındaki Müsebbibü'l-Esbab olan hakiki faili görmemiz şarttır.

**Şifayı veren
Allah'tır,
doktorlar,
ilaçlar
vesiledir.
Biz sebeplere
müracaat
etmeliyiz.
Fakat
sebepler
aracıyla
şifanın
Allah'tan
geldiğini
unutmamalıyız.**

8. İYİLİĞİN KARŞILIĞI İYİLİK OLMALIDIR

Sadi-i Şirazi şöyle anlatır:

Bir hükümdarın oğlu attan düştü ve boyun kemikleri birbirine girdi. Öyle ki, boynu fil boynu gibi gövdesine battı. Başını çevirebilmek için bütün gövdesini döndürüyordu.

Memleketteki bütün doktorlar çocuğun tedavisinde aciz kaldılar. Yalnızca bir doktor, başını eski hale getirebildi ve damarlarıyla kemiklerini düzeltti. O doktor olmasaydı şehzade sakat kalacak, belki de ölüp gidecekti.

Şehzade iyi olduktan sonra onu iyi eden doktor, şehzadeyi ve babasını ziyarete gitti. İyiliği takdir etmeyen nankör padişahla şehzade ona hiç yüz vermediler. Doktor kendisine reva görülen bu muameleden müteessir oldu ve padişahla oğlu utanacakları yerde doktor utanarak başını yere eğdi. Kalkıp giderken şöyle mırıldanıyordu: "Ben onun boynunu çevirip eski haline koymasaydım, bugün yüzünü benden çeviremezdi."

Doktor, gördüğü bu hakaret karşısında, hükümdarla oğlundan öç almak için bir tohum gönderdi ve şu haberi yolladı:

"Şehzade bunu buhurdana koyup yaksın. Çok güzel ve şifalı bir tütsüdür."

Şehzade doktorun gönderdiği o tohumu yaktıktan sonra dumanından aksırdı. Aksırınca başı eskisi gibi çarpıldı. Padişahın emriyle doktoru çok aradılar, fakat bir türlü bulamadılar. Kendisinden özür dileyeceklerdi. Ne çare ki iş işten geçmişti.²⁵

Kıymetli kardeşim!

Kıssada da olduğu gibi, insan fitraten kendisine iyilik yapana iyilik, kötülük yapana da kötülük yapmak ister. Hatta kendisine

25 Sadi-i Şirazi, *Bostan ve Gulistan*, Bedir Yayınevi, s. 370.

iyilik yapana karşılık veremese bile hiç olmazsa teşekkür eder, ona minnettar olur.

Peki, madem insan fitraten böyledir, öyleyse kendisine sayılamayacak kadar çok iyilikte, ihsanda bulunan Allah'a karşı da teşekkür etmesi gerekmez mi? Nitekim Kur'an'da Cenab-ı Hak, "İyiliğin karşılığı ancak iyilik değil midir? Öyleyken Rabbinizin hangi nimetini inkâr ediyorsunuz?"²⁶ buyuruyor. Yani iyiliğin karşılığı iyiliktir, ey Âdemoğlu sende Allah'ın sana olan iyiliklerini, nimetlerini unutma, inkâr etme, Allah'a şükret!

Peygamberimiz (sav) şöyle demiştir: "Kıyamet gününde Allah Azze ve Celle şöyle buyurur: Ey Âdemoğlu! Ben seni atların, develerin üzerinde taşıdım, kadınlarla evlendirdim, sana bolluk verdim, başa geçirdim. Bunların şükrü nerede?"²⁷

**"Kıyamet gününde
Allah Azze ve Celle
şöyle buyurur:
Ey Âdemoğlu!
Ben seni atların,
develerin üzerinde
taşıdım,
kadınlarla evlendirdim,
sana bolluk verdim,
baş geçirdim.
Bunların
şükrü nerede?"**

26 Rahman, 60, 61

27 Ahmed b. Hanbel, Müsned, c. 2, s. 492.

9. ÇOBAN, ABA ve ÇARIK

Gazneli Sultan Mahmut ordusuyla bir sefere çıkmıştı. Yolda Ayaz isminde bir çobanla tanıştı. Sultan onunla yaptığı kısa sohbette çobanın çok zeki olduğunu gördü ve dönüşte onu beraberinde sarayına götürdü. Sultanın çobanla yaptığı her sohbette ona olan hayranlığı, muhabbeti artıyordu. Sonunda günlerinin çoğunu onunla sohbet etmekle geçirir oldu.

Bu hal ister istemez sultanın önceki yakın dostlarının incinmesine ve çobana hased etmelerine sebep oldu. Bu yüzden çobanın hatalarını araştırmaya başladılar. Onun hatalarını bulup, sultanı ondan uzaklaştırmak istediler. Arayan bulur sözü mucibince onlar da bir hata buldular. Ayaz sarayda bir oda edinmişti. Her gün mutlaka o odaya giriyor, bir müddet kalıp çıkıyordu. Odaya da kimseyi sokmuyordu. Hasedçiler, onun saraydaki kıymetli şeyleri çalıp orada sakladığını düşündüler ve koşarak sultana gittiler. Olan biteni anlattılar. Sultan anlatılanlara pek inanmadı ama onlara inanmış göründü. Onlara odaya gidip kapısını kırmalarını ve odada ne varsa alıp, getirmelerini emretti. Hasedçiler koşarak gittiler, kapıyı kırıp içeri girdiler. Fakat içeride bir çoban abası ve bir çift çanktan başka bir şey bulamadılar. Abayı ve çanğı alıp utanarak sultanın huzuruna geldiler, "Yalnızca bunları bulabildik" dediler.

Sultan çobanı çağırttı. Huzuruna geldiğinde de yapılan şikâyetleri ve onların odada bulduklarını anlattı. Bu aba ve çanğın ne olduğunu sordu.

Çoban tebessüm etti ve "Sultanım! Eğer böyle bir durum olmasaydı ben bunu anlatmazdım. Fakat madem anlatmamı istiyorsunuz anlatayım. Bildiğiniz gibi, ben önceleri basit bir çobandım. Abamı, çanklanımı giyer, koyunlanımı dağlarda otlatırdım. Kimsenin değer vermediği, basit, değersiz bir adamdım. Sonra sizinle tanıştık. Siz bana kıymet verdiniz, en kıymetli adamınız yaptınız. Bana pek çok iyiliklerde bulundunuz. Zaman, zaman sizin bu iltifatlarınız benim nefsime tatlı geliyor, gururlanıyorum, kendimi beğeniyorum. Benden büyük kim var diyorum. Böyle olunca bende nefsime nasihat etmek için odama gidiyor, çank

ve abanı önüne koyuyor, "Ey çoban! Unutma sen busun" diyorum. "Ey çoban aslını unutma! Sen basit bir çobansın, sultan sana kıymet veriyorsa bu onun büyüklüğündendir, eğer o isterse seni tekrar dağlara çobanlığa gönderir. Sakın ola ki şımarayasın. Şımarırsan elindeki nimetler gider. Tokat yersin. Haddini bil!" diyorum. Bu çarık ve abanın hikâyesi budur."

Çobanın bu cevabı sultanın çok hoşuna gitti. Bu hal çobanı daha çok sevmesine vesile oldu.

Kıymetli kardeşim!

Kıssadan hisse alalım. Nasıl Sultan Mahmud basit bir çobanı, vezirlik makamına getirmişse, Allah da bizi basit, değersiz bir sudan yaratmıştır. Pek çok ayette "*İnsan neden yaratıldığına bir baksın*"²⁸ buyrulur. Başka bir ayette "*Biz sizi değersiz kıymetsiz bir sudan yaratmadık mı?*"²⁹ buyrulur. Allah değersiz bir sudan bizi yaratmış, bize el, ayak, göz, kulak, akıl gibi maddi, manevi pek çok nimetlerle teçhiz etmiş "bizi en güzel kıvama" getirmiş, bizi eşrefi mahlûkat yani yaratılmışların en şerefli, en kıymetlisi haline getirerek, bütün varlıkları bize hizmetkâr yapmıştır. İnsanın bu nimetleri vereni unutarak, kendini bir şey sanması, gururlanması, kibirlenmesi, hatta bunun da ötesinde Allah'a kafa tutması büyük bir cahillik ve terbiyesizliktir. Üstelik dünyada ve ahirette ceza görmesine vesiledir. Nitekim Kur'ân'da şöyle buyrulur: "*İnsan kendisini bir nutfeden yarattığımızı görmez mi ki hemen apaçık bir hasım kesilir ve kendi yaratılışını unuttur da; "Çürümüş kemikleri kim yaratacak" diyerek, Bize misal vermeye kalkar?*"³⁰

Bizim de zaman, zaman Ayaz'ın yaptığı gibi, kendi aslımızı göz önüne getirip, bizde ne varsa hepsinin Allah'ın lütfu, ihsanı olduğunu düşünüp, Allah'a kafa tutmak değil, "Ya Rab! Bende ne varsa hepsi senindir" deyip, secdeye kapanmak, şükretmek bir vazifemizdir.

Bunun da en güzel şekli, namazdır.

28 Torık, 5.

29 Mürselat, 20.

30 Yasın, 77-78.

10. GÖZLERİNİZİ KAÇA SATARSINIZ?

Bazı kendini bilmezler, "Allah'a şükret!" denildiğinde ukala bir şekilde, "Ne vermiş ki şükredeyim?" diyebiliyorlar. Onlara "Bak bu şom ağzını bile o verdi" demek yeridir ama terbiyemiz müsaade etmediğinden sükût edelim.

Acaba bir adam, kötürüm bir adamı sırtına alsa, onu bir minarenin başına çıkarsa, her basamakta da ona bir hediye verse, sonra minarenin en üst kısmında en büyük hediye verse. Bütün bunlara karşılık, kötürüm adam, o adama teşekkür etmeyip "Niçin beni bu minareden daha yüksek bir minareye çıkarmadın?" diye tenkit etse, ağlayıp sızlasa, bu adamın ne kadar haksız ve nankör olduğu herkes tarafından bilinir.

Günümüzdeki insanların da aslında bundan farkı yok. Allah dileseydi bizi taş gibi cansız bir varlık yapabilirdi. Veya her hangi bir bitki veya hayvan yapabilirdi. Veya kör, sağır, kötürüm, deli yapabilirdi. Bizi pek çok merhalelerden geçirip, her merhalede bir nimet verip, insan ve mümin olarak yaratmış. Sayısız nimetleri de ihsan etmiş. Bize düşen vazife, verilen nimetleri görüp onlara şükretmek olmalıdır. Diğer nimetleri isteyeceksek de bunu itham ederek, şikâyet ederek değil, yalvararak, haddimizi bilerek yapmalıyız.³¹

31 Tafsilat için bkz. Bediuzzaman Said Nursi, *Tilsimler, Alınbaşak Neşriyat*, s. 66 (24. Mektup)

Bazı insanlar Allah'ın kendilerine verdiği nimetleri görüp şükretmiyorlar, üstelik kendileri layık olmadıkları için Allah'ın onlara vermediği nimetleri isteyip "vermedi, vermiyor" diye şikâyet ediyorlar. Bu insanlar ellerindeki nimetlerin kadrini bilip, kanaat ve şükür etmedikleri müddetçe hayatlarından lezzette alamazlar.

Christy Brown, İngiliz edebiyatı yazarlarından biridir. Yazar "Sol Ayağım" isimli kitabında kendi hayatını anlatır. Kitapta anlatıldığına göre yazar, doğduğunda beyin felçli olarak doğmuş. Üç yıl boyunca vücudundaki hiçbir organ -eller, ayaklar hiç biri- çalışmamış. Annesi üç yıl boyunca onun karnını doyurup, altını temizleyip, yatırmış. Kendisi üçüncü seneyi şöyle anlatıyor "Beni duvara yaslanmış şekilde oturtmuşlardı. Önümde kız kardeşim karatahtaya tebeşirle bir şeyler yazıyordu. İçimden kuvvetli bir hisle, kardeşimin elindeki tebeşiri almayı arzu ettim." Sonra sol ayağıyla uzanıp tebeşiri kapmış. Üç yıl sonra vücudunda çalışan tek organ sol ayak olmuş. Annesi ona sol ayağıyla yazı yazmayı, resim yapmayı öğretmiş. Hatta ilkokullardaki bir yarışmada birinci olmuş. Yıllar ilerledikçe değişen bir şey olmamış. Sol ayaktan başka çalışan organ yokmuş. Tabii bunlara ek olarak kuvvetli bir zekâsı da varmış. Yıllar ilerledikçe, kendisiyle diğer insanlar arasında bir kıyaslama yapıyor ve "Niçin ben de diğer insanlar gibi değilim?" deyip kadere isyan ediyormuş.

Bir gün onu Fransa'nın Lorges kasabasına götürmüşler. Orada daha başka hasta, engelli insanları görmüş. Dünyada yalnızca kendisinin engelli olmadığını anlamış. Kendisi şöyle diyor: "Acı çeken bu insanları gördükçe kafamda yeni bir ışık yandı. Dehşete kapıldım; dünyada bu kadar çok acı çeken insan olduğunu bilmiyordum. Kendini küçük kabuğuna hapsetmiş bir salyangoz gibi, dışındaki kalabalık dünyayı yeni yeni görmeye başlıyordum. Beni asıl şaşırtan, bunca insanın sakat olması değildi. Çoğunun durumu benimkinden daha kötüydü. O zamana kadar bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Birden

bunca zamandır kör olduğumu; benim acılarımın diğer insanların acıları yanında hiç kaldığını hissetmeye başlamıştım.”³²

Kıymetli kardeşim düşün! Bu satırları yazan şahıs, sol ayağından başka bir organını çalıştıramayan birisidir. Bizi bu hallerden korumuş olan Allah’a şükür etmemiz gerekir. Hem de bir kere değil binlerce şükür etmemiz gerekir.

Sana başka bir örnek daha vereyim: Helen Keller 1880 yılında doğmuş biridir. İki yaşında iken bir hastalıktan dolayı kör, sağır ve dilsiz hale gelir. Helen 7 yaşındayken Anne Sullivan isimli -kendisi de az gören- 20 yaşındaki bir öğretmen onun eğitimini üstlenir. Öğretmenin çabalarıyla pek çok şey öğrenen Helen, hem körler hem sağırlar okulunu bitirir. Daha sonra koleji de bitiren Helen, Amerika’nın en meşhur üniversitelerinden Harvard Üniversitesi’ne girer ve 1904’de 24 yaşındayken tarihte ilk sağır ve kör bir kişi olarak başarıyla üniversiteden mezun olur. Helen, kolejde öğrenciyken “*Kendi Hayatımın Hikâyesi*” adlı bir kitap yazar. Kitap o kadar çok beğenilir ki, kitaptan elde ettiği parayla kendisine bir ev satın alır. Yazdığı kitap 50 ayrı dile çevrilir. Üniversite sonrasında pek çok sosyal olaylara katılır, konferanslar verir, körler ve sağırlarla ilgili birçok merkezin kuruluşuna destek olur. 1946-57 yılları arasında 5 kıtada 35 ülkeyi ziyaret ederek çeşitli konferanslar verir. 1968’de 88 yaşındayken vefat eder.

Konumuz Helen Keller’in hayatı olmadığından burada 88 yıllık ibretlik hayatını ben bir paragrafa sıkıştırdım. Sana tavsiyem internetten, kitaplardan onun hayatını biraz daha geniş öğrenmen. Burada ondan bahsedişimin sebebi, ibret alıp Allah’ın bize vermiş olduğu nimetlerin farkına varmamız ve şükretmemiz içindir. Günümüzde pek çok insan imkânların olmayışından bahseder. Kıymetli kardeşim, kör, sağır, dilsiz birisi bu kadar işler yapıyor, başarabiliyorsa, bizler neler yapabiliriz bir düşün.

32 Christy Brown, *Sol Ayağım*, Nemesis Kitap, İstanbul, 2009, s. 99

Rivayete göre Cenab-ı Hak, Âdem (as)'a kendisinden sonra gelecek zürriyetini gösterdi. Âdem (as) onlara baktığında kiminin zengin, kiminin fakir, kiminin güzel, kiminin çirkin olduğunu gördü. "Ya Rabbi! Keşke bunları eşit yapsaydın" dedi. Cenab-ı Hak da ona "Ben bana şükredilmesini severim" buyurdu.³³ Yani zengin olan fakire, sağlıklı olan hastalara baksın ve kendine verilen nimeti görsün ve şükretsın.

Sen de, ben de kendimize bir bakalım. Allah bize ne kadar çok nimet vermiş farkına varalım. Örneğin, gözlerimizi veya aklımızı, karşılığında dünya saltanatı vermiş olsaydılar acaba verir miydik? Elbette vermezdik. Bir insan dünyanın sultanı olsa, gözleri olmadıktan sonra, o saltanat hiçbir işe yaramaz. Öyleyse bizdeki göz, akıl dünya saltanatından daha kıymetlidir. Bu konuda Kur'ân'da Cenab-ı Hak şöyle diyor: "Allah sizi annelerinizin karnından bir şey bilmez halde çıkarmıştır. Belki şükredersiniz diye size kulak, göz ve kalp vermiştir."³⁴, "De ki: O (Allah) sizi yaratmış ve size kulaklar, gözler ve kalpler vermiştir. Siz (bunlara) ne kadar az şükrediyorsunuz!"³⁵

**Kur'ân'da
Cenab-ı Hak
şöyle diyor:
"Allah sizi
annelerinizin
karnından
bir şey bilmez
halde çıkarmıştır.
Belki şükredersiniz
diye size kulak,
göz ve kalp
vermiştir",
"De ki: O (Allah)
sizi yaratmış
ve size kulaklar,
gözler ve kalpler
vermiştir.
Siz (bunlara)
ne kadar az
şükrediyorsunuz!"**

33 Ahmed b. Hanbel, Musned, c. 5, s. 135.

34 Nahl, 78.

35 Mulk, 23.

Bu ayetlerde nazara verilen yalnızca **göz nimetinin** ne kadar büyük nimet olduğunu anlamak için Peygamberimizin şu hadisine bakalım, ibret alalım:

Sahabelerden Cabir (ra) şöyle anlatıyor: Bir gün Peygamberimiz bizim yanımıza geldi ve "Biraz önce dostum Cebrail yanımdan ayrıldı. Bana dedi ki; "Ey Muhammed! Seni hak ile gönderen Allah'a yemin olsun ki, Allah'ın kullarından bir kul vardı. Bir denizin ortasında uzunluğu ve genişliği 4 bin fersah olan bir adanın dağında 500 sene ibadet etti. O adam için tatlı bir su çıkarıldı. Bir nar ağacından da her gece ona bir nar verilirdi. Adam gün boyu ibadet eder, gece olunca aşağı iner sudan abdest alır, ağaçtan da nar alır, yerdi. Sonra namaz kılmaya devam ederdi. Bu adam eceli geldiğinde ruhunun secdede iken alınmasını ve diriltileceği zamana kadar toprağın veya herhangi bir şeyin onun vücudunu bozmamasını Rabbinden istedi. Onun istediği gibi de oldu. Biz yeryüzüne indiğimizde ve semaya yükseldiğimizde (bazen) ona uğrarız. (Onu o haldeyken görürüz.)

Biz bu adam hakkında şunu da biliriz ki; o kıyamette diriltildiğinde Allah'ın önünde durdurulur, Rab Teâlâ meleklerine "Kulumu rahmetimle cennete koyunuz!" der. O kul "Ya Rab! Bilakis beni amelimle cennetine koy!" der. Allah sözünü tekrarlar, adam da aynı sözünü tekrarlar. Bunun üzerine Allah meleklerle, "Kuluma olan nimetlerimi onun ameliyle karşılaştırınız!" diye emreder. Melekler emredileni yaparlar ve yalnızca göz nimetinin adamın 500 senelik ibadetini kuşattığını görürler. Cesetteki diğer nimetler fazladan olarak durmaktadır. Bunun üzerine Allah, "Kulumu, cehenneme atın! (Çünkü nimetlerimin şükrünü eda etmemiş)" buyurur. Melekler adamı cehenneme doğru sürüklemeye başlayınca adam "Ya Rab! Beni rahmetinle cennetine koy" diye bağırır.

Allah meleklerle, "Onu geri getirin" diye emreder. Kul huzurunda durdurulduğunda ona, "Ey kulum! Sen hiçbir şey değilken (yok iken) seni yaratan kimdir?" diye sorar. Adam, "Sensin Ya Rabbi"

der. Allah yine "Denizin ortasındaki dağa seni yerleştiren, tuzlu suyun içinden sana tatlı suyu çıkaran, her gece senin için nar ağacında meyve çıkaran -ki normalde senede bir kere çıkar- kimdir? Ondan secdede iken ruhunun kabzedilmesini istedin ve öyle de oldu. (Bu zat kimdir?)" der. Adam, "Sensin Ya Rabbi!" der. Allah, "Bunların hepsi rahmetimle oldu ve rahmetimle seni cennete koyacağım" der ve meleklerle, "Kulumu cennete koyun! Ey kulum sen ne iyi bir kuldun" der. Böylelikle Allah onu cennete koyar.³⁶

Kıymetli kardeşim!

Allah'ın bize verdiği nimetleri daha kıymetli olduğu halde, bizim az olan ibadetlerimizi, Allah, çok kabul ediyor. Bir beş vakit namaz, aslında bu nimetlerin şükrüne kâfi değildir, fakat o lütfuyla bunu kabul ediyor.

**Allah'ın
bize verdiği
nimetleri
daha kıymetli
olduğu halde,
bizim az olan
ibadetlerimizi,
Allah,
çok kabul ediyor.
Bir beş vakit
namaz,
aslında bu
nimetlerin
şükrüne
kâfi değildir,
fakat o lütfuyla
bunu kabul ediyor.**

36 Munziri, et-Tergib ve't-Terhib, c. 4, s. 399

11. ALLAH'IN NİMETLERİNİ SAYMAYA KALKSANIZ SAYAMAZSINIZ

Kıymetli kardeşim!

Bazı insanlar yalnızca yiyip, içtiklerini nimet zannederler, yemek yedikten sonra "Elhamdülillah, şükür" deyince de kendilerini şükretmiş sayarlar. Hâlbuki nimetler yalnızca yeyip, içtiklerimizle sınırlı değildir. Sahabelerden Ebud Derda (ra) şöyle demiştir: "Ancak yediği ve içtiği şeyleri nimet zanneden kimse, Allah'ın kendisine vermiş olduğu nimetleri bilmemiş, ameli azalmış ve azabı da hazırlanmış demektir."³⁷

Nitekim bu konuda Kur'ân'da "Allah'ın nimetlerini saymaya kalksanız, sayamazsınız"³⁸ buyrulmuştur.

Kıymetli kardeşim! Allah'ın kullarına olan nimetleri o kadar çok ki, saymak mümkün değildir. Bu konuda bazı hadisleri kaydedelim:

Tabiinden İkrime (ra) şöyle demiştir: "O gün bütün nimetlerden sorulacaksınız"³⁹ ayeti nazil olunca sahabeler "Ya Resulallah! Hangi nimetten sorulacağız? Yediğimiz buğday ekmeğinden karnımızın ancak yarısını dolduruyoruz." Dediler. Allah peygamberine şöyle vahyetti: "Onlara de ki; Ayağınıza nalin giymiyor musunuz, soğuk su içmiyor musunuz? İşte bunlar da nimetlerdendir."

Burada farkına varamadığımız diğer bazı nimetleri seninle paylaşmak istiyorum:

Örneğin, her nefes bir nimettir. Hatta her nefes bir nimet olmakla beraber, onda 3 nimet daha vardır. Nefes aldığımızda, kanımız temizleniyor, vücut harareti temin ediliyor ve konuşuyoruz. Bir nimete bir kere şükretmek gerekirse, bu 3 nimete

37 Suyutî, ed-Dürrü'l-Mensur, c. 1, s. 371.

38 Nahl, 18.

39 Tekâsur, 8.

3 defa şükretmemiz gerekmez mi? Ve buna gücümüz yeter mi? Peki acaba günde kaç defa nefes alıyorsunuz?

En büyük nimet sıhhattir. Peki, bunun kıymetini kaç kişi biliyor. Peygamberimiz *"İki nimet vardır ki, insanların çoğu bu yönden aldanmış (kıymetini bilememiş) bir durumdadırlar. Onlar da: Sıhhat ve boş vakittir"* buyurmuştur.

Kanunî Sultan Süleyman, Osmanlının en haşmetli padişahıydı. Onun döneminde Osmanlı toprakları 15 milyon kilometrekare olmuştu. Kendisi de 40 yıl padişahlık yaptı. Meşhur bir şiirinde Kanunî şöyle diyor:

*"Halk içinde muteber bir nesne yok devlet gibi
Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi."*

Kanunî bir nefeslik sıhhatin devletten daha önemli olduğunu söylüyor.

Güneşin doğması bir nimettir. Fakat güneşin batması da bir nimettir. Gecenin gelmesi bir nimettir. Fakat gecenin bitmesi de bir nimettir. Bu konuda Kur'ân'da şöyle buyrulur: *"De ki: Düşündünüz mü hiç, eğer Allah üzerinizde geceyi ta kıyamet gününe kadar aralıksız devam ettirseydi, Allah'tan başka size bir ışık getirecek ilah kimdir? Hâlâ işitmeyecek misiniz? De ki: Söyleyin bakalım, eğer Allah üzerinizde*

***"İki nimet
vardır ki,
insanların
çoğu
bu yönden
aldanmış
(kıymetini
bilememiş)
durumdadırlar.
Onlar da:
Sıhhat ve
boş vakittir"***

*gündüzü ta kıyamet gününe kadar aralıksız devam ettirse, Allah'tan başka, istirahat edeceğimiz geceyi size getirecek ilah kimdir? Hâlâ görme-
yecek misiniz? Rahmetinden ötürü Allah, geceyi ve gündüzü yarattı ki
geceleyin dinlenesiniz, (gündüzün) O'nun fazl u kereminden (rızkınızı)
arayasınız ve şükredesiniz."*⁴⁰

Yağmur olmasa, hayat biter. Bu yönüyle yağmur en büyük ni-
mettir. Fakat yağmurun yağması gibi, durması da bir nimettir.
Eğer yağmur durmasa sel felaketleri olur, hayat yine biter. Öy-
leyse yağmurun yağmasından dolayı şükrettiğimiz gibi, durma-
sından dolayı da şükretmemiz gerekir.

Acıktığımızı hissetmemiz bir nimettir. Eğer acıktığımızı hisset-
mesek, yemek yemeyiz ve bu yüzden ölürüz. Ayrıca doyduğu-
muz hissetmemiz de bir nimettir. Yoksa çok yemekten çatla-
yıp ölürüz.

Sihhat bir nimettir. Belki garip gelebilir ama hasta olduğumuz-
da -canımız yansa bile- acıyı hissetmemiz de ayrı bir nimettir.
Çünkü hastalık anındaki acı, vücutta arıza olduğunu bildiren
bir sinyaldir, bizi şifa aramaya, doktora gitmeye sevk eder. Eğer
hastalık anında acı hissetmese idik, hasta olduğumuzun farkı-
na varamaz, bunun neticesinde de ölürdük. Kanserin tehlikeli
olmasının en büyük sebebi de budur.

Bir arkadaşımızın kanserden dolayı sol ayağı dizinden itibaren
kesildi. Arkadaşımız şöyle diyordu: "Ayağımda üç yıldır bir şişlik
vardı, fakat ağrı yoktu. Ağrı olmadığı için bende kıymet verme-
dim. Bir defasında merakımdan doktora gittim, doktor hemen
kanseri teşhisi koydu. Başka doktorlarda ayağımı gördüler hep-
si, "Ayağını kesmezsek, hastalık vücuduna yayılır ve ölürsün
dediler." Arkadaşımızda mecburen ayağını kestirmek zorunda

kaldı. Bu olay bile hastalık anındaki acının nimet olduğunu gösteriyor. Çünkü eğer daha hastalığın başında ağrı, acı olsaydı, arkadaşımız hemen tedbir alabilirdi.

Kıymetli kardeşim!

Hastalık anındaki acı bile nimet ise, sen diğer olayları buna kıyas et! Farkında olamadığımız nice nimetlerin farkına varabilirsin.

Farkına varamadığımız nimetlerin bir kısmı da artık hayatımızda çokça karşılaştığımız ve alışkanlık peyda ettiğimiz medeniyet harikaları olan teknoloji aletleridir. Her ne kadar bu aletleri insan keşfetmiş, icad etmişse de aslında bunlar birer ilahî nimettir. İnsan bunu tek başına, Allah'ın yardımı olmaksızın keşfetmiş ve yapmış değildir. Örneğin –inek, deve, at, fil gibi- bazı hayvanlar vardır ki, onlar insanlardan güçlü oldukları halde, insanlara itaat ederler. Küçük bir çocuk bir atın boynuna ipi bağlar, çekerek istediği yere götürür, at, itiraz etmeden istenilen yere gider. O hayvanın itaati, insanın güç ve kuvvetinden dolayı değil, Allah'ın o hayvanın kalbine itaat hissini yerleştirmesinden dolayıdır.

Kıymetli kardeşim!

Bütün medeniyet harikalarını, teknoloji aletlerini de buna kıyas et! Allah bütün varlıkları insanın emrine vermiş, onları insana itaat ettirmiştir. Nitekim Kur'ân'da şöyle buyrulur: *"Görmedin mi, Allah, yeryüzündeki varlıkları ve izniyle denizde yüzen gemileri sizin hizmetinize verdi. Göğü de, kendi izni olmadıkça yer üzerine düşmekten korur. Çünkü Allah, insanlara çok şefkatli ve çok merhametlidir."*⁴¹

Düşün ki; Allah bize akıl denilen harika nimeti ihsan etmeseydi, insanoğlu neyi bulup neyi yapacaktı. Arılar, Âdem babamız zamanından günümüze kadar yalnızca petek ve bal yapmışlardır.

41 Hac, 65.

Aradan geçen yüzyıllar boyunca yaptıkları hiç değişmemiştir. Hâlbuki insan dünyaya gelişinden, günümüze kadar sayılamayacak kadar çok şey yapmıştır. Bunun temelinde Allah'ın ona verdiği akıl nimeti gelmektedir.

Veya insanın akli olsaydı da, parmakları olmasaydı ne olurdu. Hatta yalnızca başparmağı olmasaydı ne olurdu? Bazı bilim adamları "medeniyet başparmağın eseridir" derler. Sebep olarak da eğer insanın başparmağı olmasaydı onun hiçbir şeyi doğru dürüst tutamayacağını, alet yapamayacağını söylemişlerdir.

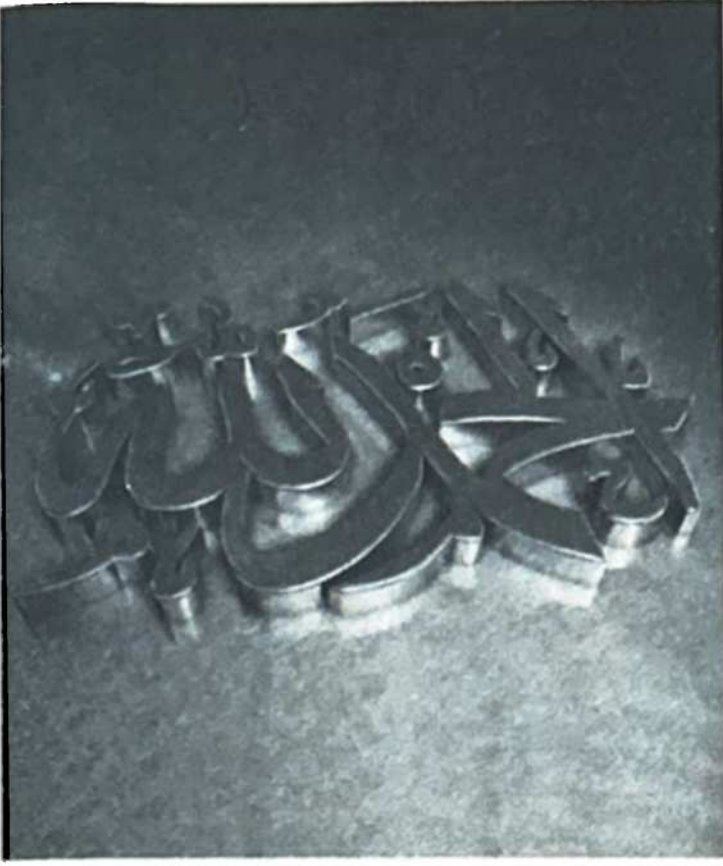
Diyelim ki; aklımız var, vücut azalarımız yerli yerinde, fakat yeryüzünde demir olmasaydı ne olurdu. Ben söyleyeyim: bugünkü medeniyet yine olmazdı. Bize lazım olan diğer maddeleri, eşyaları da buna kıyas eyle...

Öyleyse bugünkü medeniyet, insana akli, vücut organlarını veren, yeryüzüne de -demir gibi- insanın ihtiyacı olan eşyayı yerleştiren zatın lütfudur.

Bütün bu nimetleri düşündüğümüz zaman, bizim Allah'ın nimetlerine hakkıyla şükretmekten aciz olduğumuzu anlarız. Bu yüzden bazı âlimler, "Hakiki şükür, insanın şükretmekten aciz olduğunu anlamasıdır" demişlerdir. Buna delil olarak da şu rivayeti zikretmişlerdir:

Cenab-ı Hak, Davud (as)'a: "Ey Davud! Benim sana olan nimetlerime şükret!" diye emretti. Davud (as)'da "Ya Rab! Ben sana nasıl şükredeceğimi bilemiyorum. Çünkü verdiğin nimetler şükür isterler. Fakat şükür de bir nimettir. Ona da şükretmek gerekir. O da ayrı bir nimettir, o da şükür ister. Dolayısıyla ben sana nasıl şükredeceğimi bilemiyorum" dedi. Cenab-ı Hak ona "Ey Davud! Bütün bu nimetlerin benden olduğunu (hakiki şekliyle) bildiğin şu anda şükretmiş oldun" buyurdu.

Rivayete göre Musa (as) Tur dağına çıktığında Allah'a şöyle münacatta bulundu: "Ya Rabbi! Namaz kıldıysam bu senin ta-

**"Hakiki şükür,
insanın
şükretmekten
aciz olduğunu
anlamasıdır"**

rafındandır. Sadaka verdiysem bu sendendir. Senin bildirdiklerini tebliğ etmişsem bu da sendendir. Ben bunlara nasıl şükrederim. (Yaptığım her şey sendendir.)" Cenab-ı Hak ona "Ey Musa! Şimdi şükretmiş oldun" buyurdu.

İmam Şafi'de bu manaya uygun olarak "*er-Risale*" adlı kitabına giriş yaparken, "Hamd olsun o Allah'a ki; O'nun nimetlerinin şükrü, ancak yine O'nun verdiği nimetler sayesinde eda edilir. O'nun geçmişteki nimetlerine şükür etmek de bir nimettir, dolayısıyla ona da ayrıca şükretmek gerekir" demiştir.

12. BOLLUKTA DARLIK, DARLIKTA BOLLUK GÖRENLER

Dünya tarihinde Allah'ın en çok nimet verdiği zaman bu zamandır. Örneğin, yazın günü kış meyvesi, kışın günü yaz meyvesi yiyebiliyoruz. Geçmişte hiçbir padişahın, hiçbir kralın sahip olmadığı imkânlara, konfora bugün orta halli bir vatandaş sahip durumdadır. Örneğin, hiçbir padişahın elektriği yoktu, telefonu yoktu, televizyonu yoktu, kaloriferi yoktu. Bugün bizim arabalarla, uçaklarla çok kısa bir zamanda kat ettiğimiz mesafeleri, padişahlar at sırtında belki de bir hafta veya bir ayda ancak kat edebiliyorlardı. Örnekleri artırabiliriz.

Evet, dünya tarihinde görülmemiş tarzda bir nimet bolluğu içinde yaşıyoruz. Bu nimetin bolluğuna nispetle, bu zamanın en çok ibadet edilen, en çok şükredilen zaman olması gerekmez miydi? Gerekirdi elbette. Fakat tam tersine, günümüz, insanların nankörleştikleri, en çok günah işledikleri, azgınlaştıkları ve en az şükrettikleri, en az ibadet ettikleri bir zaman olmuştur.

Bütün bunlara rağmen -gariptir- günümüzdeki insanların hiç biri hayatından memnun da değildir. Kimi konuşturursanız hayatından şikâyet ettiğini görürsünüz. Hem bolluk içinde yaşan-

yor. Hem şükredilmiyor. Hem de insanlar hayatlarından memnun olmuyorlar. Bütün bunlar garip bir durumu ortaya koyuyor.

Elbette insanlar bolluk içinde darlık, konfor içinde rahatsızlık hissedecekler. Çünkü insanlar şükretmediğinden, Allah verdiği nimetlerden bereketi, insanlar içinden huzuru çekip almış. Cenab-ı Hak bu konuda şöyle buyurmuştur: "Şükrederseniz and olsun ki, size karşılığını artıracam; nankörlük ederseniz bilin ki azabım çok şiddetlidir."⁴² Dikkat edilirse ayette "azabım çok şiddetlidir" buyrulmuş, fakat açıkça bunun cehennem azabı olduğu belirtilmemiştir. Nimetlere nankörlük edildiğinde, bunun karşılığının dünyada verilecek bir azab olması da ihtimal dâhilindedir. Günümüzdeki bolluk içinde çekilen darlıkta bu azabın bir nevi olması mümkündür.

Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuştur: "Rabbiniz Teâlâ şöyle buyurdu: "Eğer kullarım bana (hakkiyla) itaat etseydiler, ben (onlar rahatsız olmasın diye) yağmuru geceleyin yağdıracaktım, gündüz de güneşi çıkaracaktım. Onlara gök gürültüsünün sesini duyurmayacaktım."⁴³

Günümüzdeki bolluk içinde darlığın en büyük sebeplerinden biri insanların kanaatsiz oluşudur. Günümüz insanların gözü-nü hırs bürümüş. Tamahkârlık o kadar çok ileri gitmiş ki, insanlar doymaz olmuşlar. Peygamberimizin, "Âdemoğluna bir vadi dolusu altın verilse ikincisini ister. Eğer ikincisi verilse üçüncüsünü ister. Âdemoğlunun karnını ancak toprak doyurur"⁴⁴ dediği gibi, günümüz insanları da doymak bilmez bir arzuyla hep bir şeyler istiyorlar. Tabii istedikleri şeyi elde edemeyince de bu onların morallerini bozuyor, rahatsız oluyorlar.

Hâlbuki dünyada huzurlu olmanın en mühim şartı Allah'ın verdiklerine şükretmek ve kanaat etmektir. Peygamberimiz, "Yaratılış ve mal konusunda sizden daha üstün olanları gördüğünüzde, sizden

42 İbrahim, 7.

43 Kenzu'l-Ummal, c. 7, s. 839, hadis no: 21612.

44 Buhari, Kitabu'r-Rıkak, bab, 10.

daha aşağıda olanlara bakınız. Bu size verilen nimeti hor görmemeniz için en iyisidir"⁴⁵ buyurmuştur. Fakat günümüzdeki insanlar hiç aşağıya bakmıyorlar, ellerindekine şükür etmiyorlar, kanaat etmiyorlar, hep daha fazlasını, daha da fazlasını istiyorlar. Şükretmedikleri gibi bir de "Ben Allah'a dua ettim, şunu, şunu istedim de vermedi" diyebiliyorlar.

Acaba Peygamberimiz ve sahabeleri nasıldılar? Onlarda bizim gibi üç öğün yemek yiyip, şişmanlayınca "Ne yesek de bu yağları eritse?" mi diyorlardı.

Rivayet edildiğine göre bir gün Hz. Fatıma, Peygamberimiz (sav)'e pişirdiği ekmekten getirdi. Peygamberimiz "Ya Fatıma, bu nedir?" diye sordu. Hz. Fatıma: "Pişirdiğim ekmeğin parçasıdır, bu parçayı sana getirmeden ekmeği yemeye gönlüm razı olmadı" dedi. Peygamberimiz, "Üç günden beri babanın ağzına giren ilk yiyecek budur" buyurdu.⁴⁶

Peygamberimizin Medine'ye gelişinden vefatına kadar onun hizmetkârlığını yapmış olan Enes ibn Mâlik (ra), "Ben Peygamber (sav)'in Allah'a kavuşuncaya kadar ne inceltilmiş hâlis buğday unundan yapılmış yufka ekmeği gördüğünü, ne de gözüyle kızartılmış davar gördüğünü bilmiyorum" demiştir.

Hz. Âişe (ra) de "Medine'ye gelişinden vefatına kadar Muhammed (as)'ın ailesi üç gün arka arkaya buğday ekmeğinden karnını doyurmadı." "Muhammed (as)'ın ailesi bir günde iki öğün yemek yemedi; yediği iki öğünden biri muhakkak hurma idi." "Bazen iki ay boyunca bizim evimizde (yemek yapmak için) bir ateş yakılmazdı" demiştir. Ona "Ne yer, ne içerdiniz?" diye soranlara da "İki şey: Hurma ile su!" diye cevap verdikten sonra şunları da eklemiş: "Ancak Rasûlullah'ın Ensâr'dan komşuları vardı. Onlar bazen develerinin sütlerinden bize verirlerdi, demiştir.⁴⁷

45 Muslim, Kitabu'z-Zühd, hadis no: 2963

46 Kenzu'l-Ummal, c. 6, s. 491, hadis no: 16680

47 Buharî, Kitabu'r-Rikak, bab, 17.

Hız. Aışe her ne kadar hurma ve su demişse de, bu ifade hurmanın çok olduğu manasına da gelmiyor.

Bu konuda Hz. Ali de şöyle anlatıyor:

"Soğuk bir günde Rasûlullah (sav)'in evinden çıktım, ben çok acıkmıştım. Rasûlullah (sav)'in evinde yemek olsaydı ondan yedim fakat yoktu. Derken yiyecek bir şeyler aramaya başladım. Kuyusundan su çekip hurmalarını sulayan bir Yahudi'ye uğradım ve duvardaki bir gedikten ona baktım, o da beni gördü ve 'Ey Bedevî! Hurmalarımı sulamak için kuyudan su çeker misin? Her kova başına sana bir hurma vereyim. Rızı mısın?' dedi. Bende 'Evet' dedim. Kapıyı açtı bende girdim kovaasını bana verdi. Her kova çektiğimde bana bir hurma verdi. Avucum hurma ile dolunca kovaasını bıraktım ve 'Yeter' dedim. Onları yedim ve sudan yudum, yudum içtim."⁴⁸

Resûlullah (sav) çok sıcak bir gün hanesinden dışarı çıktığında Ebû Bekir ve Ömer'le karşılaştı. "Sizi bu saatte evlerinizden çıkaran nedir?" diye sordu.

Onlar da "Açlık ya Resûlallah!" dediler.

Peygamberimiz de "Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki, beni de evimden sizi çıkaran şey çıkarmıştır. Kalkın!" dedi. Birlikte kalktılar ve Ensâr'dan bir zâtın evine gittiler. Kadın onları görünce:

"Hoş geldiniz, safa geldiniz!" dedi.

Resûlullah (sav) ona: "Kocan nerede?" diye sordu.

Kadın da "Bize tatlı su getirmeğe gitti" dedi. O anda Ensâri geldi ve Resûlullah ile iki arkadaşını gördü. Sonra: "Allah'a hamd olsun! Bugün misafirleri benden daha şerefli kimse yoktur" dedi. Hemen giderek onlara bir hurma salkımı getirdi ki, içinde koruk, kuru ve olgun hurmalar vardı.

48 Tirmizî, *Kitabu Sıfatı'l-Kıyamet*, bab, 34, hadis no: 2473; *Ibn Mâce, Ahkâm*, 38

"Bundan buyurun!" dedi ve bıçağı aldı. Bunun üzerine Resûlullah (sav) ona:

"Sakin sağmal koyuna dokunma" buyurdu. Fakat o, onlar için kesti ve hem koyundan, hem o hurma salkımından yediler, içtiler. Yemeğe doyup, suya kandıkları vakit Resûlullah (sav) Ebû Bekir'le Ömer'e:

"Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin olsun ki, kıyamet gününde bu nimetlerden mutlaka sorulacaksınız! Sizi evlerinizden açlık çıkardı. Sonra şu nimetlere kavuşmadan dönmediniz" buyurdu.⁴⁹

Peygamberimizin ve sahabelerin hayatını incelediğimiz zaman bu anlattıklarımıza benzer pek çok olay görürüz. Onlar bu hallerine rağmen Allah'ı hiçbir zaman itham etmemişler, sabır içinde şükür etmişler, ibadet konusunda bütün asırlarda örnek bir nesil olmuşlardır.

Peygamberimiz (sav) geçmiş ve gelecek bütün günahları affedildiği halde, sabahlara kadar namaz kılmış, "Ya Resulallah! Senin bütün günahların affedildiği halde niçin böyle yapıyorsun?" diyenlere *"Şükreden bir kul olmayayım mı?"* demiştir.

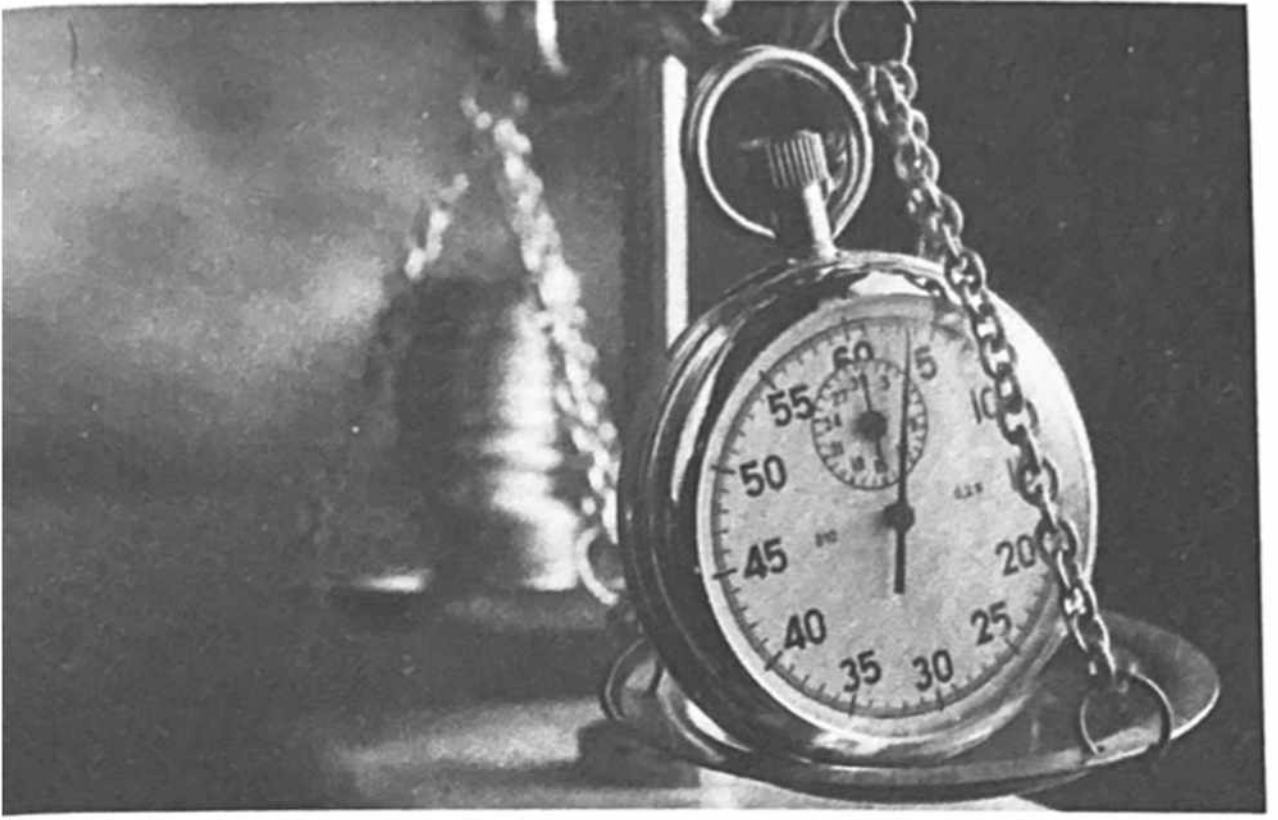
Peygamberimiz darlıkta da, bollukta da daima Allah'a hamd ederdi. Hz. Aişe (ra) şöyle demiştir: Resulullah (sav) kendisini sevindirecek bir şey olduğunda *"Salih amellerin nimetiyle tamamlandığı Allah'a hamd ederim"* derdi. Hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda da *"Her hal üzere Allah'a hamd olsun"* derdi.⁵⁰

Rivayetlere göre *Tevrat*'ta onun ümmeti hakkında, "Onun ümmeti Hammadundur, yani Allah'a çok hamd ederler. Onlar darlıkta da, bollukta da Allah'a hamdederler." denilmiştir.⁵¹ Bizim de bu sığata layık olmaya çalışmamız gerekir.

49 Muslim, Eşribe, bab, Hadis no: 140- (2038)

50 Kenzul Ummal, c 7, s. 139, Hadis no. 18391, 18394

51 Suneni Darimi, Mukaddime, Hadis no 7

13. AZ İBADETİMİZ ALLAH KATINDA ÇOK KABUL EDİLİR

Çölde yaşayan yoksul bir bedevi karısıyla dertleşmiş, kadın ona fakirlikten dert yanmış ve halifeye gitmesini, halifenin misafirlerine ikramlarda bulunduğunu söylemiş. Bedevi bunu kabul etmiş. Fakat "Halifeyi ziyaret için gittiğimde ona bir hediye götürmem gerekir, hediye olarak ne götüreyim" demiş. Kadıncağız testide yağmur suyu olduğunu, halifeye bundan daha değerli bir armağan verilemeyeceğini söylemiş. Bedevi de bunu kabul ederek, testiye bir keçeye sarmış ve yola düşmüş. Nihayet Bağdat'a ulaşmış. Misafirler hediyesini takdim ederken, o da bir testi suyunu takdim etmiş. Halife, çölde yaşayan bir adamın nazarında en kıymetli olan şey su olduğundan, bedevinin de kendi nazarında en kıymetli olan şeyi getirdiğini anlamış. Teşekkür etmiş. Adamlarına bu testi karşılığında bedeviye altın vermelerini emretmiş, ayrıca "Bu adam gelirken çöl yolundan gelmiş, Dicle'nin olduğu taraftan götürmeyin ki, nehri görünce ben bu testi boşuna getirmişim demesin" diye de emretmiş.

Kıymetli kardeşim!

Biz güç bela beş vakit namaz kılıyoruz, bir de kendimizi çok şey yapmış zannediyoruz. Aslında kıldığımız 5 vakit namaz, Allah'ın nimetlerine karşı, halifeye bir testi su götüren adamın haline benziyor. Sarayının önünden koskoca nehir akan Halife, bedevinin bir testi suyunu kabul ediyor, onu terslemiyor, hediyesini küçük görmüyor. Allah da aslında bir testi hükmündeki ibadetimizi, lütfuyla, merhametiyle kabul ediyor, azımızı çok kabul ediyor. Hâlbuki onun öyle kulları var ki, onlar bizim testimizden kat, kat büyük nehir gibi, deniz gibi, okyanus gibi ibadetlerini Allah'a takdim ediyorlar. Onun huzurunda secdeden başını kaldırmayan melekleri var. Yıllarca Allah'a bir an isyan etmeden ibadet eden peygamberler var. Sabahlara kadar namaz kılan, gündüzde oruç tutan sayısız, evliya, salih kullar var. Bütün bunlara rağmen Allah, bu asrın tembel insanların gözlerinde çok büyüttükleri beş vakit namazı lütfuyla büyük bir hediye imiş gibi kabul ediyor.

Bazıları da hem Allah'ın nimetlerinden istifade ediyor, hem de "vakit bulamıyorum", "kalbim temiz", "ihtiyarlayınca namaz kılaacağım" gibi boş laflar ediyorlar ve bu beş vakit namazı bile kılmıyor. Elbette onlar da Allah'ın hadsiz nimetlerine nankörlük ettikleri için cezaya müstahak olurlar.

14. KIYAMETTE BÜTÜN NİMETLERDEN HESABA ÇEKİLECEĞİZ

Kıymetli kardeşim!

Allah şöyle buyuruyor: "Sizi boşuna yarattığımızı ve Bize döndürülmeyeceğinizi mi sandınız?"⁵²

Allah bizi belli bir maksat için yaratmış, dünyaya göndermiştir. Dünyada işimiz bittiğinde de bizi buradan alacak, sonra da bize olan nimetlerin karşılığında ne yaptığımızı soracak.

Musa (as), hem öğrenmek, hem de öğrendiğini diğer insanlara anlatmak için Cenab-ı Hakka, "Ya Rab! Bu mahlûkatı sen yarat-tın, niçin daha sonra onları öldürüyorsun?" diye sordu.

Cenab-ı Hak, sorunun cevabını hemen vermedi. Musa (as)'a: "Ey Musa! Bir tarlaya buğday ek!" diye emretti. Musa (as) buğ-dayları ekte. Tohumlar, ekinler iyice olgunlaştığında orağı alıp onları biçmeye başladı.

Cenab-ı Hak, Musa (as)'a: "Ey Musa! Bu buğdayları eken sen değil misin? Niçin şimdi onları biçiyorsun?" dedi.

Musa (as) şöyle dedi: "Ya Rabbi! Buğday ekmekten maksat, ürün elde etmektir. Ürünler olgunlaştı. Onları burada bırakmak doğru olmaz. Onun için bunları biçiyorum. Bir de, bunların içinde tane de var, saman da. Tane ile samanın birbirinden ayrılması gerekir. Çünkü tanenin saman ambarına konması uygun olmadığı gibi, samanın da buğday ambarına konması uygun olmaz. Mutlaka bunları ayırt etmek lâzım."

Cenab-ı Hak, "Ey Musa!" dedi. "Bana sorduğun sorunun cevabı da budur. Ben mahlûkatı dünyaya bir maksat için gönderiyorum. Maksat hâsıl olduktan sonra, onları dünyadan alıyorum.

52 Mu'minun, 115.

Dünyada vazifesi bitmiş olanların dünyada kalması doğru değildir. Bir de, halk arasında temiz ruhlar da var, topraklara bulanmış kirli, kara ruhlar da var. Buğdayları samandan ayırmak nasıl lâzımsa, iyi ile kötünün de birbirinden ayrılması gerekir.”⁵³

Kıymetli kardeşim!

Kissada anlatıldığı gibi, insanlar dünyaya belli bir maksatla gönderiliyor, sonra bu maksat hâsıl olduktan sonra bu dünyayı terk edip gidiyorlar. Bir gün bizde bu âlemi terk edip gideceğiz.

Ömrümüz doğduğumuz andan itibaren bitmeye, eksilmeye başlar. Adeta doğduğumuz an bize ait kum saati tersine çevrilir. Kumlar nefeslerimiz adedince. Yukarıdaki son kum tanesi bitince biz de son nefesimizi veririz ve dünya maceramız bitmiş olur.

Madem biz burada ebedi kalmayacağız, bir gün bu dünya hayatı bitecek, bizimde ölüm sonrası ebedi hayata hazırlık yapmamız gerekir.

Peygamberimiz bu konuda bak şöyle buyuruyor:

*“Vaiz olarak ölüm yeter.”*⁵⁴

*“Akıllı, zeki olan kişi nefisini hesaba çekip, ölümden sonrası için çalışan, amel eden kimsedir. Aciz ise, nefsinin hevasına tabi olup, Allah'dan bir takım (boş) temennilerde bulunan (ibadet yapmadığı halde Allah beni affeder diyen) kimsedir.”*⁵⁵

“Kıyamet gününde dört şeyden sorgulanmadıkça, kulun ayakları kımıldamaz: Ömründen; onu ne ile yok etti. Gençliğinden; onu nerede çürüttü. Malından; onu nereden kazandı ve nereye sarf ettiğinden. İlminden; onunla ne yaptığından.”

53 Mevlana Celaleddin ı Rumi'nin Mesnevi'sinden

54 Kenzu'l-Ummal, c. 15, s. 547, hadis no 42116

55 Tirmizi,Kitabu Sıfatı'l-Kıyamet, bab, 25, hadis no 2459

Enes (ra) şöyle demiştir: "O gün bütün nimetlerden sorulacaksınız" ayeti nazil olduğunda fakir bir adam ayağa kalktı ve "Ey Allah'ın Resulü! Benim üzerimde nimetten bir şey var mı?" dedi. Resulullah (sav) şöyle buyurdu: "Evet! (Sıcakın şiddetinden kurtulduğun) gölge, (ayağındaki) iki nalın ve içtiğin soğuk su (senin üzerindeki nimetlerdir)."⁵⁶

Pek çok ayet ve hadis ölümü, kabri, mahşeri, cennet ve cehennemi ihtar ederek, insanın nefesine hâkim olmasını emreder. Peygamberimiz, "Lezzetleri acılaştırıp, yok eden ölümü çok zikrediniz"⁵⁷ buyurmuştur. Kendi ölümümüzü, kabir azabını, mahşer yerinin dehşetini, cennet ve cehennemi düşünmek nefse en çok tesir eden hallerdendir.

Kısaca hayat...

56 Suyutî, ed-Durrul Mensur, c 8, s 619

57 Tirmizî, Kitabu Sıfatı'l Kıyamet, bab, 26, hadis no 2460

"Ey Rabbim!

**Beni ve çocuklarımı
namaz kılanlardan eyle.**

Ey Rabbimiz!

Duamı kabul et!

"Rabbimiz!

**Hesap görülecek günde,
beni, anamı babamı ve
inananları bağışla."**⁵⁸

15. NAMAZ

Namaz, İslâm'ın beş şartının ve bütün ibadetlerin en mühimidir. Peygamberimiz onun için **"Gözümün nuru"** demiştir.

Namaz, Kur'ân'da doksandan fazla ayette zikredilir. Önceki ümmetlerde de namaz ibadeti vardı. Namaz, hicretten bir buçuk yıl kadar önce Mi'rac gecesinde farz kılınmıştır.

Namaz hakkında Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

"İslâm beş şey üzerine bina edilmiştir: Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şehadet etmek, namaz kılmak, zekât vermek, Ramazan ayında oruç tutmak ve Haccetmek."⁵⁹

"Emaneti olmayanın (güvenilir olmayanın) (makbul bir) imanı yoktur. Tahareti (abdesti) olmayanın namazı da yoktur. Namazı olmayanın dini de yok (gibi)dir. Namazın dindeki yeri, cesette başın yeri gibidir."⁶⁰

59 Münzirî, et-Tergîb ve't-Terhîb, c. 1, s. 229 (Buhârî ve Muslim'den naklen.)

60 Münzirî, et-Tergîb ve't-Terhîb, c. 1, s. 246.

16. NAMAZ NEDİR?

Kıymetli kardeşim!

Namazın Arapçası "salat" dua manasına gelir. Dua ise kulun kendi acizliğini, Allah'ın kudretini; kendi eksikliğini, Allah'ın mükemmelliğini, azametini, büyüklüğünü; kendi fakirliğini, Allah'ın zenginliğini, şefkat ve merhametini görmesi demektir. Bu konuyu biraz açalım. Şöyle ki:

a. İnsan fakirdir. Yani maddi, manevi pek çok ihtiyacı vardır, fakat bu ihtiyaçları çoğu zaman kendi başına temin edemez. Bu ihtiyaçları her şeye gücü yeten ve kullarına şefkatli olan Allah ihsan eder. İşte namaz kulun, muhtaç olduğu şeyleri Allah'ın ihsan ettiğini görmesi ve bu nimetler karşılığında, Allah'a yönelip şükretmesi yani "Elhamdülillah"⁶¹ demesidir.

b. İnsan acizdir. Yani pek çok musibetlere, belalara duçar olur, kendi başına o bela ve musibetlerden kurtulamaz. Onlardan kurtulmak için büyük, kudreti her şeye yeten bir zata müracaat etmelidir. O zat, Allah'tır. İşte namaz, musibet ve belalar karşısında Allah'a yönelmek, onun azametini büyüklüğünü ikrar etmek, yani "Allahu ekber"⁶² demektir.

**Namaz,
İslâm'ın
beş şartının
ve bütün
ibadetlerin
en mühimidir.
Peygamberimiz
onun için
"Gözümün nuru"
 demiştir.**

61 Elhamdülillah; bütün övgüler, şükürler Allah'a aittir demektir.

62 Allahu ekber; En büyük Allah'dır demektir.

15. NAMAZ

Namaz, İslâm'ın beş şartının ve bütün ibadetlerin en mühimidir. Peygamberimiz onun için "**Gözümün nuru**" demiştir.

Namaz, Kur'ân'da doksandan fazla ayette zikredilir. Önceki ümmetlerde de namaz ibadeti vardı. Namaz, hicretten bir buçuk yıl kadar önce Mi'rac gecesinde farz kılınmıştır.

Namaz hakkında Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

"İslâm beş şey üzerine bina edilmiştir: Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şehadet etmek, namaz kılmak, zekât vermek, Ramazan ayında oruç tutmak ve Haccetmek."⁵⁹

"Emaneti olmayanın (güvenilir olmayanın) (makbul bir) imanı yoktur. Tahareti (abdesti) olmayanın namazı da yoktur. Namazı olmayanın dini de yok (gibi)dir. Namazın dindeki yeri, cesette başın yeri gibidir."⁶⁰

59 Munzirî, et-Tergîb ve't-Terhîb, c. 1, s. 229. (Buhârî ve Muslim'den naklen.)

60 Münzirî, et-Tergîb ve't-Terhîb, c. 1, s. 246.

16. NAMAZ NEDİR?

Kıymetli kardeşim!

Namazın Arapçası "salat" dua manasına gelir. Dua ise kulun kendi acizliğini, Allah'ın kudretini; kendi eksikliğini, Allah'ın mükemmelliğini, azametini, büyüklüğünü, kendi fakirliğini, Allah'ın zenginliğini, şefkat ve merhametini görmesi demektir. Bu konuyu biraz açalım. Şöyle ki:

a. İnsan fakirdir. Yani maddi, manevi pek çok ihtiyacı vardır, fakat bu ihtiyaçları çoğu zaman kendi başına temin edemez. Bu ihtiyaçları her şeye gücü yeten ve kullarına şefkatli olan Allah ihsan eder. İşte namaz kulun, muhtaç olduğu şeyleri Allah'ın ihsan ettiğini görmesi ve bu nimetler karşılığında, Allah'a yönelip şükretmesi yani **"Elhamdülillah"**⁶¹ demesidir.

b. İnsan acizdir. Yani pek çok musibetlere, belalara duçar olur, kendi başına o bela ve musibetlerden kurtulamaz. Onlardan kurtulmak için büyük, kudreti her şeye yeten bir zata müracaat etmelidir. O zat, Allah'tır. İşte namaz, musibet ve belalar karşısında Allah'a yönelmek, onun azametini büyüklüğünü ikrar etmek, yani **"Allahu ekber"**⁶² demektir.

**Namaz,
İslâm'ın
beş şartının
ve bütün
ibadetlerin
en mühimidir.
Peygamberimiz
onun için
"Gözümün nuru"
 demiştir.**

61 Elhamdulillah, bütün ovguler, şükurler Allah'a aittir demektir.

62 Allahu ekber; En büyük Allah'dır demektir.

c. Allah insana pek çok nimetler vermiş, onu pek çok musibet ve belalardan kurtarmıştır. Fakat insan bu nimetlere ve belalardan kurtulmanın karşılığında hakiki kulluk yapmamıştır. Tam tersine pek çok hata ve günah işlemiştir. İşte namaz, yapılan hata ve günahlara karşı bir tevbe, istiğfar, yani bağışlanmayı istemektir. Namazda söylenen **"Subhanallah"**⁶³ sözü hem Allah'ın eksiksiz, hatasız, mükemmel oluşunu, hem de insanın kusurlu ve hatalı oluşunu nazara verir.

Kısaca namaz; Allah'ın nimetlerine bir şükür yani "elhamdülillah" demek; bela ve musibetlerden kurtardığı için onun büyüklüğünü söyleme yani "Allahu ekber" demek; hem de kendimizin eksik ve kusurlu, Allah'ın ise eksiksiz ve kusursuz olduğunu söylemek yani "Subhanallah" demektir. Bu yüzden *"Subhanallah, Elhamdülillah, Allahu ekber"* kelimeleri namazın çekirdekleri hükmündedir diyebiliriz.

Aynı zamanda *Subhanallah, Elhamdülillah, Allahu Ekber* kelimeleri namazın kıyam, rükû ve secde hallerinin hepsinde vardır. Şöyle ki:

Kıyamda namaza **"Allahu ekber"** diye başlarız. İlk önce **"Subhaneke"** duasını okuruz. Sonra Fatiha suresini okurken **"Elhamdu-lillahi-Rabbil-Âlemin"**⁶⁴ deriz.

Rukuya giderken **"Allahu ekber"** deriz. Rukuda **"Subhane Rabbiyel-Azim"**⁶⁵ deriz. Doğrulurken **"Semiallahu limen hamidah"**⁶⁶ ve **"Rabbena lekel-hamd"**⁶⁷ deriz.

Secdeye giderken **"Allahu ekber"** deriz. Secdede **"Subhane Rabbiyel-A'lâ"**⁶⁸ deriz. Doğrulup oturduğumuzda **"Ettehiyyatu lillahi"** duasını okuruz.

63 *Subhanallah, Allah noksan sıfatlardan, çirkinliklerden munezzehdir, uzaktır demektir*

64 *Hamd Âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur*

65 *Azim olan, büyük olan Rabbimizi tesbih ederiz*

66 *Allah hamd eden kişinin hamdını, şukrunu ıştır demektir*

67 *Rabbimiz sana hamd olsun.*

68 *Yuce olan Rabbimizi tesbih ederiz*

Bu üç kelimenin ehemmiyetinden dolayı, peygamberimiz (sav) namazdan sonra otuz üçer defa bu kelimelerin tekrar edilmesini söylemiştir.

Sahabilerden Ebû Hüreyre (ra) şöyle demiştir:

Muhacirlerin fakirleri peygamberimiz (sav)'e gelerek, "Varlık sahipleri (zenginler) yüksek dereceleri ve daimî nimetleri alıp gittiler" dediler. Peygamberimiz (sav) "O nedir?" diye sordu. Muhacirler: "Onlar bizim kıldığımız gibi namaz kılıyor; bizim tuttuğumuz gibi oruç tutuyorlar. Fakat onlar sadaka veriyor; biz veremiyoruz; onlar köle azâd ediyor, biz edemiyoruz" dediler.

Bunun üzerine Peygamberimiz (sav) "Ben size bir şey öğreteyim mi? Onunla sizi geçenlere yetişir; sizden sonrakileri de geçersiniz. Hem hiç bir kimse sizden daha faziletli olamaz; ancak sizin yaptığınız gibi yaparsa o başka" buyurdu. Muhacirler: "Elbette (öğrenmek isteriz) Ya Resülâllah!" dediler. Peygamberimiz (sav) **"Her namazdan sonra otuz üç defa Subhanallah, Elhamdulillah ve Allahu Ekber deyin"** buyurdu. (Sahabiler sevinerek döndüler ve Peygamberimizin kendilerine öğrettikleri şeyi yapmaya başladılar. Fakat zenginler de bunu öğrenince onlarda yapmaya başladılar.) Bunun üzerine fakir muhacirler Peygamberimiz (sav)'e geldiler, "Mal, mülk sahibi din kardeşlerimiz bizim yaptığımızı işittiler ve onlar da bizim gibi yapmaya başladılar (onlar bizi yine geçti)" dediler. Bunun üzerine Peygamberimiz (sav) "Bu, Allah'ın bir fazl-u keremidir; onu dilediğine verir" buyurdu.⁶⁹

69 *Muslim, Mesacid, Bab, 26, hadis no: 142- (595)*

17. NAMAZ ve İNSANIN HALİFE OLUŞU

Namaz, hem kulun Allah'a bağlılığını, tazim ve şükrünü, hem de insanın Allah'ın yeryüzündeki halifesi olmasını sembolize eder

*Namaz/Salât, kâinatta bütün varlıkların işledikleri bir fiildir. Bir ayette şöyle buyrulur "Göklerde ve yerde bulunanlarla (gökyüzünde uçuşan) dizi dizi kuşların Allah'ı tesbih ettiklerini görmez misin? Her biri kendi salâtını ve tesbihini (öğrenmiş) bilmiştir."*⁷⁰

Varlık âleminde herkesin fiili olan *Salat*'ı Allah, yeryüzüne halife kıldığı insandan da istemiştir. İnsan, Allah'ın halifesi olduğu için, onun salâtı diğer varlıkların salâtından farklıdır. Onun salâtı, diğer varlıkların salâtlarını/ibadetlerini içine alır. Şöyle ki-

Bütün varlıklar ya kıyamda, ya rükûda ya da secde halindedir. Örneğin; hayvanların iki ayaklı olanları kıyamda; dört ayaklı olanlar rükûda; sürünenler ise secde halindedir. Bitkilerden, kavak ve çam ağacı gibi dimdik duran ağaçlar kıyamda; dallarını aşağı eğmiş olanlar rükûda; otlar ise secde halindedir. Peygamberimiz (sav) meleklerin bir kısmının kıyamda, bir kısmının rükûda, bir kısmının secdede ibadet halinde olduklarını söylemiştir.⁷¹ Bu yönüyle bir mümin namazdaki kıyam, rükû ve secdesiyle, bitkilerin, hayvanların ve meleklerin ibadet şekillerini kendi ibadetinde bir araya getirmiştir diyebiliriz.

Mutasavvıflar, insanı, kâinatın küçültülmüş bir şekli (misal-i musaggarı) olarak kabul ederler. Örneğin, kemikler, cansız varlıkları; hücreler ve organlar bitkisel hayatlarıyla bitkileri; nefsanî arzular, hayvanları; gurur, kibir gibi hasletler, şeytanı; güzel hasletler, melekleri temsil eder.

70 Nur, 41

71 Ali el-Muttaki, Kenzu'l Ummal, c. 10, s. 365, Hn. 29834, 29835, 29839

Bazı rivayetlerde, Fatiha'nın Kur'an'ın h lasası,  zeti olduğu şöyle ifade edilir. Peygamberimiz **"Kim Fatiha'yı okursa, o, sanki Tevrat, İncil, Zebur ve Kur'an'ı okumuş gibi olur"** buyurmuştur. Hasan-ı Basr 'de "Allah 104 kitap indirdi, onların bütün ilmini de 4 kitaba -Tevrat, İncil, Zebur ve Kur'an'a- yerleştirdi. Sonra bu 4 kitabın ilmini de Kur'an'ın büyük surelerine koydu. Sonra onlardaki ilmi de Fatiha'ya koydu. Kim Fatiha'nın tefsirini bilirse, o indirilmiş 104 kitabın tefsirini öğrenmiş gibi olur" demiştir.⁷²

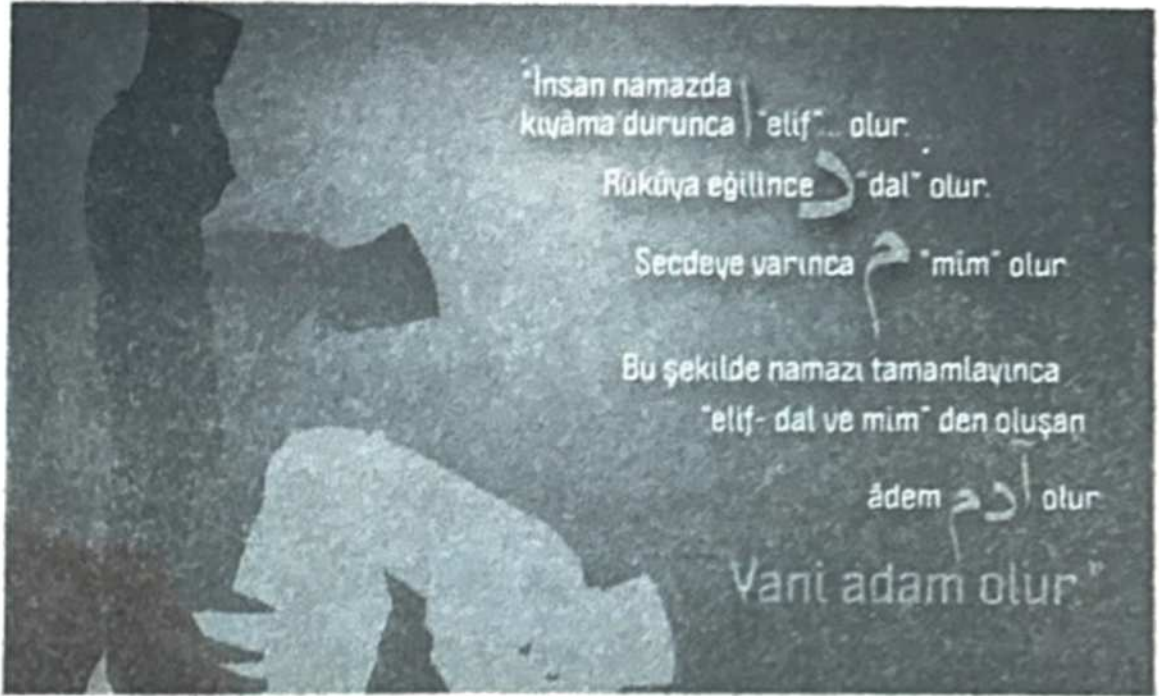
Yukarıda, namazın bütün varlıkların ibadetlerini ihtiva ettiğini belirtmiştik. Bütün bu özelliklerden yola çıkarak; insan kâinatı; Fatiha Kur'an'ı; namaz bütün ibadetleri sembolize eder, dolayısıyla "Namaz kılan bir mümin; kâinatın, Kur'an'ın bütününü okuyarak, bütün ibadetleri yapmasını sembolize eder" diyebiliriz.⁷³

Peygamberimiz
"Kim Fatiha'yı okursa, o,
sanki Tevrat, İncil, Zebur ve
Kur'an'ı okumuş gibi olur"
buyurmuştur.

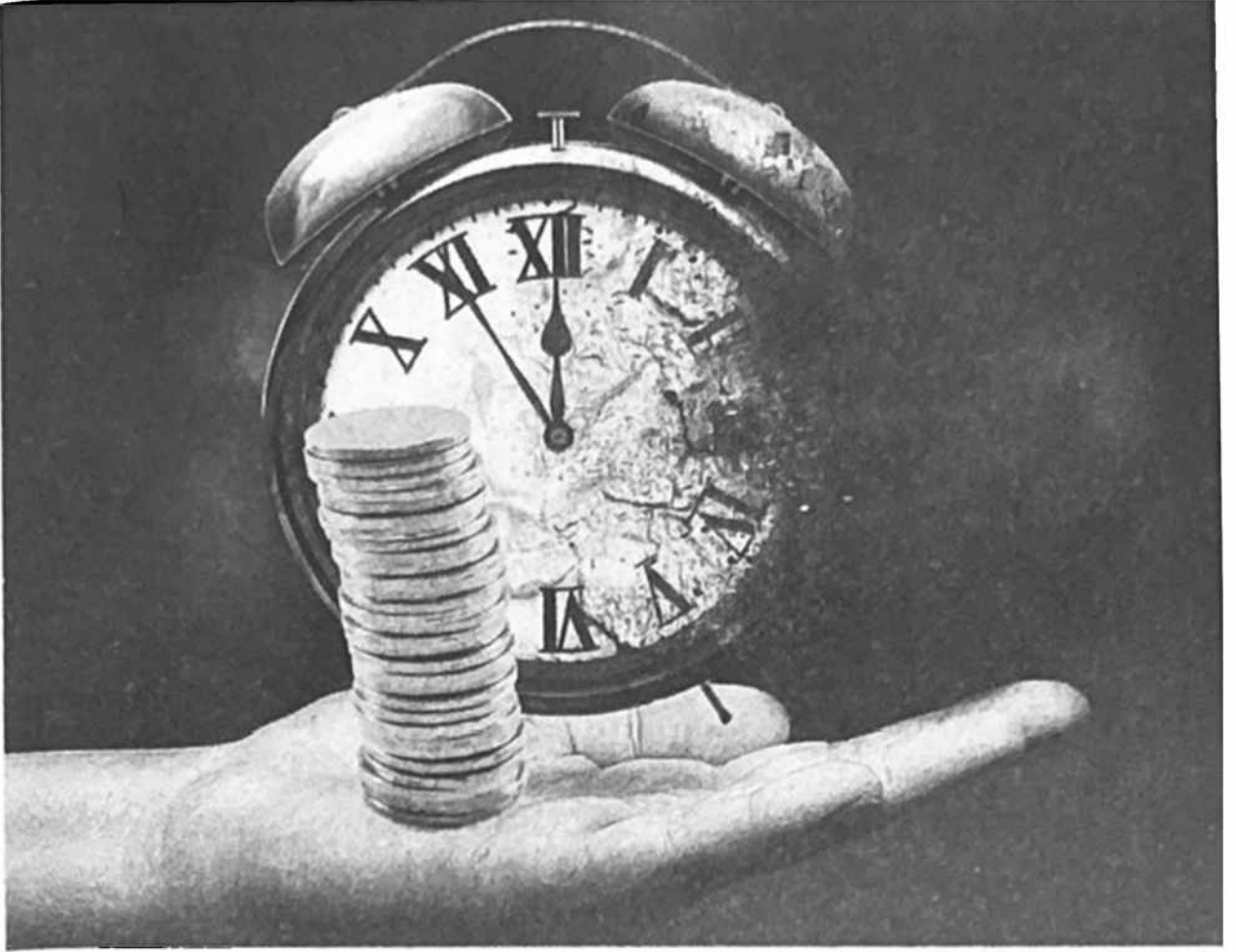
72 İmamı Suy t , *Ed Durru'l Mensur*, c. 1, s. 16

73 Sa id Nursi, *Sözler*, s. 25.

NÜKTE

Bazı âlimler "Namaz kılan gerçek adamdır" demişler ve buna delil olarak da şöyle demişler: Âdem kelimesi Arapçada (آدم) yani elif, dal ve mim harflerinden oluşur. Elif (آ) kıyama, dal (د) rûkûa, mim ise (م) secdeye işaret eder. Öyleyse kıyam, rûkû ve secde etmeyen kimse, hakiki adam değildir.

18. NAMAZ ve 24 ALTIN

Bir günde beş vakit namaz kılmak hem kolay, hem de netice itibarıyla bize ebedi saadeti kazandıran bir ibadettir. Namaz kılmamanın ehemmiyeti ve kıymeti hakkında Üstad Bediüzzaman'ır vermiş olduğu bir misali mealen aktaralım:

Bir zaman, büyük bir hükümdar, iki askerini yanına çağırmış. Onların her birine yirmi dört altın vermiş ve "Buradan iki ay uzaklıkta benim güzel bir çiftliğim var. Oraya gidin ve bundan sonra orada rahat bir şekilde yaşayın. Verdiğim şu 24 altını yolculukta ihtiyaçlarınızı temin etmek, bilet almak ve yolculuk esnasında çiftlikte size lâzım olacak şeyleri de satın almak için kullanın. Buradan bir günlük uzakta bir istasyon var. Orada çiftliğe gitmek için otobüs, gemi, tren ve uçak bulunur. Verdiğim paranın bir kısmıyla onlardan birine binersiniz" demiş.

İki asker, hükümdarı dinledikten sonra yola çıkmışlar. Birisi akıllı olduğundan, istasyona varıncaya kadar elindeki paranın bir kısmıyla -efendisinin hoşuna gidecek- bir ticaret yapmış ve neticede elindeki para, bir iken bine çıkmış. Öteki hizmetkâr akılsız, serseri olduğundan, istasyona kadar yirmi üç altınını kumara, eğlencelere ve lüzumsuz şeylerde sarf ederek bitirmiş. Sonunda elinde yalnızca bir altın kalmış. Akıllı arkadaşı ona şöyle demiş:

“Yahu, şu altını lüzumsuz şeylere verme, bununla bir bilet al! Hem bizim efendimiz cömerttir; belki bu yanlış ve lüzumsuz harcamalarını affeder. Seni de uçağa bindirirler; bir günde ikamet edeceğimiz çiftliğe gideriz. Yoksa iki aylık bir çölde aç, yanan, yalnız gitmeye mecbur olursun. Üstelik paraları lüzumsuz yerlerde harcadığın için ceza görürsün.”

Acaba şu adam inat edip, o tek altını bir hazine anahtarı hükmünde olan bir bilete vermeyip, geçici bir lezzet için eğlencelere sarf etse, gayet akılsız, düşüncesiz olduğunu en akılsız adam dahi anlamaz mı?

İşte ey namazsız adam! Ve ey namazdan hoşlanmayan nefsim!

Hikâyede bahsi geçen hükümdardan kasıt, bizi yaratan Rab-bimizdir.

O iki yolcu asker ise: Biri dindar, namazını şevkle kılan; diğeri gafil, namazsız adamdır.

O yirmi dört altın ise, yirmi dört saat, her günde ki ömürdür.

Seyahat ise çocukluktan, gençlikten, ihtiyarlıktan, kabirden, mahşer meydanından, cennetteki ebedi âleme kadar uzanan beşer yolculuğudur. İnsanlar o uzun yolu işledikleri iyi veya kötü amellere göre değişik derecede kat ederler.

O istasyon ise kabirdir.

O bilet ise namazdır. Bir tek saat, beş vakit namaza abdestle lâfi gelir.

O askerlerin gittiği çiftlik ise cennettir.

Acaba yirmi üç saatini şu kısacık dünya hayatına sarf eden ve o uzun ebedi hayat için bir tek saatini sarf etmeyen adamın, ne kadar zarar edeceğini, ne kadar nefesine zulmettiğini, ne kadar akla aykırı hareket ettiğini akıl sahibi olan anlamaz mı? Çünkü milyonlarca adamın katıldığı bir piyango kumarına, milyonlarca para vermeyi akıl kabul ederse -hâlbuki kazanç ihtimali milyon-da birdir- sonra yirmi dörtten saatten bir saatini, yüzde doksan dokuz ihtimalle kazancı kesin olan bir ebedi bir hazineye vermemek ne kadar akla aykırı olduğunu, ne kadar akıldan uzak düştüğünü, kendini akıllı zanneden adam anlamaz mı?

Hâlbuki namazda ruhun, kalbin ve aklın büyük bir rahatı vardır. Hem cisme de o kadar ağır bir iş değildir. Hem namaz kılanın diğer dünyevî işleri, -günah olmamak şartıyla- güzel bir niyetle ibadet hükmünü alır. Bu surette bütün ömür sermayesini ahirete mâl edebilir; fani ömrünü bir cihette ebedileştirir.⁷⁴

74 Sözler, 4. Söz'den.

19. KAVANOZA KOYACAĞIMIZ EN BÜYÜK TAŞ NAMAZ OLSUN

Bazı tembeller namaz kılmak istediklerini, fakat bir türlü vakit bulamadıklarını -yani vakti veren Allah'a vakit ayıramadıklarını- söylüyorlar. Televizyona, internete, akıllı telefonlara, film izlemeye, oyun oynamaya ve daha birçok lüzumsuz şeye vakit bulan bir insanın, namaz kılmaya vakit bulamayışı çok garip bir durum. Acaba gerçekten öyle mi?

Bir öğretmen elinde bazı malzemelerle sınıfa girmiş. Masanın üzerine önce kocaman cam bir kavanoz koymuş. Sonra yumruk kadar taşları kavanoza yerleştirmiş. Öğrencilere dönmüş ve:

"Kavanoz doldu mu?" demiş.

Öğrenciler, "Doldu" demişler.

Öğretmen, "Hayır" demiş. Sonra küçük çakıl taşlarını çıkarmış ve büyük taşların aralarına yerleştirmiş. Taşlar kavanozun ağzına kadar gelince yine "Doldu mu?" diye sormuş.

Öğrenciler, "Doldu" demişler.

Öğretmen yine, "Hayır" demiş. Sonra incecik, elenmiş kum çıkarmış ve küçük çakıl taşlarının aralarına yerleştirmiş. Tekrar "Doldu mu?" diye sormuş.

Öğrenciler, "Doldu" deyince, yine "Hayır" demiş. Sonra bir sürahi çıkarmış ve kavanozun ağzına kadar suyu doldurmuş. Sonra:

"Şimdi kavanoz doldu" demiş ve eklemiş: "Bundan ne anladınız?"

Öğrencilerden bazıları, "Bir iş yapmak isterseniz, mutlaka boş bir vakit bulabilirsiniz, dersini çıkardık" demişler.

Öğretmen, "Söylediğiniz doğru" demiş. "Fakat ben bunu anlatmak istemedim. Ben size bir iş yapacağınız zaman, en büyüğünden/en önemlisinden başlayın, küçük olanlara zaten

vakit ve fırsat bulursunuz dersini vermek istedim. Düşünün kavanoza önce büyük taşları değil de küçükleri veya suyu koy-saydım diğerlerine yer kalır mıydı? Kalmazdı. Onun için ne yaparsanız, önce büyüğünden, en önemlisinden başlayın!"

Kıymetli kardeşim!

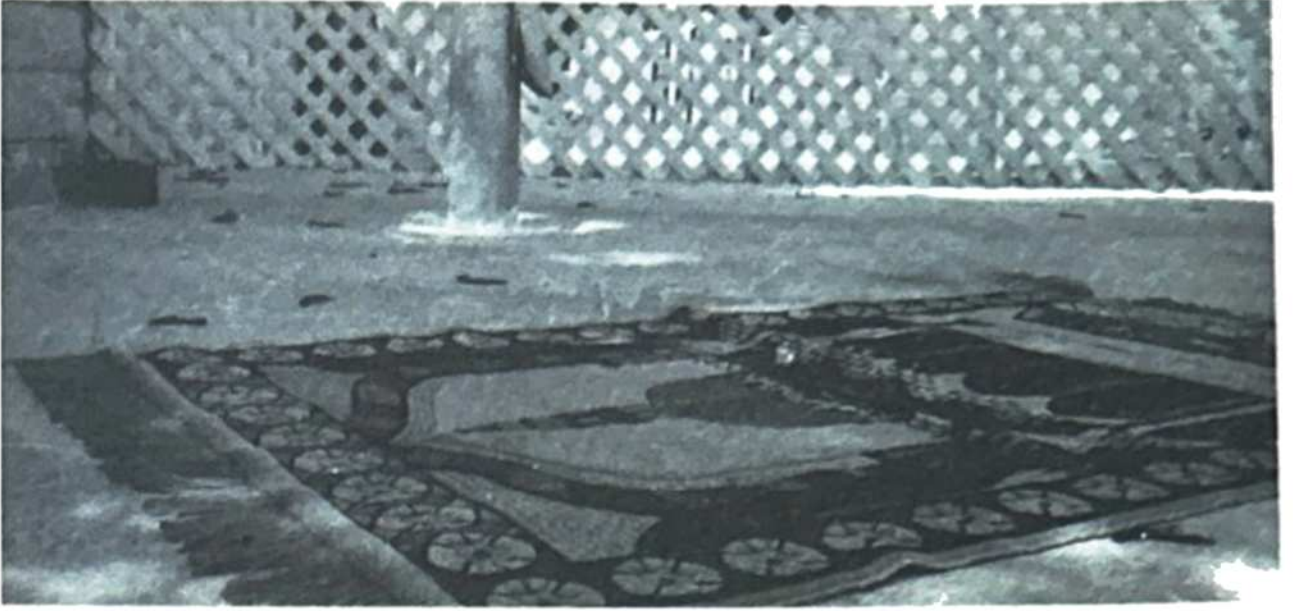
Her gün bir kavanoz gibidir. Ve sen bu kavanoza önce **NAMAZ** denilen en büyük beş taşı koy! Çünkü diğerlerine zaten vakit ve fırsat bulursun.

Namaza vakit bulamadıklarını söyleyen tembeller kavanozlarını küçük şeylerle doldurdıkları için, elbette büyük şeylere yer bulamazlar.

Namazın ne kadar büyük olduğunu anlamak için şunlara bakalım:

Bir adam Peygamberimiz (sav)'e geldi ve amellerin en faziletli-sini sordu. Peygamberimiz (sav) ona, "**Namazdır**" buyurdu. Adam "Sonra hangisi?" dedi. Peygamberimiz (as), "**Sonra yine namazdır**" buyurdu. Adam tekrar "Sonra hangisi?" dedi. Peygamberimiz (as) üçüncü defa da "**Sonra yine namazdır**" dedi. Adam "Sonra hangisi?" dedi. Peygamberimiz (as), "**Allah yolunda cihaddır**" buyurdu."⁷⁵

75 Ahmed b. Hanbel, Musned, c. 2, s. 172.

20. HUZURLU OLMAK İSTİYORSAN NAMAZ KIL!

Günümüz medeniyeti insanın yalnızca bedenî, nefsanî hazlarına hitap etmiş, manevi yönünü ihmal etmiştir. Manevi yönün ihmal edilmesi de insanı stresli, depresyonlu hale getirmiştir. İnsanların bu manevi sıkıntılarına hiçbir fen, hiçbir teknoloji de çare bulamamıştır.

Üstad Bediüzzaman şöyle der: "Acaba hem ruhunda; hem vicdanında, hem aklında, hem kalbinde dehşetli musibetlerle musibetzedede olmuş ve azaba düşmüş bir adamın cisminin, zahirî bir surette aldatıcı bir ziynet ve servet içinde bulunmasıyla sadeti mümkün olabilir mi, ona mesut denilebilir mi? **Bir şahsın cesedi, geçici, yalancı bir cennette olsa, kalbi, ruhu cehennemde olsa o şahıs mesut olur mu?**"

Manevi buhranlardan, streslerden kurtulmanın tek çaresi, imandır. Rahman Suresinde "*Rabbinin makamından korkan kimse için iki cennet var*"⁷⁶ buyrulmuştur. Bazı âlimler bu iki cennetten kastın birincisinin dünyada manevi bir cennet, ikincisinin de ahirette cismanî bir cennet olabileceğini söylemişlerdir.⁷⁷

76 Rahman, 46.

77 Kuşeyri, Tefsiru Kuşeyrî, c. 7, s. 353.

İslâm'ı yaşayanlar maddeten zengin olmasalar bile, bir ruh huzurunu bulurlar, ellerindekine kanaat eder, şükrederler, elde edemediklerine sabrederler, Allah'a olan imanları onlara zorluklara karşı bir direnç verir.

Hâlbuki iman etmeyenler öyle değildir. Onlar daimi bir ruhi sıkıntı içinde bocalayıp dururlar. Nitekim bu konuda bir ayet şöyledir: *"Kim benim zikrimden (Kur'ân'dan) uzaklaşırsa onun için dar bir yaşantı olacak"*⁷⁸ Âlimler bu ayetteki "dar bir yaşantı"dan kastın manevi sıkıntı olduğunu, kişi zengin bile olsa, manevi huzuru bulamayacağını söylemişlerdir. Şöyle ki:

İman, hem dünya saadetini, hem de ahiret saadetini netice verir. Küfür ve inkâr ise, insanın dünyada sıkıntı ve elemeler içinde kalmasına sebep olduğu gibi, ahirette de ebedî cehennemlik olmasına sebep olur.

Allah'a inanmayan biri, musibetlerle karşılaştığında, bu musibetlere gücünün yetmediğini görür. Kendini kurtaracak birini arar, onu da bulamaz. Her gün karşılaştığı küçük, büyük bütün musibetler, onun ruhunda bunalımlara, depresyonlara yol açar.

Allah'a inanan biri, her musibeti, bir imtihan olarak görür. Onlara sabır eder. Aynı zamanda Allah'a yönelir dua eder. Onun yardım edeceğini bilir. Allah'a olan inancı, zorluklara karşı, ona büyük bir dayanma gücü verir.

İnsanoğlu, elindeki imkânlarla istek ve arzularının çok az bir kısmını temin etse de, çoğunu elde edememektedir. Çünkü istek ve arzularımız, sınırsızdır. Allah'a inanmayan biri, bu istek ve arzularını temin edememekten dolayı büyük bir ızdırap duyar. Hâlbuki Allah'a inanan kimse, istek ve arzularını temin etmek için çalışır, bu konuda yardım etmesi için Allah'a müracaat eder, yalvarır. Eğer isteği kabul edilmese bile, eline geçen şeylere kanaat eder. İstek ve arzuları bu dünyada yerine geti-

rilme bile, ahirette Allah'ın onları kendisine ihsan edeceğini düşünerek rahatlar.

İnsanoğlu hayvanlardan farklı olarak geçmiş ve gelecekle irtibatlıdır. Geçmiş zamanda yaşadığımız bazı olaylar, hatırladıkça bizi rahatsız eder. Gelecek zamanda bizim için korkutucudur. Çünkü ilerde başımıza ne geleceğini bilemiyoruz. Bir takım beklentilerimiz var. Fakat onlara kavuşamaya bilimiz. Bazı korkularımız, endişelerimiz de var ki, başımıza gelebilir. Beklenti ve korkularımızdan kaynaklanan gelecek endişesi bizi daima rahatsız eder.

Allah'a imanı olmayan biri, bu korkuları, endişeleri derinden hisseder. Hâlbuki Allah'a iman eden biri, geçmişte kendisini üzen rahatsız eden şeylerden dolayı Allah'a yönelip, dua eder, günah işlediyse tevbe ve istiğfar ederek, Allah'ın bağışlamasını ister. Gelecek konusunda ise, sebeplere müracaat eder, neticeyi Allah'a bırakır. Çünkü o, her şeyin Allah'ın kontrolünde olduğuna inanır. Allah'ın kendisine takdir edeceği şeye razı olur, rahat eder. Bu yüzden "Kadere iman eden, kederden emin olur" denilmiştir.

Bütün üzüntülerin temelinde ayrılıklar vardır. İnsan hayatı boyunca sevdiği ve alâka peyda ettiği varlıklara kavuşamamanın ızdırabını, kavuştuğu varlıkların ise kendisinden ayrılmasının elemi çekerek. Nihayette, kendisi de bütün ahbabından ayrılarak, kabrin karanlıklarına yalnız olarak girer.

Allah'a ve ahirete iman eden biri, ayrılıkların geçici olduğuna inanır. Gençliğimiz gitse de, ebedî âlemde ebedî bir gençliğimiz var. Dostlardan ayrılacak da, ebedî âlemde, ebedî olarak dostlara kavuşma olacaktır. Ayrılıkların geçici olması, onlara tekrar kavuşacağımız hissi bizim elemelerimizi azaltır.

Ateist veya günahkâr biri, karşılaştığı problemleri çözemediğinde, bu problemlerin ezici baskısından kurtulmak ister. Çektiği sıkıntıları, elemeleri hissetmemek için, eğlencelerle kendini avutmaya çalışır. Fakat eğlencelerle sıkıntılarını unutmaya çalışmak,

geçici bir haldir. Hisleri iptal etmek hiçbir zaman problemleri çözmez, musibetleri kaldırmaz.

Her insan fıtraten kıymetli olmayı, kendisine değer verilmesini, seilmeyi arzu eder. Kıymetsiz, değersiz olmak, insanı aşağılık kompleksine götürebilir. Veya diğer insanların kişiye değer vermeyişi, onun, diğer insanlardan nefret etmesine, düşman olmasına sebep olabilir. Değerli olmak, insanlar tarafından seilmekte kişinin, şımarmasına, kibirlenmesine, kendini beğenmesine sebep olabilir. Bu tür haller, kişi için de, toplum için de sorunlar çıkmasına sebep olur.

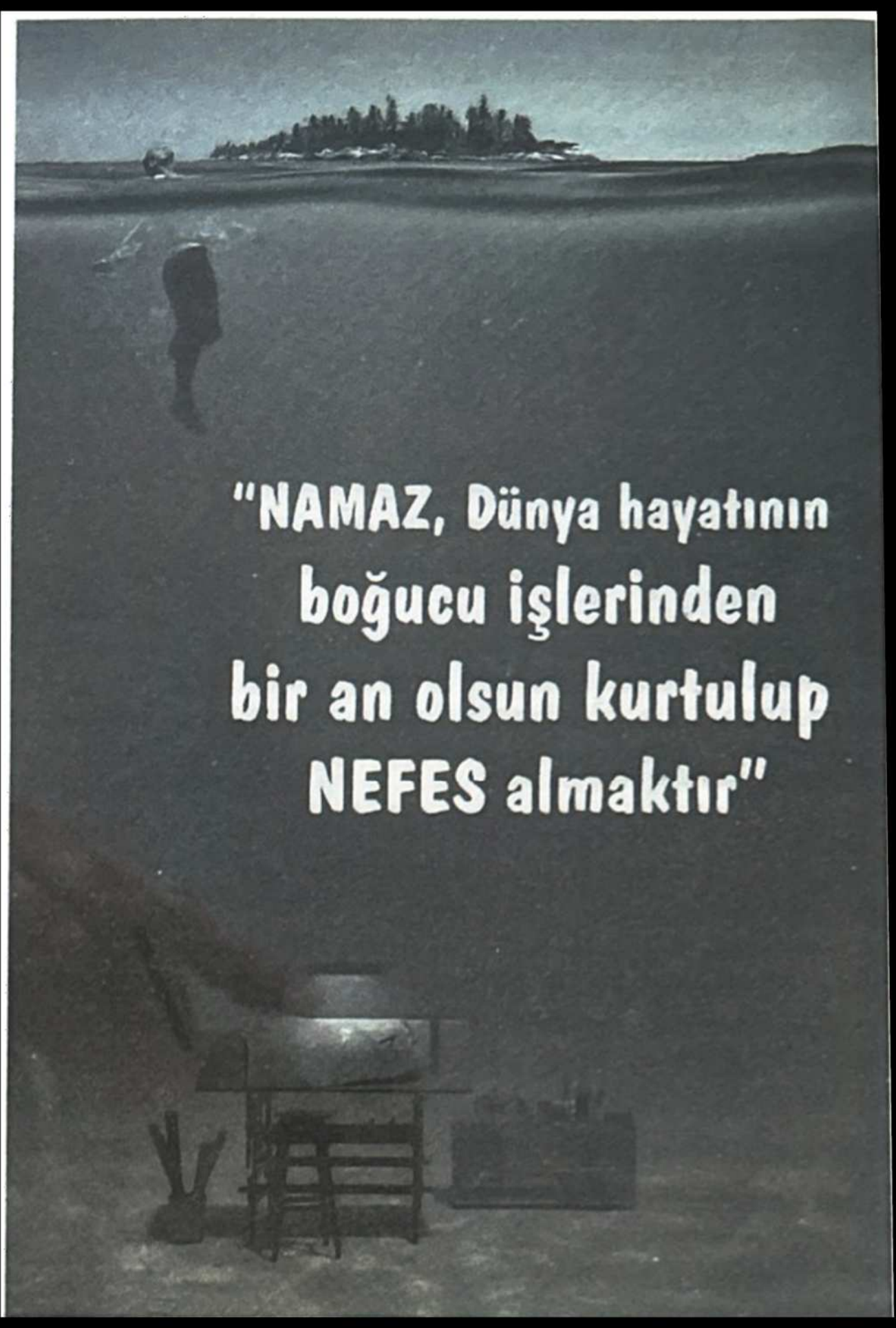
Allah'a iman, kişinin fıtratındaki kıymetli olma hissini tatmin eder. Çünkü insan Allah'ın en kıymetli eseridir. Kur'an, insanın ahsen-i takvim üzere (en güzel kıvamda) yaratılmış olduğunu, onun eşref-i mahlûkat yani yaratılmış varlıkların en şerefli olduğunu bildirmektedir. Kişi dünyevî yönden insanlar arasında parasıyla, makamıyla şöhret kazanabilirken, Allah katında imanı, ibadetiyle duasıyla kıymet kazanır. Bu şekilde kıymet kazanma, hem şahıs için, hem de toplum için hayırlara vesile olur.

Kıymetli kardeşim!

Allah'a şükür imanımız var. Fakat imanımız zayıf olursa bunalmırlardan, streslerden kurtulamayız. İmanımız güçlendiği takdirde onlara karşı direncimiz artar.

İmanımız artınca strese girmeyiz demiyorum. Zaman zaman Müslüman da stres, depresyon halleri yaşar. Fakat imanımızın kuvvetine göre o halleri aşarız. İmanımız güçlendikçe problemlere karşı direncimiz artar.

İmanımızı kuvvetlendirmenin en mühim yolu da namazdır. Nasıl telefonumuzun şarjı bitince tekrar şarj ediyorsak, bizde zorluklara karşı azalan direncimizi artırmak için namaz kılmalıyız. Günde beş vakit namaz bizi beş defa zorluklara karşı şarj eder.

**"NAMAZ, Dünya hayatının
boğucu işlerinden
bir an olsun kurtulup
NEFES almaktır"**

21. NAMAZ ve DUA SAYESİNDE MUSİBETLERDEN KURTUL!

Sahabelerden Enes b. Mâlik (ra) şöyle anlatıyor:

"Peygamberimiz (sav) zamanında Şam'dan Medine'ye, Mekte'den Şam'a mal götürerek ticaret yapan bir adam vardı. Bu zat Allah Teâlâ'ya tevekkül ederek kafil ile gitmezdi. Bir defasında Şam'dan Medine'ye gitmek üzere iken birden atlı bir hırsız karşısına çıkmış ve tüccara: "Dur!" diye bağırarak. Tüccar durmuş ve "Malım senin olsun, beni bırak" demiş. Adam: "Malın zaten benim malımdır. Benim kastım sanadır, seni öldürecekim" demiş. Bunun üzerine tüccar, "O halde bana biraz müsaade et, abdest alayım, namaz kılalım, Rabbime dua edeyim" demiş. Hırsız: "Aklına gelen şeyi yapabilirsin" demiş.

Bunun üzerine tüccar kalkmış, abdest almış, dört rekât namaz kılmış, sonra ellerini semaya kaldırarak şöyle dua etmiş:

"Ya Vedûd! Ya Vedûd! (Ey Seven ve sevilen Rabbim!) Ey yüce Arş'ın sahibi! Ey yoktan yaratan ve öldükten sonra tekrar var eden! Ey dilediğini yapan! Arş'ın dört tarafını dolduran nurun hürmetine senden istiyorum, bütün mahlûkata hâkim olan kudretin hürmetine, her şeyi ihata eden rahmetin hürmetine, sana yalvararak istiyorum, ey çaresiz kalanların imdadına yetişen!" Adam bu duayı üç kere tekrar etmiş. Duasını bitirdiğinde o tarafa doğru gelmekte olan eli mızraklı bir süvari görmüşler. Süvari ile hırsız dövüşmüşler ve süvari hırsızı öldürerek, adamı kurtarmış.⁷⁹

Kıymetli kardeşim!

Zaman, zaman başımıza değişik musibetler, belalar gelir. Öyle ki bu belalara karşı en yakın akrabalarımız, arkadaşlarımız bile yardım edemezler. Fakat namaz kılıp Allah'a yöneldiğimizde, O,

79 Ibnu'l-Esir, Usdu'l-Gabe, c 1, s 1248.

bizi lütuf ve merhametiyle içinde olduğumuz belalardan kurtarır. Kimsenin yardım edemediği yerlerde, Allah, ummadığımız yerden öyle kolaylıklar ihsan eder ki, şaşırıp kalınız. Bu yüzden ümitsizliğe kapılmadan, onun dergâhına yönelmemiz gerekir. Nitekim bu konuda Allah *"Sabır ve namaz ile Allah'tan yardım isteyin. Şüphesiz o (sabır ve namaz), Allah'a saygıdan kalbi ürperenler dışında herkese zor ve ağır gelen bir görevdir"*⁸⁰ buyurmuştur.

Bazen insan "Ben çok günahkârım, Allah benim duamı kabul etmez" diye düşünür, bu yüzden Allah'a yönelip dua etmez. Hâlbuki Mevlana'nın da dediği gibi onun dergâhı ümitsizlik kapısı değildir. Bir insan tövbesini yüz kere bozsa bile Allah onun yüz birinci defa kapısına müracaat etmesini ister. Allah bazen ateistlerin bile duasını kabul etmiştir. Bu konuda sana ibretlik yaşanmış bir olayı anlatmak istiyorum.

Amerikalı göz Doktoru Laurence Brown Müslüman oluşunu şöyle anlatıyor:

Bu (nasıl Müslüman olduğumu anlatmak) benim çok sevdiğim bir konudur. Çünkü çoğu kişi benim Müslüman olmadan önce Hristiyan olduğumu sanıyor. Bunu düzeltmem gerekiyor. Ben Hristiyan olmak için çok gayret ettim. Uzun yıllar birçok farklı şekilde Hristiyan olmak için çabaladım. Ve bende işe yaramadı. Bunu söyleyince birçok kişi gülüyor.

Ben yaklaşık 19 yıl önce manevi bir arayışa başladım. Kızım aort koarktasyonu denilen bir hastalıkla doğdu. Bu ölümcül bir hastalıktır. Böyle doğan çocuklar çoğu zaman ölürler, üstelik kötü bir şekilde ölürler. Onlara açık kalp ameliyatı yapılır. Birkaç yıl sonra açık kalp ameliyatı tekrar yapılır. Ve birkaç yıl sonra ameliyat yine tekrarlanır. Çocuk büyüdükçe doktorların dokuyu büyütmeleri gerekir ve sonunda bu çocuklar ölür.

Kızımın böyle doğduğu haberini ilk kez alınca hayatımda ilk kez kontrolün ben-de olmadığını hissettim. Elimden bir şey gelmiyordu. Ondan önce hayatımda ne zaman bir sorun olsa kendim hallederdim. Daha çok paraya ihtiyacım varsa daha çok çalışıyordum. Bir şeyin tamire ihtiyacı varsa tamir ettirecek birini buluyordum veya kendim tamir ediyordum vs vs. Neden bahsettiğimi anlıyorsunuzdur.

Kızım doğunca -adı Hanna idi- direkt yoğun bakıma alındı. Vücudu buradan (yani göğsünden) aşağıya kadar neredeyse (siyah) ceketimin rengindeydi veya koyu bir mavi. Çocuğun vücuduna oksijen girmiyordu. Gözümüzün önünde kıvranıyordu, oksijensizlikten kıvranıyordu ve vücudunun o bölgesi ölüyordu.

Ben onu öyle görünce dediğim gibi hayatımda ilk kez, daha büyük bir güce yönelmem gerektiğini hissettim. O zamana kadar ateisttim. Protestan bir ailede yetişmiştim. Dindar değillerdi ve ben hiçbir dine girmemişim. Yoğun bakım ünitesinden çıkmam gerekiyordu çünkü içeri o alandan uzman bir grup doktor gelmişti. Onlar yapacaklarını yaparken ben ibadet odasına gittim ve hayatımda ilk kez dua ettim. Ve tipik ateist dua ediş şekliyle dua ettim.

Allah'tan şüphe eden kimsenin duası diye bir şey vardır. Şüphelinin duası şöyledir: "Ey Tanrı, eğer varsan ruhumu

**"Sabır ve
namaz ile
Allah'tan
yardım isteyin.
Şüphesiz o
(sabır ve namaz),
Allah'a saygıdan
kalbi ürperenler
dışında
herkese zor
ve ağır gelen
bir görevdir"**

kurtar, eğer ruhum varsa." Şüphelinin duası budur. Ve çoğu ateist dua ederse böyle eder: "Ey tanrı! Eğer varsan..." Çünkü emin değillerdir.

Ben de işte öyle dua ettim, "Ey Tanrı! Eğer varsan, var olup olmadığını bilmiyorum, ama eğer varsan yardıma ihtiyacım var." Yaratıcıma o gün bir söz verdim. Eğer çocuğumun hayatını kurtarırsa ve bana en çok razı olduğu dinin yolunu gösterirse o yoldan gideceğime söz verdim. Verdiğim söz bu şekildeydi.

Kızımın odasından ayrılışım sadece 15 dakika kadar sürdü. Tekrar yoğun bakım ünitesine geri dönünce, kapıdan içeri girip kızımın olduğu yere doğru baktığımda doktorlar başlarını kızımın üzerinden kaldırıp bana baktılar. Ve anında bir şeylerin değişmiş olduğunu anladım. Yüzleri şaşkınlık doluydu. Sanki neler olduğuna dair hiçbir şey anlamamışlardı. Hatta şoktaydılar. Onlara doğru yürüdüğümde bana kızımın iyi olacağını ve ölmeyeceğini söylediler. Kızım tamamen normal bir çocuğa dönüşmüştü, tamamen sağlıklıydı, ameliyat olmadı, tedaviye ihtiyacı yoktu. Durumu tamamen tersine dönmüştü.

Elimizde hem daha önce ve hem de daha sonra çekilmiş ultrason kalp filmi vardı. Önceki filmde bahsettiğim hastalık vardı, hâlbuki sonraki filmde hastalık tamamen gitmişti. Hastalıktan eser yoktu, tamamen normaldi. Doktorlar bundan bir anlam çıkarmaya ve açıklama yapmaya çalışıyorlardı. Konuyu bana ve kendilerine açıklamaya çalışıyorlardı. Yaptıkları açıklamaya inandıklarını hissettim. Ben orada durup onlara baktığımı ve şöyle dediğimi hatırlıyorum, "Bu açıklama size göre anlamlı olabilir ama benim için değil. Ben bu duayı ettim, ben bunun yaratıcımın elinden olduğuna inanmak zorundayım."

Onun sözünde durduğunu (yaptığım duayı kabul ettiğini) biliyordum. Şimdi sıra bana gelmişti, benim de sözümde durmam gerekiyordu. Böylece kızımın iyileşmesinden sonra dini bir arayışa başladım. Doğru yolu Hristiyanlıkta bulacağımı sanıyor-

dum. İlk önce Yahudiliği öğrendim, bu beni Hristiyanlığı öğrenmeye yönlendirdi. Yıllar boyunca doğruluğu orada bulacağımı sandım. Yıllar boyunca kendimi ikna etmeye ve Hristiyan olmaya çalıştım. Hristiyanlığın tüm mezheplerine gittim. Tam olarak kaç farklı mezhep, kaç farklı kiliseye gittiğimi hatırlamıyorum. Hristiyanlığın gerçeğini bulma çabasıyla ama sürekli aynı şeye karşı çıkıyordum. Hep bir kısmını beğeniyor ama diğer kısmını anlamakta zorlanıyordum ve temel inançlar konusunda papazla konuşup soru sorardım, açıklayamazlardı. Ve ben de "güle güle, teşekkürler" derdim. Ve bir sonraki Hristiyan mezhebine araştırmaya giderdim.

Tüm sorularım ancak İslam'ı bulduğumda cevap buldu. Ve gönümün huzur bulması İslam'ı bulmamla oldu ve yapbozun tüm parçalarının birleştiği yer İslam'dı.⁸¹

Allah ateist birisinin duasını kabul ediyorsa, namaz kılan samimi bir kulunun duasını kabul etmez mi? Elbette kabul eder.

Kıymetli kardeşim! Biz Allah'tan duamızı kabul etmesini, istek ve arzularımızı vermesini, bela ve musibetlerden kurtarması istiyoruz. Peki, ama biz onun isteklerini ciddiye alıyor muyuz, yerine getiriyor muyuz? Üstelik bazıları "Ben Allah'a dua ediyorum, bir türlü kabul olmuyor" diyerek Allah'ı insanlara şikâyet ediyorlar. Bu şahıslara "Sen Allah'ın senden istediklerini yerine getiriyor musun?" diye bir soralım bakalım, ne diyecekler. Allah bakın bize ne diyor:

*"Kullarım sana, beni sorduğunda (onlara benim tarafımdan şöyle söyle): Ben (onlara) çok yakıным. Bana dua ettiği vakit dua edenin duasına karşılık veririm. O halde (kullarım da) benim davetime (onlardan istediklerime) uysunlar ve bana inansınlar ki doğru yolu bulmuş olsunlar."*⁸²

81 <https://www.youtube.com/watch?v=VvyI65UA5EY> (Erişim: 03.08.2017)

82 Bakara, 186.

ATEİST FİLOZOF ve AYI

Yukarıda ateist bir doktorun dua etmesi ve arkasından Müslüman olmasını anlattık. Maalesef bütün ateistler aynı duyarlılıkta değil. Aşağıdaki fıkra ile ne demek istediğimi anlayacaksınız:

Ateist bir filozof ormanda geziniyor ve etrafındaki güzelliklere bakarak "Evrım bir harika, ne kadar güzellikler yaratıyor!" diye düşünüp mest oluyormuş. Birden arkasında kocaman bir ayı belirmiş ve onu kovalamaya başlamış. Adam bütün gücüyle kaçıyor ama her arkasına bakışta ayının daha da fazla yaklaştığını görüyormuş. Dakikalarca süren bir kaçış ve kovalamanın sonunda adamın ayağı yerdeki dala takılmış ve yüzükoyun yere düşmüş. Ayı adamın üzerine atlamış, pençesini kaldırmış, tam vuracakken, adam "Allah'ım" diye bağırmış. Bir anda zaman durmuş, ayı donmuş, ormandaki nehir bile akmaz olmuş. Bir anda orman karamış ve gökyüzünden bir ışık hüzmesi adamın üzerinde parlamış. Çok derinden gelen ilahi bir ses adama:

- Yıllarca bana inanmadın, beni inkâr ettin. Bana düşman oldun, bana isyan ettin. Her türlü günahı, her türlü kötülüğü yaptın. Bana inananlarla alay ettin, onları aşağıladın. Bütün bunlara rağmen seni kurtarmamı ister misin? Fakat bundan sonra inkân, isyanı bırakıp iyi bir kul olacağına söz verir misin, demiş.

Adam, ayının neredeyse kafasına inecek gibi duran yukarıdaki eline bakmış, bir de namaz kılmanın, oruç tutmanın zorluğunu düşünmüş. İkisi de zor. Filozof olduğu için aklını kullanmış ve şöyle demiş Allah'a:

- Allah'ım itiraf ediyorum. Yıllarca seni inkâr ettim, isyan ettim, her günahı işledim. Yaptığım şeylerin hepsinin yanlışlığını anlıyorum. Fakat bu yaştan sonra iman etmek, namaz kılmak da çok samimi-yetsiz olacak. Madem birinin dindar olmasını istiyorsun, beni dindar yapacağına, şu ayıyı dindar yapsan olmaz mı, demiş.

İlahî ses "peki" demiş, "İsteğini kabul ettim". Birden ışık kaybolmuş. Nehir tekrar akmaya başlamış. Her şey eski haline dönmüş. Ayı pençesini indirmiş, adamın kafasını koparmış ve beynini afiyetle yemiş. Sonra iki pençesini de yukarı kaldırmış:

"Allah'ım, senin rızan için oruç tuttum, senin rızınla oruçumu açıyorum, hamdolsun verdiğin nimetlere" demiş.

Ayı dindar olmuş, fakat bunun filozofa faydası olmamış.

22. NAMAZ, NEFİS TERBİYESİNE VESİLEDİR

Mevlana şöyle bir kıssa anlatıyor:

Bir adam atına binmiş gidiyordu. Baktı ki, yolun kenarında bir adam ağacın altında horlayarak uyuyor. Geçip gidecekti fakat uyuyan adama doğru gitmekte olan bir yılan gördü. Atlı onu görünce adamcağızı kurtarmak, yılanı ürkütüp kaçırmak için koşmaya başladı. Fakat fırsat bulamadı. Yılan horlayan adamın ağzından giriverdi. Atlı pek akıllı bir kişi olduğundan o uyumakta olan adamı şiddetle vurarak uyandırdı. Uyanan şaşkın adama oradaki çürük elmaları göstererek adama, "Çabuk şunları ye!" dedi.

Şaşkın adam "Beyim, sen kimsin? Ben sana ne yaptım, bana ne kastın var? Dinsizler bile kimseye suçsuz, günahsız, az çok bir şey yapmadan böyle vurmazlar" dedi.

Atlı kamçıyla adama vurdu "Konuşma, ye!" dedi. Adam kamçı korkusuyla yerdeki çürük elmaları yedi. Atlı daha sonra atına

bindi ve "Şu ovada koş!" diye emretti. Adam koşmaya başladı. Atlı da peşinden atını koşturuyor, arada bir adama kamçıyla vuruyordu. Adam da can havliyle korkudan daha hızlı koşuyordu. Bazen tökezleyip, yüzüstü düşüyordu. Atlı acımadan yine kamçıyla vuruyor, adam tekrar koşmaya başlıyordu. Uzun müddet atlı kovaladı, şaşkın adam koştu. Sonunda adamın yorgunluktan koşacak mecali kalmadı yere yığıldı. İşte o zaman, adamın safrası kabardı, yediği çürük elmaları kusmağa başladı. İyi, kötü yediklerini kustu. Bu kusma esnasında yılan da içinden dışarı çıktı.

Adam o yılanı görünce aklı başından gitti, dehşet içinde kaldı. Atlının kendisine niçin çürük elmaları yedirdiğini, niçin koşturduğunu anladı. O kapkara çirkin yılanı görünce bütün dertlerini unuttu. Dedi ki: "Ben seni musibet zannediyordum, ama şimdi anladım ki, sen, benim için bir nimet, bir rahmet imişsin. Ne kutlu saatmiş ki beni gördün. Ölecektim, sen bana yeni bir can bağışladın. Eşek, sahibinden eşekliği yüzünden kaçır. Hâlbuki sahibi, iyiliğinden dolayı onun peşine düşer. Onu, bir fayda elde etmek, bir ziyandan kurtulmak için aramaz. Kurt yahut yırtıcı bir canavar paralamasın diye arar. Ey yüzü de güzel, işi de güzel adam, affet. Deliliğimden söylediğim sözleri bağışla! Fakat beyim olup biteni bana anlatsaydın olmaz mıydı?"

Atlı; "Eğer ben, bunu biraz sana çıtlatsaydım derhal korkudan ödün patlar, canın çıkıverirdi. Eğer sen içindeki yılanı bilseydin ne elma yemeğe kuvvetin kalırdı, ne yol yürümeye, ne de kusmağa! Sen bana sövüyordun, ben de seslenmiyorum, fakat atımı sürüyordum. Gizlice de "Yarabbi, sen işimi kolaylaştır" demekteydim. Sebebi söylememe izin yoktu, fakat seni kendi haline bırakmaya da kadir değildim" dedi.

Derdinden kurtulan adam "Ey yüce kişi! Allah'tan hayırlar bul! Bu zayıfın sana şükretmeye kudreti yok. Mükâfatını Allah versin. Ağzım, dilim, sana şükretmekten âciz" demeye başladı.

Kıymetli kardeşim!

Tabir caizse, bizim de içimize nefis denilen bir yılan girmiş. Allah'ın peygamberi bizi zorla namaz, oruç, zekât, hac gibi ibadetlerle koşturuyor. Bazı insanlar bu ibadetlerdeki hikmeti anlamadığından, itiraz ediyorlar. Bize düşen itiraz değil, kendi menfaatimiz için, nefsimizin şerrinden kurtulmak için koşmaya devam etmek olmalıdır. Aksi halde içimizdeki yılan, bizim dünya ve ahirette zarar görmemize, hatta mahvolmamıza sebep olacaktır.

Üstad Bediüzzaman "Cenâb-ı Hakkın bizim ibadetimize ihtiyacı mı var ki bize ibadeti emrediyor" diyenlere bak şöyle diyor: "Cenâb-ı Hak senin ibadetine, belki hiçbir şeye muhtaç değil. Fakat sen ibadete muhtaçsın. Çünkü sen manen hastasın. İbadet ise, senin manevi yaralarına ilaç hükmündedir. Bir hasta, şefkatli hekiminin faydalı ilâçları içirmek için yaptığı ısrara mukabil, hekime, "Senin ne ihtiyacın var, bana böyle ısrar ediyorsun?" dese, bu sözün ne kadar saçma olduğunu sen de anlarsın.

Kur'ân'da şöyle buyrulur: **"Namaz kıl! Muhakkak ki namaz (insanı) fuhşiyattan ve kötü işlerden alıkor."**⁸³

Bu ayet açıkça namazın insan nefsinin terbiye ettiğini, onu kötülüklerden alıkoyduğunu göstermektedir. Fakat âlimler bu ayette kastedilenin gelişi güzel veya riyakârane namaz kılanların değil, şuurlu bir şekilde ihlasla namaza başlayan ve devam eden kimselerin olduğunu söylemişlerdir. Mesela, bir kişi bir padişahın düşmanlarıyla arkadaşlık yaparken, daha sonra padişahın dostluğunu kazansa, her gün padişahın huzuruna girse, onun iltifatlarına, iyiliklerine nail olsa, kötü arkadaşlarını yavaş yavaş terk eder. Padişah beni bunlarla görürse bana gücenir diye düşünür. Hemen olmasa da belli bir zaman sonra onları tamamen terk eder. İşte bir Müslüman da, namaz kapısından günde

beş defa Allah'ın huzuruna girer, onun rızasını kazanmaya çalışır, Allah'ın sevmediği halleri ve işleri -hemen olmasa da- yavaş yavaş terk eder.

Veya şöyle diyebiliriz: Namaz sayesinde Allah'tan kuluna manevi feyzler gelir ve bu feyzler onun imanını güçlendirir. Hem günde kırk defa namazda Fatiha Suresinde, **"Yalnızca sana ibadet eder, senden yardım isteriz. Bizi doğru yola ulaştır"** diye dua eder. Bu haller onu etkiler. Allah'ın her an kendisini gördüğünü, meleklerin her an yaptıklarını kaydettiğini düşünmeye başlar. Nasıl bir markette gizli kameralar olduğunu bilen biri hırsızlığa teşebbüs edemezse, her an Allah tarafından görüldüğünü hisseden bir mümin de kolayca günahları işleyemez. Her ne kadar alıştığı, tiryaki olduğu günahları hemen terk edemese de, zamanla kötülüklerden kendisini alıkoyar. Nitekim bu konuda şöyle bir rivayet vardır. Bir adam Peygamberimize geldi ve "Falan şahıs gece namaz kılıyor, sabah olduğunda ise hırsızlık yapıyor" dedi. Peygamberimiz (sav) ona **"(Namazda) söylemiş olduğun şeyler, onu ileride yapacağı şeylerden alıkoyar"**⁸⁴ buyurdu. Daha sonra o şahsın peygamberimizin dediği gibi olduğu anlatılmıştır.

**Kur'ân'da
şöyle buyrulur:
"Namaz kıl
Muhakkak ki
namaz (insanı)
fuhşiyattan ve
kötü işlerden
alıklar."**

84 Ahmed b Hanbel, Musned, c. 2, s. 447

23. NAMAZ GÜNAHLARIN AFFINA VESİLEDİR

Bir papaz yolda gidiyormuş. Yol kenarında da bir çoban koyunlarını otlatıyormuş. Çoban seslenmiş "Papaz efendi, Papaz efendi!". Papaz dönmüş "Buyur evladım!" demiş. Çoban "Şeytan ne diyor biliyor musun?" demiş. Papaz "Ne diyor?" demiş. Çoban "Şu papazı evire, çevire bir döv, diyor" demiş. Papaz korkmuş, "Aman evladım. Şeytana uyulur mu? Şeytana uyarsan Allah seni cehenneminde cayır cayır yakar" demiş. Çoban "Öyleyse şeytana uymayayım" demiş. "Uyma tabii ki" demiş papaz. Papaz biraz daha uzaklaşmışken, çoban tekrar bağırarak: "Papaz efendi, Papaz efendi! Şeytan ne diyor biliyor musun?" demiş. Papaz tedirgin olmuş. Anlaşılan bu adam beni dövmeyi kafasına koymuş diye düşünmüş. "Evladım şeytana uyma!" demiş tekrar. Çoban "Şeytan diyor ki, şu papaza iki koyun ver!" Papaz neredeyse duyduğuna inanamayacakmış. Çobanın sözüne gülmüş ve "Evladım insan arada, sırada şeytana uyar" demiş.

Şeytana uymamamız lazım, ama papazın dediği gibi arada sırada şeytana uyuyor, günahlara giriyoruz. Bilhassa günümüzde günahlar o kadar yaygınlaşmış ki, bazen istemeden günaha buluyoruz.

Günahtan kurtulamıyorsak bile, yine de işlediğimiz bu günahları affettirecek işler yapmalıyız. Bunların en mühimi üç şeydir: Tevbe, istiğfar ve namaz. Bunlardan kısaca bahsedelim:

a. Tevbe

Tevbe, kişinin yaptığı kötülüklerden ve günahlardan pişman olarak onları terk etmesi, vaz geçmesi ve Allah'a yönelerek affedilmeyi istemesidir.

Kur'ân'da şöyle buyrulur:

*"Allah, tevbe edenleri sever ve temizlenenleri de sever."*⁸⁵

"Ey iman edenler! Yürekten tevbe ederek Allah'a dönün ki, Rabbiniz kötülüklerinizi örtsün, sizi, içlerinden ırmaklar akan cennetlere koysun."⁸⁶

İbn Abbas (ra) şöyle demiştir: Mekkeliler şöyle dediler: "Muhammed putlara tapan, Allah'a şirk koştan, Allah'ın haram kıldığı cana haksız yere kıyan kimselerin affedilmeyeceğini söylüyor. Biz putlara taptık, adam öldürdük, şirk ehliyiz, nasıl Müslüman olup hicret edelim?" dediler. Bunun üzerine Allah, **"De ki: Ey nefisleri aleyhine (günah işlemekte) ileri giden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Çünkü Allah bütün günahları bağışlar"**⁸⁷ ayetlerini indirdi.⁸⁸

Üstad Bediüzzaman da bu ayet hakkında şöyle der:

"Arkadaş! Amele ve itaate muvaffak olamayan bir şahıs azaptan korkar, ümitsizliğe düşer. (Kendisinin cehennemlik olduğunu zanneder.) Böyle adamların gözüne, dinî meselelere uymayan küçük ve zayıf bir emare, kocaman bir delil gibi görünür. Böyle birkaç emareyi elde eder etmez, diğer emarelerin sevkıyla ilân-ı isyan ederek İslâm dai-

**"Allah,
tevbe edenleri
sever ve
temizlenenleri de
sever."**

86 Tahrim, 8

87 Zümer, 53

88 Suyutî, Ed-Durrül-Mensur, c. 7, s. 236.

resinden çıkar, şeytanın ordusuna iltihak eder. Binaenaleyh, amellere muvaffak olamayanlar, ümitsizliğe düşmemek için bu ayete müracaat etmelidirler.”⁸⁹

Peygamberimiz bu konuda şöyle buyurmuştur:

“Pişmanlık, tevbedir. Günahdan tevbe eden, günahı olmayan kimse gibidir.”⁹⁰

“Bütün Âdemoğulları hatalıdır (hata eder, günah işlerler). Fakat hata edenlerin en hayırlısı (hatasına) tevbe edenlerdir.”⁹¹

“Allah’ın tevbe eden kulunun tevbesine memnuniyeti şuna benzer: (Çölde yolculuk yapan) bir adam, üzerinde yiyeceği ve içeceği bulunan hayvanı ile ıssız bir yerde konakladı. Orada istirahat etmek için uyudu. Uyandığı vakit hayvanının gitmiş olduğunu gördü. Sıcaklık ve susuzluğu iyice şiddetleninceye kadar her tarafı aradı, ancak bulamadı ve ümidini keserek kendi kendine: ‘Geldiğim yere döneyim ve orada ölünceye kadar uyuyayım,’ dedi. Döndü, ölmek için başını kolunun üzerine koydu, biraz kestirdikten sonra uyandı. Bir de ne görsün, üstünde azığı, yiyecekleri ve suyuyla hayvanı başı ucunda duruyor. İşte Allah’ın mümin kulunun tevbesine olan sevinci, hoşnudiyeti, bu adamın hayvanını ve azığını bulduğu zamanki sevincinden daha büyüktür.”⁹²

89 Said Nursi, *Mesnevi-ı Nuriye*, Altınbaşak Neşriyat, s. 54.

90 *Kenzu’l-Ummal*, c. 4, s. 232.

91 *Tirmizi, Kitabı Sıfatı’l-Kiyamet*, bab, 49, hadis no. 2499.

92 *Tirmizi, Kitabı Sıfatı’l-Kiyamet*, bab, 49, hadis no. 2498.

b. İstiğfar

İstiğfar, Allah'tan bağışlanmayı istemek manasına gelir. Pek çok ayette müminler yaptıkları hatalardan dolayı Allah'a yönelip, tevbe ve istiğfar etmeye teşvik edilmişlerdir. İnsanlar -beşer olmaları itibarıyla- çok hata etmelerine binaen, Allah da onlara kendisinin çok bağışlayıcı olduğunu çeşitli ayetlerle bildirerek rahmetine yönelmelerini istemiştir. Allah'ın "bağışlayan, bağışlayıcı" manasına gelen "**Gafur**" ismi Kur'ânda 91 defa geçer ki, bu diğer isimlere nisbetle büyük bir orandır. Ekseriyetle bu isim "**Rahim**" ismiyle (**Gafurun Rahim**) şekliyle tekrar edilir.

Bu konuda bir ayet şöyledir:

"Onlar ki, çirkin bir iş yaptıkları veya nefislerine zulmettikleri zaman, Allah'ı zikredip (istiğfar ederek) günahlarının bağışlanmasını isterler. Allah'tan başka günahları kim bağışlayabilir? Hem onlar, işledikleri günahlarda bile bile ısrar etmezler."⁹³

Muhacirlerden bir zat, Peygamberimiz (sav)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Ey insanlar! Allah'tan bağışlanmayı dileyiniz (istiğfar ediniz) ve ona tevbe ediniz. Muhakkak ki ben her gün yüz defa Allah'a tevbe ve istiğfar ediyorum."⁹⁴

Ebu Said El-Hudri (ra) Peygamberimiz (sav)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"İblis Cenab-ı Hakka, 'İzzetine yemin olsun ki, onların ruhları cesetlerinde olduğu müddetçe ben onları azdırmaktan vazgeçmeyeceğim' dedi. Allah da ona cevaben 'İzzetime ve celalime yemin olsun ki, onlar bana istiğfar ettikleri müddetçe ben de onları bağışlamaktan vazgeçmeyeceğim' buyurdu."⁹⁵

93 Al-ı Imran, 135

94 Ahmed b. Hanbel, Musned, c. 4, s. 260

95 Ahmed b. Hanbel, Musned, c. 3, s. 29.

Ebû Hüreyre (ra) Peygamberimiz (sav)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Kul, bir hata ettiği zaman kalbine (siyah) bir nokta konulur. Eğer o hatayı bırakır ve istiğfar ederse kalbi cilalanır (o siyah nokta silinir). Eğer günaha devam ederse noktalar artırılır. Hatta bu noktalar onun kalbini tamamen istila eder. İşte bu Allah Teâlâ'nın kitabında, (Hayır! Onların işlemekte oldukları günahlar kalplerinin üzerini paslandırıp körletmiştir. [Mutaffifin, 14]) diye zikrettiği "pas"tır."⁹⁶

Enes (ra)'dan rivayet edilmiştir: Peygamber Efendimiz (bir defasında bize), **"Allah'a istiğfar edin!"** buyurdu. Bizde istiğfar ettik. **"Onu yetmiş tamamlayın"** dedi. Biz de öyle yaptık. Resûlullah (sav) buyurdular ki **"Erkek veya kadın her hangi bir kul, bir günde 70 defa istiğfar ederse, muhakkak ki Allah onun 700 günahını bağışlar, affeder. Erkek veya kadın bir kul günde 700'den fazla günah işliyorsa, o da muhakkak ki, zarar ve ziyandadır."**⁹⁷

Cabir b. Abdullah (ra) şöyle rivayet etmiştir:

Bir adam Peygamberimize geldi ve "Ah günahlarım, ah günahlarım!" dedi ve bunu iki veya üç defa tekrarladi. Resûlullah (sav) o şahsa **"(Ey adam!) şöyle söyle: Allah'ım senin mağfiretin benim günahlarımdan daha geniştir, rahmetin benim yanımda amelimden daha ümid vericidir."** Adam söyledi, sonra peygamberimiz **"Bir daha söyle!"** dedi, adam bir daha söyledi, peygamberimiz **"Bir daha söyle!"** dedi, adam söyledi. Sonra peygamberimiz **"Kalk Allah seni bağışladı."** buyurdu.⁹⁸

Abdullah b. Abbas (ra) Peygamberimiz (sav)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

96 Tirmizi, Kitabu't-Tefsir, bab, 83, hadis no: 3334.

97 Munzirî, et-Tergib ve't-Terhib, c. 2, s. 471.

98 Munzirî, et-Tergib ve't-Terhib, c. 2, s. 472.

"Kim istiğfara devam ederse, Allah onun için her üzüntüden bir kurtuluş yapar, her darlıktan bir çıkış ihsan eder ve onu ummadığı yerden rızıklandırır."⁹⁹

Bilal b. Yesar dedesinden peygamberimizin şöyle dediğini rivayet etmiştir:

كَلِمَ (أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ الْعَظِيمَ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ، الْحَيُّ الْقَيُّومُ، وَأَتُوبُ إِلَيْهِ)

(Allah'tan bağışlanmayı istiyorum, o öyle bir zattır ki; ondan başka ilah yoktur, o Hay ve Kayyumdur. Ve ben ona tevbe de ediyorum) derse, günahları bağışlanır, velev ki savaştan kaçmış olsun.¹⁰⁰

Enes (ra) Peygamberimiz (sav)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Allah şöyle buyurdu:

Ey Âdemoğlu! Sen bana dua ettiğin, benden ümid ettiğin müddetçe, sende olan şeyleri bağışlarım, aldırış etmem.

Ey Âdemoğlu! Senin günahların gökteki bulutlara ulaşırsa, sonra sen istiğfar etsen, bağışlanmayı dilesen, seni bağışlarım aldırış etmem.

Ey Âdemoğlu! Sen bana dünya dolusu hatalarla gelsen, sonra bana hiçbir şeyi şirk koşmadan mülaki olsun, ben de sana dünya dolusu mağfiretle gelirim."¹⁰¹

Âlimler, hadislerdeki "bağışlanır" ifadesinin, "bağışlanabilir" manasında olduğunu söylemişlerdir. Çünkü duanın kabulü için yalnızca dil ile söylemek değil, samimiyette gerekir.

99 Ebu Davud, Kitabu'l-Vitr, bab, 26, hadis no: 1518

100 Tirmizi, Kitabu'd-Daavat, bab, 117, hadis no: 3577

101 Tirmizi, Kitabu'd-Daavat, bab, 98, hadis no: 3540.

c. Namaz

Namaz günahların affına vesile olan en büyük ibadettir. Bu konuda bazı hadisler şöyledir:

Hz Ali şöyle anlatıyor: Bir gün mescitte Hz. Peygamber'le birlikte oturmuş namazı bekliyorduk. Bu sırada adamın birisi kalkıp "Ey Allah'ın Resulü! Ben bir günah işledim" dedi. Peygamberimiz ona cevap vermedi. Namaz kılındıktan sonra adam sözlerini bir daha tekrarladı. Bunun üzerine Peygamberimiz **"Sen şimdi bizimle birlikte namaz kılmadın mı? Bu namaz için de güzel bir abdest almadın mı?"** diye sordu. Adamın "Evet!" demesi üzerine de **"İşte bu namaz, işlemiş olduğun o günahın keffâretidir"** buyurdu.¹⁰²

"Müslüman (veya Mümin) bir kul abdest aldığında, yüzünü yıkayınca, gözüyle bakarak işlediği bütün günahlar su ile -veya suyun son damlasıyla- yüzünden dökülür iner. Ellerini yıkayınca elleriyle işlediği hatalar su ile birlikte- veya suyun son damlasıyla- ellerinden dökülür iner. Ayaklarını yıkayınca da ayaklarıyla giderek işlediği bütün günahları su ile- veya suyun son damlasıyla- dökülür iner. (Abdest tamamlanınca) günahlardan arınmış olarak tertemiz çıkar."¹⁰³

Peygamberimiz sahabelere hitaben **"Söyleyin bakalım! Sizden birinin evinin önünde bir nehir olsa ve onda her gün beş defa yıkansa onun üzerinde hiç kir kalır mı?"** Sahabeler "Onun üzerinde kir namına bir şey kalmaz" dediler. Peygamberimiz de **"İşte beş vakit namaz da öyledir. Allah beş vakit namazla (kulun işlediği) hataları (günahları) yok eder"** buyurdu.¹⁰⁴ **"Beş vakit namazın misali, sizden**

102 Muhammed Yusuf Kandehlevi, *Hayatu's-Sahabe*, Akçağ Yayınları, c. 3, s. 363

103 Munzirî, *et-Tergib ve't-Terhib*, c. 1, s. 151. (Muslim, Malik, Tirmizi'den naklen).

104 Buharî, *Mevakitu's-Salat*, Bab, 6.

birinin evinin önünden akan ve içinde her gün beş defa yıkandığı bir nehir gibidir". (Nasıl beş defa yıkanınca insan üzerinde kir kalmazsa, beş vakit namaz kılan insanda da manevi kirler kalmaz.)¹⁰⁵

"Beş vakit namaz, Cuma namazı gelecek cumaya kadar, büyük günahlardan kaçınıldığı takdirde, aralarındaki günahları yok eder."¹⁰⁶

Yanlış da anlaşılmasın, biz burada her haltı, her günahı işleyin, arkasından da namaz kılın hepsi affolur demiyoruz. Çünkü af Allah'a kalmış bir iştir. Dilerse affeder, dilerse affetmez. Burada aslolan samimiyettir. İşlediği günaha samimâne tevbe eden, pişman olan kimselerin günahlarının affolması umulur.

105 Munziri, *et-Tergib ve't-Terhib*, c. 1, s. 234. (Muslim'den naklen).

106 Munziri, *et-Tergib ve't-Terhib*, c. 1, s. 234. (Muslim'den naklen).

KALBİM TEMİZ DİYENLER

Kıymetli kardeşim!

İnsanlar arasındaki psikolojik denge, anlaşma ve uyumu netice verirken, dengenin bozulması bazen insanlar arasında çatışmalara sebep olabilir. Şöyle ki:

Aynı özelliklere sahip iki insan bir araya geldiğinde, aralarında psikolojik bir denge oluşur ve birbirleriyle çatışmazlar. (Fakirle fakirin, zenginle zenginin bir araya gelmesi gibi). Eğer iki kişiden birinde farklı ve üstün özellikler varsa bu çatışmayı netice verebilir. (Fakirle zenginin bir araya gelmesi gibi). Kıskançlık, aşağılık kompleksi ya da kibir, kendini beğenmişlik, başkalarını tahkir gibi duygular, daima insanlar arasındaki psikolojik dengenin bozulmasının neticesidir. Denge bozukluğu psikolojik bir rahatsızlığı netice verir. Bu halde çoğu zaman insanlar arası çatışmanın sebebi olur. Fakat bu hal bütün beşeri durumlarda, her yerde ve her insan için geçerli değildir.

Bizim burada ele almak istediğimiz asıl konu, dini yaşayanlarla, yaşamayanlar arasındaki denge bozukluğunun çatışmayı netice vermesidir.

Namaz kılan iki insan bir araya geldiklerinde aralarında namaz kılmaktan kaynaklanan bir huzursuzluk olmaz. Çünkü ikisi de namaz kıldığı için aralarında psikolojik bir denge vardır. Fakat namaz kılan ve kılmayan iki şahıs bir araya gelince durum değişir. Ve denge bozulur. Dengenin bozulması ister istemez, namaz kılmayan insanı rahatsız eder.¹⁰⁷ Namaz kılmayan şahıs bir suçluluk duygusu hisseder veya namaz kılanların yanında kendini küçülmüş, aşağılanmış hisseder. Bu durumda dengeyi sağlayabilmek için, ya namaz kılmasa dahi kendisinin kötü biri olmadığını, kalbinin temiz olduğunu söyleyerek, kendini müdafaa cihetine gidecek. Veya namaz kılanlara hücum edecek, namaz

107 Dengenin bozulması bazen namaz kılanları da rahatsız ediyor. Ama ekseriyetle bundan rahatsız olanlar, namaz kılmayanlar oluyor.

kılanların ne kadar kötü olduklarını ispat etmeye çalışacaktır. Böylelikle bozulan dengeyi sağlamaya çalışacak veya bunun da ötesinde dengeyi kendi lehinde ağır hale getirmeye çalışacaktır.

Psikoloji kitapları, insanın, kendini kaygı verecek bir ortamda hissettiği zaman, "*savunma mekanizmalarını*" harekete geçirdiğinden bahsederler. Savunma mekanizmalarının pek çok çeşitleri vardır. Yukarıda anlattığımız mevzu psikolojideki "yansıtma" kısmına örnek olarak kabul edilebilir. Psikoloji kitapları "yansıtmayı" şöyle tarif ediyorlar: "Kişinin kendi kusurlarını başkalarında görme davranışı". Kusurlu insan başkalarının kusurlarını bahane ederek kendini mazur, olumsuz hareketlerini doğru ve zorunluymuş gibi gösterir. Böylelikle kendini içinde bulunduğu kaygılı durumdan kurtarmaya çalışır.

Namaz kılmayan insanların, namaz kılanlarla karşılaşınca hemen "kalbim temiz" deyip kendilerini müdafaaya geçmeleri ve dindarlara hücum ederek onları aşağılamalarının temelinde başka bir gerekçeleri yoktur.

Günümüz toplumunda bu ruh haleti oldukça yaygındır. Eğer namaz kılıyorsanız ve namaz kılmayan insanların ortamına dâhil olursanız, bu hallerle mutlaka karşılaşacaksınız.

Bu insanlara neler söylemeliyiz?

Öncelikle namaz kılmayanlara yaklaşımımız, onları bu davranışlara tahrik edecek şekilde, tenkit tarzında olmamalıdır. Çünkü tenkit onların davranışlarını değiştirmez, daha çok bizimle onlar arası iletişimi, dostluğu bitirir.

Namaz kılmayan insanlar, ya kalbim temiz diyerek kendilerini müdafa ediyorlar veya dindarlara hücum ederek kendilerini mazur göstermeye çalışıyorlar.

Diyelim ki -onların dediği gibi- namaz kılanların kalbi pis, acaba namaz kılmayanların kalbi ne kadar temiz? Veya temiz mi?

Siz birisine "kalbinin temizliği"ne itimat ederek 24 milyar borç verseniz, daha sonra bu adam borcunun değil tamamını, 1 milyanı bile ödemese bu adamın kalbinin temiz olduğuna inanır

mıyız? Düşünelim ki, Allah her gün 24 milyardan daha değerli olan 24 saatlik bir sermayeyi elimize veriyor ve yalnızca bunun bir saatini ibadete tahsis etmemizi istiyor. Biz 24 saatten birini ibadete tahsis etmez ve "kalbim temiz" dersek, bu söz ne kadar doğru olur?

Dindarlara hücumlarına gelince:

Dindarların hataları hiçbir zaman, namaz kılmayanların kusurunu kusur olmaktan çıkarmaz. Kusur yine kusurdur. Yarı Allah'ın huzurunda hesap verdikleri zaman bu şekilde kendilerini müdafaa ettiklerinde, Allah onların bu mazeretini kabul etmeyecektir. Başkasının hatası bizim hatamızı mazur ve makul göstermez.

Namaz kılan insanlar namaz kıldıkları için mi kötüdürler. Yoksa kötü oldukları için mi namaz kılıyorlar? Bu insanlar namazı bıraktırlarsa acaba iyi insan olurlar mı? Veya namaz kılmadan önce iyi idiler de, namaza başlayınca mı kötü oldular? Onları kötü yapan namaz mıdır?

Yağmur yağdığı zaman güzel olan bitkilerle beraber, kötü bitkiler de çıkarlar. İslamiyet de manevi yağmur gibidir. Onun güzelliğinden istifade eden birçok insan vardır. Fakat onu suiistimal edenler de olabilir. Fakat bu İslamiyet'in güzelliğini değiştirmez. Meşhurdur "suimisal emsal olmaz".

Dindar insanlar melek değil, peygamber değil, insandırlar. Onların da bir takım hataları olur, olmaz değil. Onları tenkit edenler de hatadan hali değiller.

Bir insanı değerlendirirken iyi tarafı çoksa iyi; kötü tarafı çoksa ona kötü deriz. Dindarları da bir-iki kusurla mahkûm etmek insafsızlıktır. Aynı zamanda bütün dindarları değerlendirirken de durum böyledir. Dindarların içinde iyi insan da vardır kötü insanda. Fakat çoğunluğu teşkil edenler herhalde iyi olanlardır.

Dindarların hata etmemeye dikkat etmesi diğer insanlara örnek olması gerekir. Fakat hata ettikleri zaman, bu diğer insanların hatası için bir fetva ve gerekçe olamaz. Dindarları tenkit edenlerin kendileri dini yaşayıp onlar daha güzel örnek olmalıdırlar.

25. BEŞ İKAZ

Üstad Bediüzzaman şöyle diyor:

Bir zaman sinnen, cismen, rütbeten büyük bir adam bana dedi: "Namaz iyidir. Fakat her gün her gün beşer defa kılmak çoktur. Bitmediğinden usanç veriyor."

O zatın o sözünden hayli zaman geçtikten sonra, nefsimi dinledim. İşittim ki, aynı sözleri söylüyor ve ona baktım gördüm ki; tembellik kulağıyla şeytandan aynı dersi alıyor. O vakit anladım: O zât o sözü, bütün nüfus-u emmârenin namına söylemiş gibidir veya söylettirilmiştir. O zaman ben dahi dedim: "Madem nefsim emmâredir. Nefsini ıslah etmeyen, başkasını ıslah edemez. Öyle ise, nefsimden başlarım."

Dedim: Ey nefis! Cehl-i mürekkebi içinde, tembellik döşeginde, gaflet uykusunda söylediğin şu söze mukabil **beş ikazı** benden işit.¹⁰⁸

Birinci İkaz:

Kıymetli kardeşim! Namaz konusunda sana ve bana usanç veren sanki ebedi dünyada kalacaktıysanız gibi yalnızca dünya hayatını düşünüp, ölümü, kabri, mahşeri, cennet ve cehennemi aklımıza getirmemektir.

Sen de ben de biliyoruz ki, biz bu dünyada ebedi kalmayacağız. Hiç kimsenin uzun bir zaman yaşayacağına dair elinde senedi yoktur. Hiç kimsenin gelecek seneye, hatta yarına kadar yaşamak için Azrail (as)'la yaptığı bir anlaşma yoktur. Ölüm her an karşımıza çıkabilir ve bizim hayatımız son bulabilir. Öyleyse bizim ölüm ve sonrası için her an hazır olmamız gerekir.

Üstelik şimdiye kadarki hayatına, yaptıklarına baksan, ömrünün büyük bir kısmının lüzumsuz, boş şeylerle geçmiş olduğunu da

108 Sozler, Yirmibirinci Soz. Bundan sonraki kısım mealen aktarılmıştır

göreceksin. Aklın varsa, bundan sonraki ömrünü değerlendir. Her günün çok kısa bir zamanını yani 24 saatten bir saatini sana ebedi bir saadeti kazandıracak olan namaz ibadetine ayır.

İkinci İkaz:

Ey işkembesine düşkün arkadaşım! Acaba her gün ekmek yediğin, su içtiğin, havayı teneffüs ettiğin halde bunlar sana usanç veriyor mu? Elbette vermiyor. Çünkü bunlar vücudumuzun ihtiyaçları olduğu için, bıkmıyor, usanmıyoruz. Tam tersine bunlardan lezzet alıyoruz. Vücudumuz yalnızca et ve kemikten ibaret değil. Bunlardan ayrı olarak bir de ruhumuz, aklımız, kalbimiz, vicdanımız var. Nasıl bedenimiz gıda istiyorsa, ruhumuz, kalbimiz de bir gıda ister. Onlar manevi oldukları için, gıdaları da manevidir. Başta namaz kılmak, Allah'ı zikretmek, Kur'ân okumak da onların gıdasıdır. Öyle ise yemek, içmek sana usanç vermiyorsa, namaz, zikir gibi manevi gıdalar da sana zor gelmemelidir.

Üçüncü İkaz:

Ey benim gibi sabırsız arkadaşım!

Allah insana bir sabır kuvveti vermiştir. Bu sabır kuvveti her musibetin üstesinden gelmemize vesile olur. Fakat biz, musibetlerde, zorluklarda geçmiş ve geleceği düşünür, sabır kuvvetini geçmiş ve geleceğe dağıtırsak, bugünkü zorluk ve musibetlere sabrımız yetmez ve bunalıma girer, şikâyetle başlarız. Bu yüzden zorluklarda yalnızca bugünü düşünüp, sabır kuvvetini bugüne yönlendirmeliyiz. Böyle yaptığımızda önümüzdeki zorlukların üstesinden geliriz. 60 yıl boyunca her gün, her gün 5 defa (yani 100 binden fazla) namaz kılacağımızı düşünürsek, bu belki bize zor gelebilir. Fakat bugün 5 vakit namaz kılacağız dediğimizde, bu bize kolay gelir.

Biz üç sabır ile mükellefiz. Birisi: Allah'a itaatte sabırdır. İkincisi: Günah işlememekte sabırdır. Üçüncüsü: Musibetlere karşı sa-

bırdır. Cenâb-ı Hakk'ın bize verdiği sabır kuvvetini eğer geçmiş ve geleceğe dağıtmazsak, bugünkü her meşakkate ve her musibete kâfi gelebilir.

Dördüncü İkaz:

Kıymetli kardeşim!

Acaba aşağıdaki özelliklere sahip olan namaz için ücreti az ve neticesi önemli değil diyebilir misin?

- Şu **dünya** misafirhanesinde zorlukları, engelleri aşmak, ihtiyaç ve arzularımızı temin edebilmek için manevi bir güce ihtiyacımız var. Bu manevi kuvveti namaz sayesinde elde edebiliriz.
- Öldükten sonra ilk menzilimiz olacak olan **kabrimizi** ışıklandırarak bir vesileye muhtacız. O vesilede namazdır.
- Mahkeme-i Kübra (en büyük mahkeme) denilen **mağşerde** bizi cehennemden kurtaracak sened ve berata ihtiyacımız var. O sened ve berat namazdır.
- Cehennem üstüne kurulmuş olan **sırat köprüsünden** ister istemez geçeceğiz. Oradan sağ salım geçebilmek için bize nur ve burak olacak namaza muhtacız.
- Ebedi saadet yurdu olan **cennete** girebilmek için, cennet kapısını açacak bir anahtara ihtiyacımız var. O anahtar namazdır.

**Kıymetli
kardeşim!
Namaz
konusunda
sana ve bana
usanç veren
sanki
ebedi dünyada
kalacaktınız
gibi
yalnızca
dünya hayatını
düşünüp,
ölümü, kabri,
mağşeri,
cennet ve
cehennemi
aklımıza
getirmemektir.**

Bir adam sana yüz milyar liralık bir hediye vadetse, yüz gün seni çalıştırırsa, sen o adama itimat edip, gevşeklik göstermeden çalışırsın. Hâlbuki o adam vaadinden dönebilir.

Vaadinden dönmeyen Allah, pek az bir zamanda, pek güzel bir vazifede çalışman karşılığında, sana büyük bir ücret olarak cenneti ve saadetle geçecek olan ebedi bir hayatı hediye olarak vadettiği halde; sen çalışmasan veya isteksiz veya usançla, yarım yamalak çalışsan, Onu vadinde itham etmiş, hediyesini hor görmüş olursun. Bu yüzden de şiddetli bir cezaya ve dehşetli bir azaba müstahak olursun.

Dünyada hapsin korkusundan en ağır işlerde çalıştığın halde; Cehennem gibi ebedi bir hapis korkusu, en hafif ve lâtif bir hizmet için sana gayret vermiyor mu?

Beşinci İkaz:

Ey dünyaperest nefsim ve arkadaşım!

Acaba ibadetteki gevşekliğin ve namaz kılmaman dünyevi işlerin çokluğundan veyahut geçim derdinden vakit bulamadığından mıdır? **Acaba sırf dünya için mi yaratılmışsın ki, bütün vaktini ona sarf ediyorsun!**

Sende biliyorsun ki, dünyevi meşgaleler dediğin, çoğu seninle ilgisi olmayan, lüzumsuz boş işlerdir. En önemli işi bırakıp, sanki binlerce sene ömrün varmış gibi en lüzumsuz işlerle vakit geçiriyorsun. Meselâ: televizyon karşısında, cep telefonunda, twitter'de, facebook'ta, internette saatlerce vakit geçiriyorsun. Ve bunların çoğunun hiçbir faydası olmadığını sen de biliyorsun.

Eğer sen, "Beni namazdan ve ibadetten alıkoyan işler öyle lüzumsuz şeyler değil, belki geçim derdinin zarurî işleridir." Der-sen, ben de sana derim ki: Eğer yüz milyon liralık bir gündelik ile çalışsan; sonra biri gelse ve "Gel on dakika kadar şurayı kaz, yüz milyar kıymetinde bir pırlanta ve bir zümrüt bulacaksın", dese, sen ona "Hayır, gelmem. Çünkü yüz milyonluk gündeliğimden kesilecek, kazanacağım para azalacak" desen; ne kadar saçma bir bahane olduğunu elbette bilirsin.

Aynen onun gibi; sen şu bağında, nafakan için işliyorsun. Eğer farz namazı terk etsen, bütün çalışmanın neticesi, yalnız dünyevî ve ehemmiyetsiz ve bereketsiz bir nafaka olarak kalır. Eğer sen istirahat ve teneffüs vaktini, ruhun rahatına, kalbin teneffüsüne sebep olacak namaza sarf etsen; o vakit, bereketli dünyevi kazancınla beraber, senin uhrevi nafakana ehemmiyetli iki maden bulursun.

Birinci Maden: Bütün bağındaki yetiştirdiğin -çiçekli olsun, meyveli olsun- her bitkinin, her ağacın tesbihinden, güzel bir niyet ile bir hisse alırsın.

İkinci maden: Hem bu bağdan çıkan mahsullerden kim yese -hayvan olsun, insan olsun; inek olsun, sinek olsun; müşteri olsun, hırsız olsun- sana bir sadaka hükmüne geçer. Bu konuda Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuştur: **"Bir Müslüman ağaç diker veya ekin eker, ondan da kuşlar, insanlar veya hayvanlar yerse, bunlar o Müslüman için sadaka hükmüne geçer."**¹⁰⁹ **"Bir adam bir ağaç dikerse, o ağaçtan elde edilen meyve kadar Allah ona ecir ve sevap yazar."**¹¹⁰

Fakat o şart ile ki: Sen, rızkı veren Allah namına ve izni daire-sinde kullansan ve Onun malını, Onun mahlûkatına veren bir dağıtım memuru nazarıyla kendine baksan...

İşte bak, namazı terk eden ne kadar büyük bir zarar eder, ne kadar ehemmiyetli bir serveti kaybeder ve çalışmaya şevk veren ve amelde büyük bir manevî kuvveti temin eden neticelerden mahrum kalır. Hatta ihtiyarladıkça bahçecilikten usanır, gevşeklik gelir. "Neme lâzım" der. "Ben zaten dünyadan gidiyorum. Bu kadar zahmeti ne için çekeceğim?" diyecek, kendini tembelliğe atacak. Fakat namazını kılan adam der ki: "Daha çok ibadetle beraber helâl kazanç elde etmeye çalışacağım. Ta, kabrime daha fazla ışık göndereceğim, ahiretime daha fazla zahire tedarik edeceğim."

109 Buharî, Kitabu'l-Muzaraa, Bab, 1

110 Kenzu'l-Ummal, c. 3, s. 892, hadis no. 9057.

NAMAZ KILMAYA VAKİT BULAMAYANLARIN OKUMASI GEREKEN BİR YAZI

Gardiyanların ayak sesleri koğuşun kapısında son buldu, getirdikleri genç bir mahkûmu bıraktılar ve gittiler. Yeni gelen genç içeridekilere selam verdi ve kendisine gösterilen boş yere oturdu. Koğuştakiler ona "Hoş geldin, geçmiş olsun" dediler. İçlerinden en yaşlı ve olgun olanı gencin yanına yaklaştı ve ona ilgi gösterdi, bir anlamda sahiplendi. Çünkü selam verişinden ve simasından bu gencin nasıl biri olduğunu hemen anlamıştı.

Genç oldukça yorgun ve bitkin görünüyordu, epeyce bir müddet konuşmadı. Daha sonra yaşlı adamdan bir seccade istedi ve kıblenin ne taraf olduğunu sordu. Sonra kalktı ve yavaş yavaş ikindi namazını kıldı. Yaşlı adam gencin namazını bitirmesini bekliyordu, onunla enine boyuna tanışmak istiyordu. Fakat genç ikindi namazını bitirdiği halde daha namaz kılmaya devam ediyordu, sonunda bitirdi ve yerine geçip oturdu. Yaşlı adam biraz daha yanına yaklaştı.

- Nedir o fazladan kıldığın namaz? Biliyorsun ikindi namazından sonra kılınan nafile bir namaz yoktur? Delikanlı bir müddet cevap vermedi, daha sonra sakın bir sesle:

- Kaza namazı, dedi.

- Ne zaman kazaya bırakmıştın, dedi yaşlı adam.

- Gözaltındayken, dedi. Çok yavaş bir şekilde söyledi bunu, daha sonra da gözleri uzaklara dalıp gitti. Yaşlı adam onu konuşturarak ve bir şeyleri hatırlatarak üzme istemiyordu. Fakat yine de kendine hâkim olamadı.

- Ne kadar tuttular gözaltında?

- Yirmi dokuz gün.

- Allah Allah, yirmi dokuz gün öyle mi?

- Evet, yirmi dokuz gün. O yirmi dokuz günlük namazımı kaza edeceğim.

- Kılamamışsındır, kıldırمامışlardır herhalde?

Delikanlı bir müddet sustu ve sonra yaşlı adama döndü:

- Aslında namazlarımı kıldım, bir tek vaktimi bile kaçırmadım fakat...

- Fakat ne?

- Fakat namazın şartlarını yerine getiremedim, hep eksikti. Çoğu zaman abdest alamadım, teyemmüm ettim.

- Olsun, teyemmümle olsun, kabul değil mi?

- Fakat toprak bulamadım teyemmüm edecek, bazen beton duvara, bazen de demir kapıya ellerimi sürerek teyemmüm ettim, kabul olur mu?

- Ne demek kabul olmaz, elbette olur.

- Kibleyi de bilmiyordum, rica ettim söylemediler. Hem bu arada namazın diğer rükünlerini de yerine getiremiyordum, askıdaydım, hem ellerim hem ayaklarım bağlıydı, çoğu zaman zorla rükûa gidebiliyordum, hele hiç secde yapamıyordum.

- Olsun, olsun yine de kabuldür senin kıldığın bu namaz, dedi yaşlı adam.

Delikanlının ses tonu gittikçe değişiyor, ağlamaklı bir hal alıyordu.

- Sen öyle hep kabul kabul diyorsun ama... dedi ve bir müddet sustu genç adam. Daha sonra değişik bir ses tonuyla devam etti.

- Biliyor musun, gözaltında bulunduğum o yirmi dokuz günün on beş günü elbisem yoktu. İşte o şekilde kıldım namazlarımı.

Ortalığı epeyce bir müddet sessizlik kaplamıştı. Delikanlı yaşlı adamdan cevap bekliyordu, bu namazları kaza etmesi gerekiyor muydu? Yaşlı adam kafasını kaldırdığında gözyaşlarının baştan sona yüzünü ıslattığını gördü, ağlıyordu, ağlıyordu. Sonra birden doğruldu ve delikanlının omuzlarından kuvvetlice tuttu ve kendine çekti:

- Bana bak delikanlı! Anlıyor musun, o namazları asla kaza etmeyeceksin. O namazları alıp Allah'ın huzuruna varacaksın. "Allah'ım, sana bunları getirdim." diyeceksin. Biliyor musun, belki hayatında kıldığın en önemli namazlar, senin bu namazların olacak.¹¹¹

111 <https://dogruhaber.com.tr/yazar/mehmed-goktas/1849-o-namazlari-asla-kaza-etmeyeceksin/>

26. "NAMAZDA OKUNAN DUALARI BİLMEDİĞİM İÇİN NAMAZ KILMIYORUM" DİYENLER

Kıymetli kardeşim!

Bazı kardeşlerimiz "Ben aslında namaz kılmak istiyorum, ama nasıl kılınacağını ve namazda okunan duaları bilmediğimden kılmıyorum" diyorlar.

Bugün namazın nasıl kılınacağını öğrenmek hiç zor değil. İnternete girip tıkladığınız zaman, önünüze yüzlerce site çıkar. Kanaatimce bu pek inandırıcı bir mazeret değil.

Namazda okunan sure ve dualara gelince:

Âlimler yeni namaz kılmaya başlayacak olup da herhangi bir sureyi -mesela Fatiha'yı bile- okuyamayanların, Fatiha ve iki sure öğreninceye kadar namazı şöyle kılacaklarını söylemişlerdir:

Kur'an'da "**(Namazda) Kur'ân'dan kolayınıza geleni okuyun!**"¹¹² buyrulmuştur. İmam-ı A'zam bu ayete binaen bir kişinin namazda kıraat olarak en az bir ayet okuması gerektiğini söylemiştir. Yani Fatiha'nın ilk ayeti "**Elhamdülillahi Rabbil Alemin**"i okumuş olsa bile yeterlidir. İmam-ı A'zam'ın talebeleri bunu az bulmuşlar ve "Ya üç ayet ya da üç ayet uzunluğunda bir ayet olmalıdır" demişlerdir. Yani "**Elhamdülillahi Rabbil Alemin. Er-Rahman'ır-Rahim. Maliki Yevmiddin**" demiş olsa yeterli olur demişlerdir.¹¹³

Hatta yukarıda zikrettiğimiz Fatiha'nın bir ayetini bile okuyamazsa "Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahu Ekber" dese bu bile yeter diyen âlimler olmuştur. Çünkü bu tesbihler de Kur'an'da geçmektedir. Bu konuda şöyle bir rivayet vardır:

Bir adam peygamberimize gelerek "Ben Kur'ân'dan bir şey ezberleyemiyorum. Bana onun yerine geçecek bir şey öğretir misiniz?" dedi. Peygamberimiz (sav)'de ona "**Subhanallah, Elhamdülillah, ve La ilahe illallahu Allahu ekber, vela havle vela kuvvete illa billahil aliyyil azim**" de!" buyurdu.¹¹⁴

Ayrıca bilindiği gibi Hanefî mezhebinde farzda imama uyan kimse hiçbir şey okumaz. İmamın kıraati onun kıraati sayılır. Hiçbir sure bilmeyen biri imama tabi olsa, "Niyet ettim öğle namazının farzını kılmaya, uydum imama" dese bu kâfidir. Onun herhangi bir şey okuması gerekmez.

Yalnız unutmayalım ki, burada anlattıklarımız namaza yeni başlayanlar içindir. Onlar en kısa zamanda Fatiha ve en az iki kısa sure öğrenip, namazlarını o şekilde kılmalıdır. Fakat piri fani olmuş, hiçbir şey öğrenemeyen ihtiyarlar bu şekilde kılabilirler.

112 Muzzemmil, 20.

113 Ömer Nasuhî Bilmen, Büyük İslam İlmihali, Bilmen Yayınevi, s. 125.

114 Ebu Davud, Kitabü's-Salat, Bab, 134, Hadis no: 832

27. BEŞ VAKİT NAMAZIN HİKMETİ

Namazla ilgili bazı ayetler şöyledir:

"Namazı kılınız! Muhakkak ki namaz, belli vakitlerde kılınmak üzere müminlere farz kılınmıştır".¹¹⁵

"Gündüzün iki ucunda (öğle ve ikindi vakitlerinde) ve gecenin gündüze yakın zamanlarında (akşam, yatsı ve sabah) namaz kıl. Doğrusu iyilikler kötülükleri giderir. Bu, öğüt kabul edenlere bir öğüttür".¹¹⁶

Allah'ın beş vakit namazı belli vakitlerde farz kılması, geliş güzel bir emir olmayıp, her birinin pek çok hikmetleri vardır. Burada bu beş vaktin bazı hikmetleri üzerinde duralım:¹¹⁷

115 Nisa, 103

116 Hud, 114. Bu ayet beş vakit namaza delalet eden bir ayettir. Şöyle ki ayette geçen (وَأَنذَرْتُكُمْ يَوْمَ الْبَاقِ) kelimesi "taraf" manasına gelen (رُفْعَةً) kelimesinin çoğuludur. Arapçada cem' (çoğul) uçten başlar. Bu yönüyle (وَأَنذَرْتُكُمْ) kelimesi gece vakti kılınacak akşam, yatsı ve sabah olmak üzere üç namaza delalet eder.

117 Aşağıdaki izahlar Üstad Bediüzzaman'ın 9. Söz adlı risalesinden istifadeyle hazırlanmıştır.

Namaz vakitleri 24 saatlik bir günün en önemli beş dönüm noktasıdır. Fakat bu vakitler aynı zamanda bir senede, insan ömrü boyunca ve kâinatın yaratılışından kıyamete kadar geçecek zamanlardaki beş önemli zamanı da bize hatırlatırlar. Biz her vakitte bu üç ayrı zamanı da aklımıza getirmeliyiz.

Meselâ,

1. Sabah Namazı vakti, günün başlangıcıdır. Bu yönüyle üç şeyin başlangıcını da insana hatırlatır.

- a. Bahar mevsiminin başlangıç zamanını,
- b. İnsanın anne rahminde yaratılış vaktini,
- c. Kâinatın yaratılışının ilk gününü hatırlatır

Ve bu zamanlardaki ilahî icraatları insanlara ihtar eder.

2. Öğlen namazının vakti günün ortasıdır. Bu yönüyle her şeyin ortasını ve olgunluk çağını hatırlatır. Mesela:

- a. Yaz mevsiminin ortasını,
- b. 30 ile 40 yaş arasındaki gençliğin olgunluk vaktini
- c. Kâinatta bütün varlıkların yaratıldıktan sonra insanın yaratılış devrini hatırlatır.

Aynı zamanda bu vakitlerdeki rahmetin tecellilerini ve Allah'ın bize olan nimetlerini hatırlatır.

3. İkinci namazı vaktinde artık gün bitmeye yaklaşmıştır. Bu yönüyle her şeyin bitişini hatırlatır. Mesela:

- a. Sonbahar mevsimini hatırlatır. Çünkü sonbahar yazın bittiğini gösterir.
- b. İhtiyarlık vaktini hatırlatır. Çünkü ihtiyarlık ömrün bitmek üzere olduğunu gösterir.

c. Âhirzaman Peygamberinin (Aleyhissalâtü Vesselâm) Asr-ı Saadetine benzer. Çünkü ahir zaman peygamberi kâinatın ömrünün bitmek üzere olduğunu gösterir.

4. Akşam namazının vaktinde artık gün bitmiştir. Bu yüzden her şeyin bitişiini hatırlatır. Mesela:

a. Sonbaharın bitmesini, kışın başlangıcını ve pek çok mahlûkatın kaybolmasını,

b. İnsanın vefatıyla ömrün bitişiini.

c. Sura üfürülerek kıyametin kopmasını, dünyanın harap oluşunu ve imtihan âleminin kapandığını ihtar eder. Böylelikle beşeri gaflet uykusundan uyandırır, ikaz eder.

5. Yatsı namazının vakti ise, gece karanlığının gündüze ait bütün izleri siyah kefeniyle örtmesini, gündüzün bütünüyle yok olmasını gösterir. Bu durum şunları da hatırlatır:

a. Yaza ait bütün eserlerin kaybolarak, kışın beyaz kefeni ile ölmüş yerin yüzünü örtmesini,

b. Vefat etmiş insanın cesedinin çürümesini, dostların artık onu unutmasını ihtar ederek, adeta sanki yaşamamış gibi olmasını ihtar eder.

c. Bu imtihan yeri olan dünyanın bütün, bütün kapanmasını ihtar ederek, insanı ikaz eder.

6. Gece yarısı ise,

a. Hem kışı,

b. Hem kabri,

c. Hem kabir âlemini hatırlatarak, ruh-u beşer rahmet-i Rahmâna ne derece muhtaç olduğunu insana gösterir.

d. Ve gecede teheccüd ise, kabir gecesinde ve berzah karanlığında ne kadar lüzumlu bir ışık olduğunu bildirir, ikaz eder ve bütün bu inkılâplar içinde Cenâb-ı Mün'im-i Hakikînin nihayetsiz nimetlerini ihtar ile, ne derece hamd ve senâya müstehak olduğunu ilân eder.

İkinci sabah ise, haşrin sabahını insana hatırlatır. Çünkü uyku da bir çeşit ölümdür. Sabah uyanınca adeta tekrar dirilmiş oluruz. Evet, şu gecenin sabahı ve şu kışın baharı ne kadar makul ve lâzım ve kat'i ise, haşrin sabahı da, berzahın baharı da o katiyettedir.

Demek, bu beş vaktin her biri bir mühim inkılâp başı olduğu ve büyük inkılâpları ihtar ettiği gibi, kudret-i Samedâniyenin bir gündeki muazzam tasarruflarının işaretiyle, hem yıllık, hem asırlık, hem de kâinatın başlangıcı ve sonu arasındaki kudretin mucizelerini ve rahmetin hediyelerini hatırlatır. Demek fitratın asıl vazifesi, ubudiyetin temeli ve Allah'a borcumuz olan farz namazın, şu vakitlerde kılınması lâyıktır ve münasıptır.

1	Gün	Sabah	Öğle	İkinci	Akşam	Yatsı
2	Sene	Baharın başlangıcı	Yazın ortası	Sonbahar	Mahlûkatın kaybolması	Kış
3	İnsan ömrü	İnsanın anne rahminde yaratılışı	Gençlik kemali	İhtiyarlık vakti	İnsanın vefatı	Vefat etmiş insanın unutulması
4	Kâinatın ömrü	Kâinatın yaratılışının başlangıcı	Kâinatta insanın yaratılışı	Ahir zaman peygambennin asrı	Kıyametin kopması	İmtihan dünyasının kapanması

28. CEMAATLE NAMAZ

Kıymetli kardeşim mümkün mertebe namazını cemaatle kıl! Bu konuda bak Peygamberimiz ne buyuruyor:

"Cemaatle kılınan namaz, tek başına kılınan namazdan, 27 derece üstündür".¹¹⁸

"Muhakkak ki, Allah Tebareke ve Teâlâ cemaat halinde kılınan namazdan hoşlanır".¹¹⁹

"Kim güzelce abdest alır, sonra yürüyerek farz namaza gelir, imamla beraber namaz kılsa, günah(lar)ı affedilir".¹²⁰ (Buradaki "affedilir" "affedilebilir" manasındadır.

Ebû Hureyre (ra) şöyle demiştir: Â'mâ bir adam Peygamberimize geldi ve "Ya Resulallah! Beni mescide getirecek kimse yok" diyerek Peygamberimizden kendisine (namazı evinde kılmak için) izin istedi. Peygamber (as) ona izin verdi. Adam dönüp gidecekken onu çağırdı ve **"Namaz için yapılan nidayı (ezanı) duyuyor musun?"** dedi. Adam "Evet" dedi. Peygamber (as) **"Öyleyse (bu çağrıya) icabet et!"** dedi.¹²¹

118 Muslim, Kitabu's-Salat, Bab, 54, Hadis no: 650.

119 Munziri, et-Tergib ve't-Terhib, c 1, s. 262. (Taberani ve Ahmed'den naklen)

120 Munziri, et-Tergib ve't-Terhib, Mektebetu'l-Asriyye, c 1, s. 207

121 Muslim, Mesacid, Bab, 43, hadis no: 653.

PABLO NERUDA ve CEMAATLE NAMAZ

Kıymetli kardeşim!

Bazı insanlar var ki, onlara Allah'ın kitabından bir ayet, Peygamberimizin hadislerinden bir hadis ve İslâm âlimlerinden veya velilerden bir söz nakledersin de bu onları pek etkilemez. İlla batılı bilim adamlarından bir söz aktarmanızı isterler. Onlar kafalarını batıya ayarladıkları için, batılı birinin sözü olmadan ikna olmazlar. Aşağıdaki yazı onlar için seçilmiştir.

Şilili şair Pablo Neruda 1971 Nobel Edebiyat ödülü kazanmış biridir. 1927-1935 yılları arasında Burma, Seylan, Java, Singapur, Buenos Aires, Barselona ve Madrid'de büyükelçi olarak görev yapmıştır. Büyükelçiliği sırasında Müslümanların mescidinde cemaatle namaz kılmalarını seyrettikten sonra izlenimlerini şöyle anlatmıştır:

"Sessizlik içinde namaza duran insanlara bakınca hayret ediyorum. Yüzlerce insanın cami dışındayken ayrı ayrı ifadeler taşıyan yüzleri, burada birbirinin aynı. Aynı yüksek, fakat görünmeyen bir gerçeğe inanmak. Yüzlerine, birbirinden asla fark edilemeyen bir iman üniforması giydirilmiş gibi...

Sonsuz olduğu zannını veren bir sessizlik görünüşte, imamın sesini yükseltmesiyle bozulur gibi oluyor. Fakat Allah'ın büyüklüğünü ifade eden ses, secde sırasında kaybolunca, biraz önceki sessizlik daha da koyulaşıyor.

Arada bir okyanus dalgalarının kıyıya vuruşunu andıran bir uğultu gelir gibi oluyor. Sonunda Müminler yüce huzurdan döndüklerini, başlarını sağa ve sola çevirerek bu yalancı dünyaya haber veriyorlar.

İbadetlerini bitiren topluluk, yine o şaşırtıcı sessizlik içinde büyük kapıya yöneliyor. Kendimi, derin bir ruh havuzunda arınma halinde hissediyorum.

Gördüklerimin hiçbirisi, günlük gerçeklerle alâkalı değil. İnsanlar da öyle. Kapıdan içeriye girinceye kadar onların kendileri olduğuna yemin edebilirim. Fakat kapıdan geçer geçmez, yahut geçtiği anda ilâhiliğin sırrı hepsini değiştiriyor. Zihnimize iyice yerleşmiş olan deyimler de, insanla beraber değişiyor. Olağan olan her şeyle alâkalarını koparıyorlar. Kalp iyice temizlenmiş ve arınmış olduğuna göre sadece iyi olan şeylerle tanıdıklığımız sürüyor ve yeniden kuvvet kazanıyor.

Bu camiden çıkan insanların, dışarıdaki olağanlığın baskısına rağmen kötü bir şey düşünebileceğine inanmıyorum. Zaten öyledir de... Ben hiçbir zaman gerçek bir müminin suç işlediğini duymadım.

Hayatta büyük sıkıntıları olanlar, aşılamayacak gibi görünen felaketlere uğrayanlar, camiye uğramalıdır. Orada her şeyin geçiciliği, fakat bir şeyin, kaynağı Allah olan bir rahmetin ebediliği hemen anlaşılıyor.

Hemen her şey, kubbeler, pencereler, içeriye sinen hava ile değişiveriyor. Bütün ızdıraplar, yakamızı bırakmayacak gibi görünen dertler bizim için yabancı oluveriyor.

Artık işlerimi hemen bitirip, her gün camiye gidiyorum. Bir de Kur'an tercümesi edindim. Tercüme, aslında birçok değeri alıp götürür kanaatindeydim. Fakat okuduğum tercüme, 'Büyük Kitab'ın hiçbir şey kaybetmediğini gösteriyor. Bu doğruluğun ve güzelliğin, her hangi bir dış tesirle bozulmayacağını en açık delili değil midir?"¹²²

122 *Le Figaro'dan çeviren: Vecdi Bürün, Zafer Dergisi, Kasım 1999, sayı: 275, s. 21.*

29. ABİLERİM ve ABLALARIM

Burada yaşları benden büyüklere, diğer ifadeyle yaşlı kimsele-
re hitap etmek istiyorum. Halk arasında namaz kılmayan fa-
kat "yaşlanınca kılacağım" diyenleri duymuşsunuzdur. Sanki
namaz yaşlılara farzmış gibi. Bunların bir kısmı yaşlanmadan
ölmüşlerdir.

Mevlânâ Celaleddin Rumî, Konya sokaklarında yürürken yaşlı
bir papazla karşılaşmış. Papazın cüppesi, başlığı simsiyah, fa-
kat sakalı bembeyaz imiş. Mevlana papaza sormuş:

"Sen mi yaşlısın, sakalın mı?

Papaz "Ben sakalımdan 20 yaş büyüğüm" demiş.

Mevlânâ "Bak!" demiş. "Senden küçük olan sakalın ağarmış, be-
yazlamış, olgunlaşmış, fakat sen hâlâ karanlıklar içindesin."

Papaz, Mevlânâ'nın ne demek istediğini anlamış ve onun elle-
rine kapanmış.

Kıymetli ağabeylerim ve ablalarım!

Peygamberimiz "İki günü eşit olan aldanmıştır" buyurmuştur. Yani
her gün bizim hayat tecrübemizi, bilgimizi, görgümüzü, olgun-
luğumuzu artırmalıdır. Eğer artırmıyorsa bizde bir eksiklik var
demektir. Biz ihtiyarlarken, sakalımız beyazlaşıp, kalbimiz hala
simsiyah duruyorsa, boşu boşuna yaşıyoruz demektir.

Üstad Bediüzzaman bakın ne diyor:

Bir zaman gençlik gecesinin uykusundan ihtiyarlık sabahıyla
uyandığım vakit kendime baktım, vücudum kabir tarafına bir
inişten koşar gibi gidiyor. Niyazi-i Mısri'nin

"Bina-yı ömrümün günde bir taşı düştü yere

Can yatar gafil, binası oldu viran bîhaber"

dediği gibi, ruhumun hanesi olan cismimin de her gün bir taşı
düşmekle yıpranıyor. Ve dünya ile beni kuvvetli bağlayan ümit-

lerim, emellerim kopmaya başladılar. Hadsiz dostlarımdan ve sevdiklerimden ayrılık zamanının yakınlaştığını hissettim. O manevî ve çok derin ve devasız görünen yaranın merhemini aradım, bulamadım. Yine Niyazi-i Mısırî gibi dedim ki:

*"Dil bekasin, Hak fenâsın istedi mülk-ü teni
Bir devâsız derde düştüm, ah ki Lokman bîhaber."*

O vakit birden merhamet-i İlâhiyenin lisanı, misali, timsali, del-lâli, mümessili olan Peygamber-i Zîşan Aleyhissalâtü Vesselâmın nuru ve şefaati ve beşere getirdiği hediye-i hidayeti, o dermansız, hadsiz zannettiğim yaraya güzel bir merhem ve tiryak oldu. Karanlıklı ye'simi (ümitsizliğimi), nurlu bir ricaya (ümide) çevirdi.

Evet, ey benim gibi ihtiyarlığını hisseden muhterem ihtiyar ve ihtiyareler! Biz gidiyoruz, aldanmakta fayda yok. Gözümüzü kapamakla bizi burada durdurmazlar; sevkiyat var. Fakat gafletten ve kısmen de ehl-i dalâletten gelen zulûmat evhamlarıyla bize firaklı ve karanlıklı görünen kabir memleketi, ahbapların toplanti yeridir. Başta şefaatchimiz olan Habibullah Aleyhissalâtü Vesselâm ile bütün dostlarımıza kavuşmak âlemidir. (...)

İşte o zatın şefaati altına girip ve nurundan istifade etmenin ve kabrin karanlığından kurtulmanın çaresi, sünnet-i seniyyesine ittibâdır.¹²³

Peygamberimizin şefaatine mazhar olmanın en önemli şartı onun sünnetine bilhassa namaza sarılmaktır.

Kıymetli ağabeylerim, ablalarım!

Gençler daha ömrüm var diye kendilerini kandırabilirler. Fakat biz kendimizi ne diye kandıracağız? Daha ne kadar dünyada kalacağız? Eğer 40 yaşını geçtiyseniz –ki benim geçti- şu iki ayeti beraber okuyalım:

123 Lemalar, 27. Lema.

"İman edenlerin Allah'ı anmaya ve O'ndan inen Kur'an'a karşı kalplerinin yumuşama zamanı daha gelmedi mi? Onlar daha önce kendilerine kitap verilenler gibi olmasınlar. Onların üzerinden uzun zaman geçti de kalpleri katılaştı. Onlardan birçoğu yoldan çıkmış kimselerdir."¹²⁴

"Nihayet insan olgunluk çağına ulaşır, kırk yaşına geldiğinde der ki: "Ey Rabbim! Bana ve ana babama ihsan ettiğin nimetlerine şükretmemi ve senin razı olacağın salih amel işlememi ilham et. Benim neslimden gelenleri de salih kimseler eyle. Doğrusu ben tevbe edip sana yöneldim. Ve ben gerçekten Müslümanlardanım."¹²⁵

Eğer 60 yaşına gelmişsek şu ayeti okuyalım:

"Onlar cehennemde: Rabbimiz! Bizi (buradan) çıkar, daha önce yaptığımız (kötü) amellerin yerine salih (güzel) ameller işleyelim! diye feryad ederler. (Onlara) "Size **düşünecek kimsenin düşünebileceği kadar bir ömür vermedik mi? (Nitekim) size uyarıcı da geldi. (Niçin inanmadınız?) Şimdi tadın (azabı)! Zalimlerin yardımcısı yoktur" denilecek"**¹²⁶

Gerçi bu ayet kâfirler hakkındadır. Fakat Müslüman olarak bizde hissemizi almalıyız. Âlimler ayette **"Düşünecek kimsenin düşünebileceği kadar bir ömür"**den kasıt 60 yaş demişlerdir. Yani bir insan 60 yıl yaşadığı halde Allah'ı tanımaz veya günahları terk edip Allah'a yönelmezse artık özür beyan etme hakkını kaybetmiş olur. Nitekim peygamberimiz (sav) **"Allah Teâlâ, altmış yaşına kadar yaşattığı (hâlde yaratanını tanımayan ve ona yönelmeyen) kimsenin özrünü kabul etmez"**¹²⁷ buyurmuştur.

124 Hadid, 16

125 Ahkof, 15.

126 Fâtır, 37

127 Buharî, Kitabu'r-Rikak, Bab, 5.

FIKRA

Bir cuma günü valz efendi cemaate, "Kıymetli Müslümanlar! Beş vakit namaz farz-ı ayndır, yani her Müslüman'ın muhakkak kılması gerekir. Fakat günümüzde tembellik yaygın olduğundan çokları kılmıyor. Aziz cemaat hiç olmazsa her evden bir kişi namaz kılsın" demiş.

Cemaatteki bir köylü akşam eve dönmüş ve ailesini toplamış. Onlara "Bugün hoca camide her aileden hiç olmazsa biri namaz kılsın dedi. İçimizden birinin namaz kılması gerekiyor. Bunu hanginiz yapar?" demiş. Ses çıkmayınca hanımına dönmüş, "Hanım gel şu namazı sen kıl!" demiş. Kadın, "Ben nasıl namaz kılayım. Sabahtan akşama kadar, yemek, bulaşık, temizlikle uğraşıyorum. Benim vaktim mi var?" demiş.

Adam kızına dönmüş, "Öyleyse sen kıl kızım!" demiş.

Kızcağız, "Baba ben nasıl namaz kılayım? Biliyorsun nişanlıyım. Düğün yaklaştı, çeyizi hazırlayamadım" demiş.

Adam bu sefer oğluna dönmüş, "Öyleyse sen kıl oğlum!" demiş.

Delikanlı uflamış, puflamış "Babacığım. Ben tarlaya gidiyorum, hayvanlara bakıyorum. Pazara gidiyorum. Bütün bunlar arasında nasıl namaz kılayım?" demiş.

Adam bu cevaplara fena halde öfkelenmiş, "Sen kılma, o kılmasın. Kim kılacak bu namazı. Bu yaştan sonra ben mi kılayım?" demiş.

Kıymetli ağabey ve ablalarım!

Biz de bu zatın dediği gibi mi diyoruz? Bu yaştan sonra namaz kılmayacaksak, ne zaman kılacağız? Üstadın sözünü burada tekrar edelim: Acaba sırf dünya için mi yaratıldın da, bütün vaktini ona sarf ediyorsun?

30. ÖLDÜKTEN SONRA DİRİLMEK HAKDIR

Kıymetli kardeşim!

Burada öldükten sonra dirilmenin bazı delilleri üzerinde durmak istiyorum. Çünkü deliller imanın kuvvetlenmesine ve insanın Allah'a yönelmesine vesile olur.

1. Allah insanın fitratına ebedi yaşama arzusunu koymuştur. Bu hal, onu ebedileştireceğinin en büyük delilidir. Çünkü Allah'ın insan fitratına ebedi yaşama arzusu koyup sonra da onu ebedileştirmemesi bu duygunun boşu boşuna verilmiş olmasını gerektirir. Bu ise O'nun hikmetine, merhametine ve adaletine zıttır.¹²⁸ O'nun hikmet, adalet ve merhameti kullarının ebediliğini iktiza eder. Ölüm, yokluğun değil, bütün semavi dinlerin bildirdiği gibi ebedî âlemin başlangıcıdır.

2. Her hükümet kendisine hizmet eden memurlara mükâfat, isyan eden asilere de ceza verir. Kâinat memleketinin hakiki Sultanı olan Cenab-ı Hakkın da kendine iman ve ibadet eden kullarına mükâfat, isyan eden azgınlara da ceza vermesi gerekir. Bu dünyada itaat edenlere -örneğin namaz kılanlara- mükâfat, isyan edenlere, günah işleyenlere ceza verildiği görülmüyor. Öyleyse itaat edenin mükâfat, isyan edenin ceza göreceği başka bir memleket -cennet ve cehennem- mutlaka olmalıdır ve vardır. Ki orada itaat eden mükâfatını, isyan eden cezasını görsün.

3. Allah adildir. O'nun insanlar arasında meydana gelen zulümlere, haksızlıklara hiç müdahale etmemesi ve adaleti sağlamaması düşünülemez. Bu dünyada nispeten Allah'ın adaleti görülse de çoğunlukla bu dünyada zalimler izzet içinde, mazlumlarda zillet içinde göçüp gidiyorlar. Bu zalimlerden mazlumların hakkının alınması için, ahiretin mutlaka olması gerekir ki, zalimler cezasını, mazlumlarda mükâfatını görsün.

128 Üstad Bediuzzaman "Vermek istemeseydi, istemeyi vermezdi" der.

4. Dünyada Allah, bizlere öldükten sonra dirilmenin pek çok numunelerini göstermektedir. Örneğin her gece uykuyla ölürüz, her sabah uyanarak tekrar diriliriz. Her kış mevsiminde dünya ölür, bahar ve yaz mevsiminde ise dirilir. Her yüzyılda bir nesil gider, yeni bir nesil gelir. Elbette her gece, her sene, her asır öldükten sonra dirilmenin numunelerini gösteren Allah, insanları öldükten sonra diriltmeye de kadirdir.

5. Kur'ân'da çoklukla kışın ölmüş kurumuş koca yeryüzünün baharda yeniden dirilmesi nazara verilir. Bu örnek haşrin en açık delilidir. Kışın tamamen ölüp hiçbir ferdi kalmayan yüz binlerce canlı türleri, bahar geldiğinde nerdeyse geçen yılın aynısı gibi tekrar yaratılmaktadırlar. Mesela, kışın tamamı ölmüş bir kısım sinek türleri bahar geldiğinde emsalleri yaratılarak tekrar yeryüzünü dolduruyorlar. Hem kışın ölmüş gibi olan ağaçlara baharda yeniden hayat veriliyor, yaprakları, çiçekleri, meyveleri yeniden inşa ediliyor. Her bahar gördüğümüz bu haşir ve dirilişlerdeki olağanüstülük; Allah'ın hem varlığını hem ilim, irade, kudret ve hayat vermek sıfatlarına sahip olduğunu ispat ediyor. Öyleyse, her baharda yüz binlerce canlı türlerini yeniden yaratan, inşa eden, hayat veren, bir nevi haşreden Allah, elbette kıyamet kışı ile ölmüş olan insan türünü arkasından gelecek olan haşrin baharıyla diriltecek, ikinci defa yaratacaktır.

Kur'ân-ı Kerim'in bahar mevsiminin haşre delil oluşunu zikreden ayetlerden biri şöyledir: *"Şimdi Allah'ın rahmet eserlerine bak! Ölümünden sonra yeryüzünü nasıl diriltiyor? Muhakkak ki O ölüleri diriltendir. Ve O'nun gücü her şeye yeter."*¹²⁹

NÜKTE

Komünist biri şöyle anlatmış: Benim bir arkadaşım vardı, o da benim gibi devrimci, komünist idi. Bir gün onu Cuma namazından çıkarken görünce epey şaşırdım. Yanına yaklaştım, "Sen komünist değil misin?" dedim. "Komünistim" dedi. "Peki, öyleyse, camide ne işin vardı?" dedim. Döndü bana tuhaf tuhaf, küçümser gibi baktı "Lan salak! Ne demek camide işin ne? Hadi öldükten sonra dırıldın. O zaman ne yapacaksın? Söyle bakalım" dedi. Şaşırdım. Onun bu sözüne gülse miydım, kızsaa miydım, "he hé" mi deseydim bilemedim. Sustum.

31. MAHŞER ve NAMAZ

Kıymetli kardeşim!

Mahşer yeri o kadar dehşetli bir yer olacak ki, kişi annesinden babasından, çoluğundan çocuğundan kaçacak. Herkes kendi derdine düşecek. Hatta peygamberler bile kendi derdlerine düşecek ve "Nefsî, nefsî" demeye başlayacaklar. Böyle dehşetli bir zaman ve mekânda bizim endişelerimizi, korkularımızı kaldıracak şeylere ihtiyacımız var. Bunların başında namaz gelir. Çünkü Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

"Allah'ın insanlara dinlerinden ilk farz kıldığı şey namazdır, (ahir zamanda dinlerinden) geriye en son kalacak olan namazdır, (kıyamette insanların) ilk hesaba çekilecekleri de namazdır. (Kıyamet günü) Allah (meleklerle) "Kulumun namazına bakın" der. Eğer namazı tam çıkarsa tam olarak yazılır. Eğer noksan çıkarsa "bakın kulumun nafilâ namazı var mı?" der. Eğer nafilâ namazı bulunursa farzlar nafilâ ile tamamlanır." ¹³⁰

Benzer başka bir hadis de şöyledir:

"Kıyamet gününde kul amellerinden ilk önce namazdan hesaba çekilir. Eğer namazı iyi çıkarsa felaha ermiş, hesabı geçmiş olur. Eğer namazı iyi çıkmazsa, zarar ve ziyana uğradı demektir. Eğer farzlarından bir noksan çıkarsa Rab Azze ve Celle meleklere hitaben "Bakınız! Kulumun nafilâlerinden bir şey var mı?" der. Farzların noksanlığı onlardan tamamlanır. Sonra diğer amelleri de bu minval üzere cereyan eder." ¹³¹

130 Munziri, et-Tergib ve't-Terhib, c. 1, s. 241.

131 Tirmizi, Kitabu's Salat, bab, 188, hadis no: 413.

32. MÂLİK BİN DİNAR'IN TEVBESİ

Mâlik bin Dinar velilerin meşhurlarından bir Allah dostudur. Onun hali başlangıçta iyi değildi. Sonraları tevbe ederek velilerden oldu. Bir adam ona, "Senin başına ne geldi ki, tevbe ettin" dedi. O da şöyle anlattı:

Ben gençliğimde askerdim. Şarabı çok severdim ve ona çok alışkındım. Devamlı şarap içmekle meşguldüm. Ben bir cariyeye satın aldım. Çok güzeldi. Ona çok bağlıydım. Ondan benim bir kızım oldu. Onu da çok seviyordum. O da bana çok yakındı. Nihayet ayakları üstüne basmaya ve yürümeye başladı. Onu daha çok sevmeye başladım. Her zaman o benim yanımda kalırdı. Ancak onun şöyle bir âdeti vardı. Ben şarap kadehini içmek için elime aldığım zaman elimden alır elbiseme dökerdi. Sevdiğimden dolayı onu azarlamayı gönlüm kabul etmezdi. O iki yaşına girince vefat etti. Onun üzüntüsü kalbimi yaraladı.

Bir gün Şaban ayının 15. gecesı (yani Berat kandilinin olduğu gece) ben yine şarap içmiş ve kendimden geçmişim. Yatsı namazını da kılmadım. O hal üzere uyudum. Rüyamda gördüm ki mahşer hazırlanmış, insanlar kabirlerinden çıkıyorlar.

Ben de kabrimden çıkmış ve mahşer meydanına gidenler arasına katılmışım. O esnada arkamdan ayak sesi gibi bir şey duydum. Dönüp bakınca büyük kara bir ejderhanın peşimden koşup geldiğini gördüm. Gözleri mavi, ağzını açmış, doludizgin bana doğru geliyordu. Ben korkudan dehşete düşerek kaçmaya başladım. Ben kaçıp, o kovalarken, çok güzel elbisesi olan, kendisinden son derece güzel kokular gelmekte olan yaşlı bir adamla karşılaştım. Ben ona selam verdim. O selamımı aldı. Ben ona, "Allah aşkına bana yardım ediniz!" dedim. O, "Ben zayıf bir adamım o ise çok kuvvetli. Ona benim gücüm yetmez. Ancak sen yine de kaç. Belki ilerde bundan kurtulmana sebep olacak bir şeyle karşılaşırın" dedi. Ben çok hızlı bir şekilde kaçmaya devam ettim. Bir küçük tepe gördüm. Oraya tırmandım.

Ancak oraya tırmanır tırmanmaz tepenin arkasında alev alev yanmakta olan Cehennem ateşine gözüm ilişti. Onun dehşet verici şeklini ve manzarasını gördüm. Bütün bu halleri gördüğüm halde üzerime o ejderhanın dehşeti öyle binmişti ki, aynı şekilde kaçıyordum. Az kalsın Cehennem çukuruna düşecektim. O esnada yüksek bir ses duydum. Biri bana, "Geri çekil sen o (Cehennemlik) insanlardan değilsin" dedi.

Ben oradan tekrar arkaya doğru koştum. O ejderha da dönüp benim arkamdan gelmeye başladı. Ben tekrar güzel elbiseli yaşlı adamı gördüm. Ona tekrar, "Ben daha önce de bu ejderhadan nasıl kurtulacağımı size sormuştum, siz kabul etmemiştiniz" dedim. O yaşlı zat ağlamaya başladı ve "Ben çok zayıfım, o ise çok kuvvetli. Ben ona karşı koyamam. Fakat karşıda bir diğer tepe var. Oraya tırman, orada Müslümanların bazı emanetleri konulmuştur. Mümkündür ki, kendisinin yardımıyla ejderhadan kurtulabileceğin senin de herhangi bir emanetin olabilir" dedi.

Ben koşarak o tepenin üzerine çıktım. O ejderha benim arkamdan geliyordu. Orada yuvarlak bir dağ gördüm. O dağda pek çok pencereler açılmış, üzerlerine de perde örtülmüştü. Her pencerenin altında iki kanat vardı. Pencerenin her kanadı üzerinde ipekten bir perde asılıydı. Ben o dağın üzerine çıkmak isteyince melekler, "Pencereyi açın ve perdeyi kaldırın. Sonra dışarı çıkın. Belki sizin aranızda, bu perişan durumda olan adamı, şu anki durumundan kurtaracak bir emaneti vardır" dedi. O sesle birlikte birden pencereler açıldı ve perde kalktı. Oradan yüzleri ay gibi olan çocuklar çıkmaya başladı; ancak ben son derece perişandım. Çünkü o ejderha bana iyice yaklaşmıştı. O esnada o çocuklar şöyle bağırmaya başladılar; "Hey! Hepiniz çabucak dışarı çıkın! Ejderha, adamın yanına kadar geldi." Bunun üzerine akın akın çocuklar çıkıp geldiler. Benim gözüm aniden onlar arasındaki iki yaşında ölen kızıma ilişti. O beni görür görmez ağlamaya ve şöyle demeye başladı; "Allah'a yemin olsun ki, bu benim babamdır". Böyle der demez bir ok gibi fırlayarak sol

kolunu benim sağ omuzuma doğru uzattı. Ben çabucak ona sarıldım. O sağ elini o ejderhaya doğru uzattı. Ejderha derhal olduğu yerde kalıp, geriledi.

Sonra o beni oturttu ve kendisi benim kucağıma oturdu. Sağ eliyle benim sakalımı okşamaya başladı ve şöyle dedi: "Babacığım! 'İman edenler (den günaha bulaşmış olanlar) için Allah'ı anma ve üzerine indirilen hakka karşı kalplerinin saygıyla yumuşama zamanı daha gelmedi mi?' (Hadid, 16) [ayetini okudu.]

Onun bu sözünü duyunca ağlamaya başladım ve "Kızım sen Kur'an-ı Kerimi biliyor musun?" diye sordum. O, "Biz hepimiz Kur'an'ı sizden fazla biliyoruz" dedi. Ben, "Kızım bu benim peşime takılan ejderha neyin belasıydı?" dedim. O, "Senin kötü amellerindi. Sen onu kendi günahlarıyla o kadar güçlendirdin ki, o şimdi seni sürükleyerek Cehenneme atma fikrindeydi" dedi. Ben, "O beyaz elbiseli ihtiyar kimdi?" dedim. O, "Senin iyi amellerindi. Sen onu o kadar zayıf bıraktın ki, o ejderhayı senden uzaklaştıramadı, ancak kurtulmanın yolunu haber verecek kadar yardım etti" dedi. Ben, "Kızım sen bu dağda ne anıyorsun?" dedim. O, "Bizler hepimiz Müslümanların çocuklarıyız. Kıyamete kadar burada kalacağız. Sizin gelmenizi bekleyeceğiz. Siz hepiniz gelince biz size şefaate edeceğiz" dedi.

Ondan sonra benim gözlerim açıldı. O ejderhanın dehşeti hâlâ üzerimdeydi. Ben kalkar kalkmaz. Allah'ın huzurunda tevbe ettim ve kötü amellerimi terk ettim.

Kıymetli kardeşim!

Acaba aynı hal bizim başımıza gelseydi biz ne yapardık?

33. NAMAZ CENNETİN ANAHTARIDIR

Bu dünya çok geniş görünür, ama aslında öyle değildir, çok dar-
dır. Maksudımı şöyle izah edeyim:

Yarım metre uzunluğunda bir akvaryum düşünün! İçinde de 50
cm'lik bir balık olsun. Böyle bir akvaryumda, bu uzunlukta bir
balık gördüğünüzde ne düşünürsünüz? Her halde bu balık için
bu akvaryum çok küçük dersiniz. Zavallı balık bu dar yerde yüz-
mek ister yüzemez, dönmek ister dönemez. Bu balığın rahat et-
mesi için en azından daha büyük bir havuzda, nehirde veya de-
nizde olması gerekir ki, hayvan rahatça yüzebilsin, dönebilsin.

Kıymetli kardeşim!

İnsanın da dünyadaki durumu farklı değildir. Şöyle ki: İnsan bu
dünyada istediği zaman her şeyin en iyisini ister. Örneğin, en
güzel evde oturmak, en güzel elbiseleri giymek, en güzel ye-
mekleri yemek, en güzel arabalara binmek, en güzel işe sahip
olmak ister vs.

Her ne kadar insan her şeyin en iyisini, en güzelini istese de,
bunların kaçta kaçını elde edebilir. Belki de yüzde birini. Adeta
dönmek, yüzmek isteyen fakat yapamayan balık gibi, çok şey
isteriz fakat bunların çok azını elde ederiz.

Peki kardeşim!

Cennette en güzel saraylar var mı? Var. En güzel elbiseler var
mı? Var. En güzel yiyecekler, en güzel arabalar var mı? Var. Mi-
salleri çoğaltmak mümkün... Her şeyin en iyisi ve en güzelleri
cennette var. Üstelik dünyada aklına hayaline gelen şeylerin en
güzel şekli orada olduğu gibi, bir de aklımıza gelmeyen, insan
aklının, hayalinin kapasitesinin de üzerinde güzel şeyler orada
var. Peygamberimiz kudsi bir hadiste Allah'ın şöyle buyurdu-
ğunu bildirmiştir: *"Salih kullarım için cennette öyle şeyler hazırladım
ki, onları ne gözler görmüş, ne kulaklar işitmiş, ne de beşerin aklına
gelmiştir."* Peygamberimiz devamında, "Bunun Allah'ın kitabın-
daki delili şu ayettir" buyurmuş ve şu ayeti okumuştur. "(Salih

kulların) yaptıklarına karşılık, onların gözlerini aydın edecek (onları se-
vindirecek) nelerin gizlendiğini hiç kimse bilemez.”¹³²

Âdem babamız yaptığı bir hatadan dolayı dünyaya sürgün ola-
rak geldi. Muhtemelen dünyaya gelişinden vefat edinceye ka-
dar terk etmek zorunda kaldığı cennet hayatının özlemini çekti.
Bu özlem ırsi yani, kalıtsal olarak onun çocuklarına da geçti.
Dünyaya gelen her insan fıtraten cennet hayatının özlemini
-bunun kalıtsal olduğunu düşünmeden- taşır. Dikkat edersen,
ressamlar, manzara resmi yaparlarken mutlaka: yeşillik, ağaçlar,
nehir (veya deniz), kulübe ve dağları çizerler. Bu resimler adeta
insan fıtratının arzu ettiği dağdağadan, gürültüden uzak sessiz,
sakin bir mekânı, diğer ifadeyle cennet hayatını remz ederler.

Çokları cennet hayatını bu dünyada elde etmek ister ve bu
dünyada gerçekleştirmeye çalışır. Maalesef bunu başaranlar da
çok azdır. Onlar da kısa bir müddet sonra o hayatı ellerinden
kaçırırlar. Bu yüzden eskiler bu dünya için “âlem ü kevn ü fesat”
yani oluş ve bozuluş âlemi demişlerdir.

Kıymetli kardeşim!

Fıtraten cenneti arzu ediyoruz, istiyoruz. Yani: Çalışmanın, sınava
girmenin, iş bulamamanın veya işten kovulmanın, fatura endişe-
sinin, borçlanmanın olmadığı bir âlemi; elemin, kederin, aynılıkla-
rın, açlık ve fakirliğin, hastalık ve musibetlerin olmadığı bir âlemi;
insanlar arasında savaşın, kavganın, düşmanlığın, çekişmenin,
hasedin olmadığı bir âlemi sen de ben de istiyoruz. Bütün bunla-
rın gerçekleşeceği ebedi bir cennet hayatı var. Onu kazanabiliriz.
Ve kazanmalıyız. Kazanmanın en mühim şartı ise, namazdır.

Bu konuda peygamberimiz (sav), “*Namaz cennetin anahtarıdır*”
buyurmuştur. Nasıl eve girmek için anahtar lazımsa, cennete
girmek için de bir anahtar lazımdır. Öyleyse cennete girmek,
cehennemden kurtulmak için namaza sarılmamız gerekir.

34. DÜNYA ve CENNET ARASINDAKİ FARK

Bizim için önemli olan dünya mıdır, ahiret midir? Tabii ki, dünyadır. Allah şöyle buyuruyor: *"Fakat siz (ey insanlar!) dünya hayatını tercih ediyorsunuz. Oysa ahiret daha hayırlı ve ebedidir."*¹³³ Onlara da ki: *"Dünya menfaati azdır, Allah'tan korkanlar için ahiret daha hayırlıdır ve size kıl payı kadar haksızlık edilmez."*¹³⁴

Dünya hayatı fani, geçici, ahiret ise, baki, ebedidir. Dünyanın ahirete nisbetle ne kadar küçük ve az olduğunu anlamak için Peygamberimiz (sav)'in şu hadisine bakalım: *"Dünyanın ahirete nisbeti birinizin şu parmağını denize daldırması gibidir. Parmağını çektiğinde onun denizden ne kadar çıkardığına bir bak!"*¹³⁵ buyurmuştur.

Peygamberimiz bu hadisiyle dünyada insanlara verilen nimetlerle, cennette verilecek nimetler arasında bir kıyaslama yapmakta, dünyada verilen nimetlerin adeta bir iki damla kadar az, cennette verilecek nimetlerin ise deniz kadar çok olduğuna dikkat çekmektedir. İfadelerde sanki biraz mübalağa var zannedilebilir. Ama biraz düşünüldüğünde mübalağa olmadığı anlaşılır. Şöyle ki:

Kıymetli kardeşim!

Diyelim ki yirmi yaşında bir delikanlı memur oldu. Onun 5 bin TL maaş aldığını da farz edelim. Bu delikanlı aldığı maaşı yemedi, içmedi 40 yıl boyunca biriktirse, eline 2400 milyon TL geçer. Eline geçen parayla şehrin en lüks yerinden ancak bir apartman alabilir. Hadi diyelim ki iki apartman olsun. Bu şahıs zaten o yıllarda 60 yaşında olacak. Daha ne kadar yaşayabilir? 100 yıl bile yaşasa neticede ölecek. Bütün kazandığı mal, mülk burada kalacak. Öbür tarafa bir şey götüremeyecek. 40 yıl boyunca para biriktirmiş, yalnızca bir apartman alabilmiş, ölünce de bırakmak zorunda kalmış olacak.

133 A'la, 16, 17

134 Nisa, 77.

135 Muslim, Kitabü'l-Cennet, bab, 14, hadis no. 2858 (55)

Bir de ahirete bakalım!

Cennete en son girecek şahsa Allah'ın ne kadar mülk vereceğini biliyor musun? Acaba 10 apartman mı, yoksa 100 apartman mı?

Peygamberimiz (sav) günahlarından dolayı cehenneme girip de, cezasını çektikten sonra cehennemden çıkacak olanların en sonuncusu hakkında şöyle demiştir:

"Ben (günahlarından dolayı) cehennem ehlinden olup (imanı olduğu için) cehennemden en son çıkacak ve en son cennete girecek olan kişiyi biliyorum. Bu zat cehennemden emekleyerek çıkacak ve Allah Tebareke ve Teâlâ ona "(Haydi) git cennete gir!" diyecek. Bunun üzerine o zat cennete gidecek, fakat ona cennet dolmuş gibi görünecek ve dönecek "Ya Rab! Cenneti dolmuş buldum" diyecek. Allah Tebareke ve Teâlâ ona (yine) "Git cennete gir!" diyecek. O da gidecek. Fakat ona yine cennet dolmuş gibi gelecek ve tekrar dönecek "Yarabbi! Ben onu dolmuş buldum" diyecek. Allah ona tekrar **"Git cennete gir! Zira (orada) senin için dünya kadar ve dünyanın on misli yer vardır"** diyecek. O zat (buna şaşırarak ve) "(Sen kâinatın) hükümdarı olduğun halde benimle alay mı ediyorsun?" diyecek." (Bazı rivayetlerde Allah'ın bu şahsa "Hayır! Ben seninle alay etmiyorum, fakat ben dilediğimi yaparım" buyuracak denilmiştir.) Hadisi rivayet eden sahabe, "Vallahi Resulüllâh (sav)'in güldüğünü hatta azı dişlerinin görüldüğünü gördüm. Sahabeler arasında cennetliklerin en aşağı mertebede olanı bu zattır diye söyleniyordu.¹³⁶

Kıymetli kardeşim!

Düşün! Sen cennete girdiğinde en az dünyanın on misli yere sahip olacaksın. Üstelik dünyada çöller var kullanamıyoruz. Dağlar var çıkamıyoruz. Denizler var içemiyoruz. Hâlbuki cennetin hoşla gitmeyen, kullanılamayan bir kanş yeri yok.

136 Muslim, Kitabü'l-İman, bab, 83, hadis no: 308 - (186), 309, 310 (187)

Üstelik orada sarayların önünden akan baldan, sütten ırmaklar olacak. Kur'ân'da bu konuda şöyle buyrulur: *"(Günahlardan çekinen) müttakîlere vâdolunan cennetin durumu şöyledir: Orada bozulmayan, temiz sudan ırmaklar, tadı değişmeyen sütten ırmaklar, içenlere lezzet veren (sarhoş edici olmayan) şaraptan ırmaklar ve süzme baldan ırmaklar vardır. Orada meyvelerin her çeşidi onlarındır. Rablerinden de bağışlama vardır. Hiç bu, ateşte ebedî kalan ve bağırsaklarını parça parça edecek kaynar su içirilen kimselerin durumu gibi olur mu?"*¹³⁷

Dünyada 50 sene, 60 sene, hadi diyelim ki 80 sene yaşadık. Gerçi buna dair bir garantimiz yok. Ne kadar uzun yaşarsak yaşayalım, neticede bu dünyadaki ömrümüz bitecek ve öleceğiz. Peki, cennete girenler –inşallah sen de ben de gireriz- orada ne kadar yaşayacak. 100 sene mi, 500 sene mi, yoksa 1000 sene mi? Hiç biri değil. Cennete girenler, ölümün olmadığı bir hayata başlayacaklar ve bu hayat sonsuz olacak.

Peygamberimizin bazı hadislerine göre ahirette ölüm öldürülecektir. Rivayetlere göre olay şöyle olacak: Cennetlikler cennete, cehennemlikler de cehenneme girdikten sonra, ölüm bir koç suretinde, her iki tarafında göreceği bir yere getirilecek. "Ey cennet ehli!" denilecek, cennetlikler bakacaklar, "Ey cehennem ehli!" denilecek, cehennemlikler bakacaklar. Onlara "Bu gördüğünüz ölümdür" denilecek ve ölüm orada boğazlanacak. Sonra "Ey cennet ehli! Artık size ölüm yok. Ey cehennem ehli! Artık size ölüm yok." Denilecek. Peygamberimiz "Bu hal cennetliklerin sevincini artırırken, cehennemliklerin üzüntüsünü artırır" buyurmuştur. Yine peygamberimiz "Eğer bir insan sevinçten ölseydi, cennet ehlinin hepsi sevinçten ölürdü. Eğer üzüntüden biri ölecek olsaydı, cehennem ehlinin hepsi ölürdü" buyurmuştur.¹³⁸

Ölüm öldürüleceğinden cennette bir daha ölüm diye bir şey olmayacak. Oradaki hayat 100 yıl değil, 500 yıl değil, hatta bir milyon bile değil, sonsuz bir hayat olacak.

137 Muhammed, 15.

138 Mansur Ali Nasîf, Kitabu't-Tac, c. 5, s. 421. (Buhârî ve Muslim'den naklen)

Dünyada ne kadar güzel, çekici, önemli şey görüyorsan, onların daha üstünü ve daha güzeli orada var. Villalar, uçaklar, gemiler, denizaltılar burada nasıl varsa, orada daha güzelleri olacak. Telefon, televizyon, internetin a'lası orada olacak. Hatta bugün bilim kurgu filmlerinde olan ışınlama olayı bile orada olacak. Bu konuda Kur'ân'da şöyle buyrulmuştur: "Orada canlarının istediği ve gözlerin hoşuna gidecek her şey vardır. Ve siz, orada ebedî kalacaksınız."¹³⁹ Hatta aklımıza, hayalimize bile gelmemiş güzellikte, harikulade şeyler orada olacak. Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuştur: "Allah (Azze ve Celle) "Ben sâlih kullarıma hiç bir gözün görmediği, hiç bir kulağın işitmediği ve hiç bir insan kalbinden geçmeyen şeyler hazırladım" buyurdu. Allah'ın kitabında bunun şahidi: **"İşledikleri amellere karşılık olarak, onlar için gözlerini sevindirecek ne mutluluklar saklandığını hiç kimse bilemez."**¹⁴⁰ ayet-i kerimesidir.¹⁴¹

Bizim ne yapıp, yapıp cennete girmemiz gerekir. Onun için de namaz kılmamız gerekir. Çünkü Peygamberimiz (sav) "Kim beş vakit namazı rükûunda, secdelerinde, vakitlerinde muhafaza eder (dikkatlice kılarsa) ve bu beş vakit namazın Allah tarafından emredilmiş bir hakikat olduğuna inanırsa cennete girer (veya cennet ona vacip olur veya cehennem ona haram olur)" buyurmuştur.¹⁴²

Başka bir hadiste de şöyle buyrulmuştur: "Allah beş vakit namazı kulları üzerine farz kıldı. Kim (Allah'ın huzuruna) bu beş vakitle gelir ve onun hakkını küçük görerek zayi etmeden gelirse, Allah'ın onu cennete koyma konusunda kendi katında ahdi (sözü) vardır. Kim de namazsız olarak Allah'ın huzuruna gelirse, onun için Allah katında bir ahit (bir söz) yoktur. Allah dilerse ona azap eder, dilerse cennetine koyar."¹⁴³

139 Zuhurf, 71

140 Secde, 17.

141 Muslim, Kitabü'l-Cenne, hadis no: 2824.

142 Munzirî, et-Tergib ve't-Terhib, c. 1, s. 247.

143 Munzirî, et-Tergib ve't-Terhib, c. 1, s. 242.

Reklamlara aldanmayın!

Adam ölmüş. Melekler onu karşılamışlar ve "Seni cennet veya cehenneme gitmekte serbest bırakacağız, nereyi istersen seni oraya yerleştireceğiz" demişler. Adam sevinmiş tabii. Melekler onu önce cehenneme götürmüşler. Adam kapıdan bakınca ne görsün; şarkı söyleyenler, dans edenler, yiyenler içenler, her türlü eğlence, yeme içme görünüyor. Adam "Allah, Allah" demiş. "Biz cehennemi böyle bilmiyorduk. Burası böyleyse, cennet kim bilir nasıldır?" demiş. Meleklerden kendisini cennete götürmelerini rica etmiş. Melekler onu cennete götürmüşler. Adam kapıdan bakınca hayal kırıklığına uğramış. Çünkü içeride namaz kılanlar, elinde tesbih zikir çekenler, eli çenesinde tefekkür edenler, kitap okuyanlar, sohbet edenler görünüyormuş. Adam kendi kendine, "Ben burada rahat edemem" demiş ve meleklerle cehennemde kalmak istediğini söylemiş. Melekler onu alıp cehenneme atmışlar. Adam birdenbire kendini ateşlerin, zebanilerin arasında bulmuş. Biraz önce eğlenenlerin acıdan çığlık attığını, ağladıklarını, yalvardıklarını görmüş. Şaşkınlıkla meleklerle: "Burası biraz önce böyle değildi" demiş. Melekler, "Doğru" demişler. "Sen baktığında reklamları görmüştün."

Kıssadan hisse: Reklamlara aldanmayın.

35. NAMAZ KIL! BELKİ BAŞKALARI DA SENDEN ETKİLENİR DE NAMAZA BAŞLAR

İşçi olarak Almanya'ya giden Hasan, Alman Hans'la arkadaş olmuş. Bir defasında "Hans" demiş. "Seni çok seviyorum. Sen iyi bir insansın, senin cehennemlik olmanı istemiyorum. Gel Müslüman ol da kurtul!" demiş.

Hans, "Ben aslında İslâm'ı araştırdım. İslâm güzel bir din. Fakat zor. Mesela siz günde beş defa namaz kılıyorsunuz. Ben bunu yapamam" demiş.

Hasan, "Evet bizim dinimizde namaz var. Fakat namaz kılmayan dinden çıkmaz. Bak ben Müslüman'ım, fakat namaz kılmıyorum. Sen de kılmasan olur. Şimdi bunu bahane etme. Gel Müslüman ol!"

"İyi de" demiş Hans "Mesele bununla kalmıyor. Siz senede bir ay oruç tutuyorsunuz. Ben bunu da yapamam."

Hasan, "Ben de oruç tutmuyorum. Müslüman ol! Oruç tutmasan da olur."

Hans eklemiş, "Sizde bir de zekât var. Malınızın kırkta birini zekât olarak veriyorsunuz. Ben parayı severim. Zekât veremem."

Hasan, "Ben de şimdiye kadar hiç zekât vermedim. Bütün bunlar senin Müslüman olmana engel değil."

Hans, Hasan'a dönmüş. "Hasan, sen namaz kılmıyorsun, ben de kılmıyorum. Sen oruç tutmıyorsun, ben de tutmuyorum. Sen zekât vermiyorsun, ben de vermiyorum. Aramızda ne fark var. Müslüman olursam ne değişecek." Demiş ve Hasan'ı utan-dırmış.

Kıymetli kardeşim!

Biz İslâm'ı yaşamakla mükellef olduğumuz gibi, İslâm'ı yaşatmakla da mükellefiz. İnsanlara İslâm'ı anlatmalı onların Müslüman olmasına vesile olmalıyız. Başkalarının Müslüman olmasına vesile olmak, Allah katında en makbul, en sevaplı ibadetlerdendir. Bu konuda Peygamberimiz (sav), **"Senin sayende bir adamın hidayete gelmesi, senin için üzerine güneşin doğup battığı her şeyden daha hayırlıdır"**¹⁴⁴ buyurmuştur.

Fakat başkalarına anlatmadan önce bizim İslâm'ı yaşamamız gerekir. İslâm'ı yaşamadan yapılan tebliğler, -Hasan'ın yaptığı gibi- tesirli olmaz. Eğer biz İslâm'ı yaşarsak, diğer insanlar çok çabuk ve kolay bir şekilde etkilenir, İslâm'a girerler. Üstad Bediüzzaman şöyle diyor: "Eğer biz İslâm ahlâkının ve iman hakikatlerinin kemalâtını (üstünlüğünü) fiillerimizle göstersek, diğer dinlerin mensupları elbette cemaatlerle İslamiyet'e girecekler; belki Küre-i Arz'ın bazı kıtaları ve devletleri de İslâmiyet'e gireceklerdir."

Bazen kılınan bir namaz bile tebliğ yerine geçer, başka insanların etkilenmesine vesile olur. Turist olarak İslâm ülkelerini gezirken dinlediği ezandan ve Müslümanların kıldığı namazdan etkilenerek Müslüman olan pek çok kimse vardır. Örneğin Alman bir mühendis nasıl Müslüman olduğunu şöyle anlatıyor:

Öğle vaktine doğru (Pakistan'ın) Lahor şehrinin en kalabalık çarşılarından birindeydim. Herkes alışverişle meşguldü. O sırada yakından gelen bir nida duydum. O nida ile beraber herkes dükkânlarının kepenklerini indirip o sesin istikametine doğru koşuşmaya başladılar. O halleri, bana ticaretten daha mühim bir hadise olduğu kanaatini vermişti. Ben de hayretle karışık ve meraklı halimle onların peşine takılıp onların gittikleri istikamete doğru koşmaya başladım. Baktım musluklardan akan

144 Ali el-Muttaki, *Kenzul Ummal*, c. 10, s. 156, hadis no 28802

sulardan ellerini, yüzlerini, kollarını ve ayaklarını yıkıyorlar ve büyük bir binanın içine giriyorlar. Ben de aynen onlar gibi yaptım ve girdikleri yere girdim. Benim bu hallerim meraktan ileri gelmişti. Girilen yer camiymiş. Camiye girer girmez, kalbime bir ferahlık ve oradakilere karşı sevgi doğdu. Namazdan sonra da Müslüman oldum.¹⁴⁵

Bu konuda bir başka örnek daha verelim:

Tatil için Alanya'ya gelen 24 yaşındaki Maria Zveyra isimli genç bir kız, bir otelde iş bulmuş ve çalışmaya başlamış. Bir süre sonra otelde çalışanlarla tanışıp, kaynaşan genç kız, bir arkadaşının günde 5 vakit abdest alıp namaz kılmasından ve Ramazan ayında oruç tutmasından etkilenmiş. Arkadaşına namazla ilgili sorular sormuş. Zamanla İslam dinine ilgi duyarak bu konuda araştırmalar yapmış, bilgisini artırmış. Daha sonra da Müslüman olmaya karar vererek Alanya Müftülüğüne başvurmuş.

Müslüman olduktan sonra Meryem ismini alan Zveyra, "Arkadaşım sayesinde Müslümanlığı seçtim. Arkadaşım olmasaydı, önceki yaşantıma devam edecektim. O devamlı namaz kılarak Allah'a dua ediyordu. Bu beni çok etkiledi. Ayrıca tanıdığım birçok kişi namazın yanı sıra Ramazan ayında oruç tutuyordu. Bu ilk etapta bana çok ilginç geldi. Yaptığım araştırma sonunda bunların İslam dininin şartları olduğunu öğrendim. Ben de artık dua öğrenerek namaz kılacağım" demiş.¹⁴⁶

Kıymetli kardeşim!

Peygamberimiz (sav), "**Hayırlı işlere vesile olanlar, o hayırları yapmış gibidir**" buyurmuştur. Eğer sen bir insanın Müslüman olmasına vesile olursan, o şahsın Müslüman olduktan sonra işlediği bütün sevaplardan hissedar olursun. Birinin na-

145 Hayrettin Bulut, *Almanya Hatıraları*, Bedir Yayınları, 2000, s. 79

146 <http://hidayetibulanlar.blogspot.com.tr/2009/10/namaz-klan-arkadasn-dan-etkilenen-rus-kz.html>. (Erişim: 03.08.2017)

maz kılmasına vesile olursan, o şahıs namaz kıldığı müddetçe; birine Kur'ân öğretirsen, o şahıs Kur'an okuduğu müddetçe sen de sevap kazanırsın.

Sen namaz kıalarsan -örneklerde olduğu gibi- belki başkaları senden etkilenerek, namaz kılmaya başlar. Böylelikle onların ebedi hayatını kurtarabilirsin. Bu yüzden namazı yalnızca seni ilgilendiren basit bir iş zannetme!

Fakat şunu da belirtelim: Namaz, "İnsanlar benden etkilensin!" diye de kılınmaz. Namaz, Allah rızası için kılınır. Başkalarının etkilenmesi birinci derecede maksat olmamalıdır. Mevlana, "Buğday ekersen, saman da elde edersin. Fakat saman ekersen hiç bir şey elde edemezsin" der. Buğday eken aslında buğday elde etmek ister. Saman yan gelirdir. Namaz kılan da Allah rızası için kılmalıdır. Fakat bu namazını bir tür tebliğ olarak görmeli, başkalarının bundan etkilenmesini nefsi için değil, Allah rızası için istemelidir.

**Peygamberimiz (sav),
"Hayırlı işlere
vesile olanlar,
o hayırları
yapmış gibidir"
buyurmuştur.**

GÂVUR BİZİ MÜSLÜMAN ETTİ

Uzun yıllar Almanya'da kalmış bir hacı amca şöyle anlatmış:

"Bizi, gâvur Müslüman etti oğlum. Nasıl etti dersen şöyle: Biz Almanya'ya giden ilk Türk kafilesindeydik. Oraya vardığımız ilk günlerde, kaldığımız yere bir alman fabrikatör geldi ve fabrikasında çalışmak için adam istediğini söyledi. Özellikle de "Ben orta Anadolu'dan gelmiş kimseler istiyorum" dedi. Ben ve bazı arkadaşlarımız kalktık. Adam arabasıyla bizi aldı, fabrikasına götürdü. Önce bize fabrikayı gezdirdi, fabrikayla ilgili bilgiler verdi. Bizi gezdirirken adamın halinde bir gariplik sezdik. Adam sanki bir şeyler söylemek istiyor da söyleyemiyor gibiydi. Sonra duramadı, "Ya siz namaz kılmıyor musunuz? Namaz vakti geçecek" dedi. Biz şaşırdık; "Namaz kılmak için mescid olması lazım" dedik. Adam "Var" dedi. Bizi aldı mescide götürdü. Buraya Müslüman Türkler gelecek diye adam hususi bizim için mescit hazırlamış. Üstümüz temiz değil felan dedik, bu seferde duş alma yerlerini, abdest yerlerini gösterdi. Biz utanma belasıyla birkaç kişi namaza başladık.

Bir gün bir inşaatta çalışıyorduk. Öğle vaktinde in-
şaatın altında oturmuş yemek yiyorduk. Fabrikatör
çıktı geldi. Bizimle bazı şeyleri konuştu. O sırada bir
arkadaşın önünde bira şişesi vardı. Tercüman ara-
cılığıyla ona, "Sizin dininizde bira haram değil mi?"
diye sordu. Arkadaş da, "Bu taş binanın altında Al-
lah beni görmez" dedi. Biz de gayrı ihtiyari güldük.
Adam kendisiyle alay edildiğini sandı ve öfkelen-
di. Tercüman araya girip işçinin sözünü aktardı. Duy-
dukları onu daha beter kızdırdı. Bize döndü, "Bu
adam sizin dininizle alay ediyor, siz buna nasıl gülü-
yorsunuz? Siz böyle bir Allah'a mı inanıyorsunuz?"
dedi. Sonra da "Ben Anadolu'nun ortasından adam
İstedim. Bu Yahudi nerden çıktı?" dedi. Arkadaşın
vizesini iptal ettirip, Türkiye'ye göndermek istedi-
yse de, biz yalvar yakar vazgeçirdik. Neyse ona baş-
ka bir fabrikada iş bulduk da kurtuldu. Ya işte böyle!
Gavur bizi Müslüman etti."

Kıymetli kardeşim!

Gâvur bizi Müslüman etmeden önce, biz İslam'ı
yaşayalım ve onları Müslüman edelim. Aksi halde
ileride pişman oluruz da, bu pişmanlık işe yaramaz.

SON SÖZ

Bir baba oğlunu çağırmiş ve ona bir kitap uzatarak, "Eğer bu kitabı sonuna kadar okursan, sana yüz tl vereceğim. Kabul mü?" demiş. Delikanlı da ne desin, "Kabul" demiş. Bir hafta sonra kitabı babasına getirmiş; "Okudum, hadi parayı ver!" demiş. Babası kitabı almış ve "Oğlum sen bu kitabı okumadın" demiş. Delikanlı ne kadar okudum diye ısrar ettiyse de baba inanmamış. Oğluna, "Eğer sen bu kitabı sonuna kadar okusaydın, benden para istemezdin oğlum. Çünkü..." demiş ve kitabın son sayfasını açmış. Kitabın son sayfasında bir yüz milyonluk duruyormuş.

Kıymetli kardeşim!

Eğer sen bu kitabı sonuna kadar okuduysan -inanıyorum ki- yüz tl'den daha kıymetli bir şeyi elde ettin. İnşallah namaz da kılacaksın. Namaz kıldıktan sonra -eğer sana faydalı olduysam- benim için de dua et!

Ayrıca kitabı beğendiysen lütfen kitapla ilgili düşüncelerini bizimle paylaş. Kitabı okuduktan sonra bir başka kimseye ver ki o da istifade etsin.

Allah seni de bizleri de affeylesin. Bizi cennetinde buluştursun. Âmin.

Sağlıcakla kalın...

ALLAH'IM BANA NAMAZ KILMAYI NASIP ET

İDRİŞ TÜZÜN

THG
0409893
PZD

49392D

Kıymetli kardeşim!

Bir arkadaşım ısrarla benden namazla ilgili bir kitap yazmamı istedi ve isminin de "Allah'ım! Bana namaz kılmayı nasip et!" olmasını teklif etti. Eğer onun ısrarları olmasaydı bu kitap olmayacaktı.

Kitaba başlarken aslında namaz kılmak isteyip de kıl(a)mayanlar veya kılsa da tembel ve üşengeçleri gayrete getirmek için başlamıştım. Fakat konular genişledikçe kitabın namaz kılan kılmayan herkese faydalı olacağı ortaya çıktı. Kitabımızın müsveddesini okuyan bazı dostlarımızda bu yönde fikir beyan ettiler. Bu yüzden kitap -inşallah- namaz kılmayan tembelleri namaza teşvik etmekle kalmayacak, namaz kılan fakat gevşek olanları gayrete getirecek, namaz kılan kimselere de kıldıkları namazın ne kadar önemli olduğunu hatırlatacak diye ümit ediyorum.